

תפ"ח (באר שבע) 23362-03-13 - מדינת ישראל נ' פלוני

:takd_id

mms_p:329;mms_u:takd_s:20180619;takd_d:19.06.2018;takd_u:20.06.2018;mms_s;23362-03-13@תפח
;99;mms_y:2018;mms_v:2;orig_filename:dovrut23362-03-13.html;taktzir_exist:0;kt_exist:0

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

תפ"ח 23362-03-13

בפני: כב' הנשיאה, השופטת ר. יפה-כ"ץ - אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' ס. הנשיאה, השופט י. צלקובניק

מדינת ישראל	המאשימה:
ע"י ב"כ עו"ד סיגל דהן-הירש - פמ"ד	
	נגד
פלוני	הנאשם:
ע"י ב"כ עו"ד טלי תמרין	

הכרעת דין

השופט א. ואגו:

כללי:

1. עניינה של הכרעת הדין הינו כתב אישום שהוגש כנגד הנאשם, המייחס לו ביצוע שורת עבירות מין חמורות כנגד בתו, כ.ל., קטינה ילידת.1996 (להלן: "המתלוננת"), לאורך שנים ארוכות, וכן מעשי אלימות בשני ילדיו - המתלוננת ואחיה, ו.ל., קטין יליד.2003.

כתב האישום בתיק זה, הוגש ביום 12.03.13, ובמסגרתו, בחלק הכללי, מיוחס לנאשם, כי לפני עלייתו ארצה עם בני משפחתו, בשנת 2009, ביצע בבתו, המתלוננת, מעשים מיניים רבים. באישום הראשון של כתב האישום, מיוחסים לנאשם ביצוע מעשי סדום מרובים במתלוננת, החל משנת 2009, ובדירות שונות בהן התגורר יחד עם משפחתו, וכן מעשי אינוס החל משלהי שנת 2012. באישום השני מיוחסים לנאשם ביצוע עבירות תקיפה שונות כלפי המתלוננת וכלפי אחיה, בנו הצעיר, בהיותם חסרי ישע, וזאת החל משנת 2009 ועד שנעצר. מאז מעצרו של הנאשם, ביום 28.02.13, עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, הוארך מעצרו, באופן חריג ביותר, פעם אחר פעם - 19 במספר, על-ידי ביהמ"ש העליון.

עסקינן במשפחה נוצרית אדוקה, שעלתה לישראל מאוקראינה, בשנת 2009, ובמעשים, אשר על-פי עמוד 1

הנטען, החל הנאשם בביצועם, עוד טרם עלייתם ארצה. כפי שנראה בהמשך, התנהלות המתלוננת והוריה, בהקשר הדתי, אינה מנותקת מאמירות והלך רוח, שמצאו ביטוי גם בהקשר העבירות הנדונות. הועלו נרטיבים של שכר ועונש, גן עדן וגיהנום וישועת שמים, בשיח בין האב לבתו, ובשיחות בין האם למתלוננת, לאחר החשיפה, וגם הנערה הציפה תכנים כאלה בפני גורמי הטיפול. מלבד הנאשם, נחקרה בפרשה גם אמה של המתלוננת, ובשלב מאוחר יותר, אף הוגש נגדה כתב אישום נפרד (ת/16), בטענה שידעה על המעשים, לא מנעה אותם, וניסתה לגרום למתלוננת לחזור בה מתלוננתה. עוד יצוין, כי מאז חשיפת הפרשה, הוצאה המתלוננת מהבית, ובתקופת מעצרה של האם, גם האח שהיה במסגרת פנימייתית, וכי מאז ועד היום - ובשל מצבה הנפשי המעורער של המתלוננת, שיידון בהמשך - היא שוהה במוסדות, מקלטים לנערות ומחלקות אשפוז שונות, לסירוגין, וזאת, כאמור, למעלה מ-5 שנים.

ראיות התביעה החלו להישמע כחודשיים וחצי לאחר הגשת כתב האישום, ביום 30.05.13, ובישיבת יום 16.03.14 הסתיימה פרשת התביעה. מאז, במשך כ-4 שנים, התנהלה פרשת ההגנה, שכללה דחיות רבות והוספה, פעם אחר פעם, של עדי הגנה, ראיות ומסמכים. לא תמיד הצלחנו לרדת לסופן של בקשות, לעתים חוזרות ונשנות, של הסנגורית, לזמן עדים מסוימים או להגיש מסמכים, בין משום שספק רב היה ברלוונטיות שלהן, ובין משום שמדובר היה בסוגיות שכבר הועלו והוחלט בהן, אלא, שהסנגורית מיאנה לראות בהחלטות אלה משום סוף פסוק. פעמים הרבה, גילה המותב אורך רוח, אף מעבר למידה, בניסיון לאפשר להגנה למצות באורח מיטבי, לשיטתה, את לימוד הסנגוריה על הנאשם. כיבוד החלטותינו, הדיוניות והטכניות, ועמידה במועדי הגשה ותאריכי יעד למטלות מסוימות, לא אפיינו, לשון המעטה, את התנהלות ההגנה לאורך המשפט. כך, למשל, כאשר, לבקשת הסנגורית, תיאם בית-המשפט עם המזכירות העתקת מוצגים ופרוטוקולים, שהיו, לשיטתה, חסרים לה, והמתינו לה לשם כך, והיא, מצדה, לא הגיעה בימים ובשעות שנקבעו. האמור, הוא בגדר דוגמא אחת מיני אחדות. ביום 17.05.17 הוגשו סיכומי התביעה, זאת לאחר שביום 9.03.17 ניתנה הנחיה להגשת סיכומים בתיק, ובהמשך, אף ניתנו ארכות ונקבעו מועדים חלופיים, שוב ושוב, לשם הגשת סיכומי ההגנה, ומשהדבר לא נעשה - נקבע דיון לשמיעתם הפרונטאלית. אלא שאלה, לא הוגשו ולא נשמעו, עד היום. בלית ברירה, ניתנו החלטות, הרואות בסנגורית כמי שוויתרה על הגשתם. באין מנוס, ובנסיבות שנוצרו, כאמור - ניתנת הכרעת הדין ללא סיכומי ההגנה.

כתב האישום:

2. בחלקו הכללי של כתב האישום, מיוחסים לנאשם מעשים שביצע במתלוננת, עת הייתה כבת 8 שנים, בטרם עלו ארצה, והתגוררו באוקראינה. על-פי הנטען על-ידי המאשימה, במועד שאינו ידוע לה, בזמן שבני המשפחה היו ישנים, נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת, הוריד את תחתוניו, העיר אותה וביקש ממנה "למצוץ" את איבר מינו. כשרצתה המתלוננת לצעוק, השתיק אותה הנאשם, החדיר את איבר מינו לפיה למשך מספר דקות, והלך לישון.

בהמשך נטען, כי במספר רב של הזדמנויות, ובמועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, עד להגיע המתלוננת לגיל 12, ביצע בה הנאשם מעשי סדום, באופן שתואר לעיל.

לאחר עליית המשפחה ארצה, בשנת 2009, ומעת שמלאו למתלוננת 12 שנים, המשיך הנאשם לבצע בה עבירות מין, במועדים ובמקומות שונים, ובין היתר, צפה עמה בסרטים פורנוגרפיים, תוך שנהג לומר

לה שתלמד מכך כיצד "למצוץ".

כמו-כן, נטען, כי בהזדמנויות שונות, תקף הנאשם את המתלוננת ואת אחיה, ו.ל. שלא כדין.

3. במסגרת האישום הראשון של כתב האישום, נטען, כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשהייתה המתלוננת כבת 12 שנים, ככל הנראה באוגוסט 2009, בצהרי היום, שלח הנאשם את הבן ו.ל. לצאת לשחק בחוץ, ונותר עם המתלוננת לבד בדירה. הוא נכנס לחדרה וביקש ממנה "למצוץ" את איבר מינו. המתלוננת הורידה את בגדיה והנאשם נגע בחזה, התפשט וביצע בה מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפיה, למשך מספר דקות. לאחר מכן, הוציא הנאשם את איבר מינו מפיה והורה לה להסתובב ולעמוד, כשפניה מופנות אל הקיר. לאחר שעשתה כן, ביצע הנאשם במתלוננת מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, עד שהגיע לסיפוק מיני. כתוצאה ממעשיו אלה, דיממה המתלוננת מפי הטבעת.

בהמשך לאירוע שתואר, ובמספר רב של הזדמנויות, כמעט מדי יום, ביצע הנאשם במתלוננת מעשים דומים, לאחר ששבה מבית-הספר, כאשר התגוררו בעיר רמלה.

בשנת 2010 עברה המשפחה להתגורר בדירה בבאר-שבע, והנאשם המשיך, במספר רב של הזדמנויות, לבצע במתלוננת מעשי סדום, כפי שתוארו לעיל, וזאת כאשר שניהם שהו לבד בדירה.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה, בזמן שהנאשם והמתלוננת שהו בסלון וצפו בטלוויזיה, נגע הנאשם בשדיה של המתלוננת.

במהלך חודש נובמבר 2012, פנה הנאשם למתלוננת ואמר לה כי הוא מעוניין להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. היא התנגדה, ואמרה שתעזוב את הבית, והנאשם השיב לה, שלא התכוון לכך ברצינות.

לאחר מעבר המשפחה לדירה אחרת בבאר-שבע, בשלהי שנת 2012 - תחילת 2013, בעת ששהו לבדם בדירה, קרא הנאשם למתלוננת לחדרו, הורה לה להוריד את בגדיה והוריד את שלו. הנאשם נשכב על המיטה, נישק את המתלוננת בפיה, באיבר מינה ובגופה ונגע בשדיה. בהמשך לכך, הורה הנאשם למתלוננת "למצוץ" את איבר מינו, וזו התיישבה על ברכיו והנאשם ביצע בה מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפיה, ובעל אותה באמצעות החדרת אצבעותיו לאיבר מינה.

מיד לאחר המתואר לעיל, נשכבה המתלוננת על המיטה, והנאשם בעל אותה, בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בניגוד לרצונה, עד שהגיע לסיפוק מיני. לאחר שמכן, התלבשה המתלוננת, הלכה לחדרה ובכתה, והנאשם ניגש אליה ואמר לה שטוב שהם עושים זאת, היא תתרגל ובפעמים הבאות לא יכאב לה, וכן שהיא "הרכוש שלו", ו"הכלבה שלו", וטוב שהוא בתור אבא עושה זאת.

לאחר מכן, במספר רב של מועדים, בעל הנאשם את המתלוננת במקומות שונים בדירה, בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

ביום 24.02.13 בשעות הערב, קרא הנאשם למתלוננת לחדרו, וביקש ממנה "למצוץ" את איבר מינו. המתלוננת הורידה את בגדיה, והנאשם, אף הוא, הוריד את בגדיו, נשכב על המיטה וביצע במתלוננת מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת. לאחר מכן, נשכבה המתלוננת על צידה,

והנאשם בעל אותה בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

ביום 27.02.13 בסמוך לשעה 21:20, הורה הנאשם למתלוננת לבוא לחדרו ו"למצוץ" את איבר מינו. המתלוננת ניגשה לחדר, הורידה את בגדיה, והנאשם נגע בחזה ולחץ בחוזקה על שדיה. כתוצאה ממעשיו אלה, נגרמו למתלוננת סימנים בשדיה. לאחר מכן, הוריד הנאשם את בגדיו, נשכב על המיטה וביקש מהמתלוננת "למצוץ" את איבר מינו. היא התיישבה על ברכיו של הנאשם, והוא ביצע בה מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לתוך פיה. מיד לאחר מכן, הורה הנאשם למתלוננת להסתובב, ובשעה ששכבה על צידה במיטה, הנאשם ביצע בה מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, עד שהגיע לסיפוק מיני. מיד לאחר מכן, התלבשה המתלוננת ויצאה מן החדר.

כל המעשים המתוארים לעיל, בוצעו בדירת מגורי המשפחה, שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת, וכתוצאה מהם, חשה המתלוננת כאב בפי הטבעת ובאיבר מינה.

במועדים שונים, שאינם ידועים במדויק למאשימה, ניסה הנאשם להניע את המתלוננת, שלא למסור הודעה בחקירה, בכך שאמר לה לשמור את הדברים ביניהם, ושם תלך למשטרה לא יאמינו לה, ואף אחד לא ייתן לה אוכל ובגדים, והיא תגור עם משפחה ששונאת אותה.

נוכח מעשיו אלה של הנאשם, אשר בעל את כ.ל. וביצע בה מעשי סדום ומעשים מגונים, שלא בהסכמתה החופשית, ובהיותה קטינה בת משפחתו, והדיח את המתלוננת, שלא למסור הודעה בחקירה על-פי דין, יוחסו לנאשם **עבירות מין במשפחה על-ידי אחראי על חסר ישע** - עבירות לפי **סעיף 351(א)** בנסיבות **סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**"), ו**סעיף 351(א)** בנסיבות **סעיף 347(ב)** בנסיבות **סעיף 345(ב)(1)** בנסיבות **סעיף 345(א)(1) לחוק**, ו**סעיף 351(א)** בנסיבות **סעיף 347(ב)** בנסיבות **סעיף 345(א)(1) לחוק**, ו**סעיף 351(ג)(2)** בנסיבות **סעיף 348(ב)** בנסיבות **סעיף 345(ב)(1)** בנסיבות **סעיף 345(א)(1) לחוק**, וכן עבירה של **הדחה בחקירה** - עבירה לפי **סעיף 245(א) לחוק**.

4. במסגרת האישום השני של כתב האישום, נטען כי במועדים רבים, שאינם ידועים במדויק למאשימה, החל ממועד עליית המשפחה לארץ בשנת 2009, ועד סמוך ליום 28.02.13, דרש הנאשם מהמתלוננת לנקות את הבית, וכאשר לא היה מרוצה מהתוצאות, נהג הנאשם להרחיקה מהבית למשך מספר שעות.

עוד מיוחס לנאשם, כי בתקופה זו, תקף את המתלוננת, בכך שבעט בה, חנק אותה וירק עליה, וכתוצאה מכך גרם לה לסימנים בגרון.

במהלך חודש אוקטובר 2012, כאשר הבחין הנאשם בכוס מלוכלכת בכיור, צעק על המתלוננת, לקח סכין מהמגרה במטבח, הניח על גרונה ואיים עליה שבפעם הבאה יהרוג אותה.

כמו-כן, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, תקף הנאשם את בנו, ו.ל., בכך שבעט בו והיכה אותו בחגורה.

נוכח מעשיו אלה של הנאשם, אשר איים על המתלוננת כ.ל. בפגיעה שלא כדין בגופה, תקף אותה ואת ו.ל. אחיה שלא כדין, בהיותם קטינים שהנאשם אחראי עליהם, וכן תקף את המתלוננת וגרם לה חבלה

של ממש, בהיותו אחראי עליה, יוחסו לו עבירות של **תקיפה בנסיבות מחמירות** - מספר עבירות לפי **סעיף 382(ב)(2) לחוק, תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(א) לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.**

יוער כבר כעת, כי במסגרת הסיכומים מטעמה, ביקשה המאשימה לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע, המיוחסת לאלימות של הנאשם כלפי בנו, אחי המתלוננת. טעם הדבר - כמסתבר - בשל אי-הבאת הראיות הישירות והקבילות להוכחת פרטים אלה, ככל שהיו כאלה, בתיק החקירה.

5. בישיבת יום 8.04.13, נתן הנאשם מענה לכתב האישום, באמצעות הסנגורית, עו"ד ט. תמרין, במסגרתו כפר בכל סעיפי האישום ובעובדות שיש בהן להוות מעשים אסורים.

6. ביום 9.07.13, סמוך לאחר שמיעת עדות המתלוננת, וטרם שהחלה פרשת ההגנה בתיק, הוגשה בקשה מטעם המאשימה, לתיקון כתב האישום, באופן שבו, יתווסף לרשימת עדי התביעה, כע"ת. 10, ד"ר איתי בסר, אשר בדק את המתלוננת במחלקה הדחופה במיון פסיכיאטרי, וזאת על-מנת לאמוד את מצבה הנפשי ערב חשיפת הפרשה על ידה. לאחר בחינת טענות הצדדים, במסגרת ישיבות שהתקיימו לליבון העניין, ועל אף התנגדות ההגנה לכך, אושרה הבקשה, ביום 26.11.13. בתווך שבין המועדים הללו, הושגה הסכמה על-ידי הצדדים, למינוי מומחה מטעם בית-המשפט, בתחום פסיכיאטריה ילדים - ד"ר מיכה רגולסקי, אשר בדק אף הוא את המתלוננת, הגיש חוות-דעת אודות מצבה הנפשי ונחקר עליה בבית-המשפט.

ראיות התביעה:

7. מטעם המאשימה, העידו, פרט למתלוננת, עוד 10 עדים, שאותם ניתן לחלק ל- 3 מעגלים מרכזיים. בראשון - מצויים חוקרים ואנשי משטרה, שהיו אמונים על חקירת ההורים החשודים והמתלוננת, למן חשיפת הפרשה. בשני - נמנים גורמים שונים ממערכת החינוך שבה למדה המתלוננת, ושחשיפת האירועים נעשתה באמצעותם, לרבות חברתה לספסל הלימודים. ובשלישי - רופאים שונים, לרבות עדת הזמה, שהוספה בשלב מאוחר יותר, אשר בדקו את המתלוננת, במטרה לשפוך אור על מצבה הרפואי והנפשי.

ראש וראשונה, נסקור את עדותה של המתלוננת, המהווה, מטבע הדברים, את ליבת ראיות התביעה לאישומי הנאשם.

עדות המתלוננת - כ.ל. (ע.ת. 9):

8. לאור מצבה הרפואי של המתלוננת, מתן עדותה נדחה מעת לעת, והיא ניתנה, לבסוף, בישיבת יום 4.07.13. על-פי בקשת התביעה ובהסכמת ב"כ הנאשם, שנעתרנו לה, נשמעה עדותה ללא נוכחות הנאשם, באמצעות מערכת "וידאו קונפרנס", וכאשר העדות מוקלטת באודיו, והנאשם שהה בחדר אחר בבית-המשפט, תוך שהוא יכול לעקוב אחר ההתנהלות, ולהיות בקשר עם הסנגורית. בנוסף, גובתה בקשת המאשימה במכתב ממנהל מחלקת נוער ועו"ס המחלקה, שבה הייתה מאושפזת בשעתו המתלוננת, במרכז לבריאות הנפש, שלפיו: **"מתן העדות בנוכחות ההורים עשויה להגביר את מצוקתה ולגרום לנסיגה משמעותית במצבה הנפשי"** (מכתב מיום 3.07.13, 6/ת).

עוד יצוין, כי החל מחשיפת האירועים המתוארים בכתב האישום, עובר לעימות שנערך במשטרה בינה לבין הוריה, וכלה במתן עדותה בבית-המשפט, חלה הידרדרות במצבה הנפשי של המתלוננת, ומאז ועד היום, היא מאושפזת, לסירוגין, במחלקות השונות לטיפול נפשי, בבתי-חולים פסיכיאטריים שונים, ובמוסדות המיועדים לנערות במצבה.

9. המתלוננת העידה בבית-המשפט, כאמור, בישיבת יום 4.07.13, כאשר הייתה כבת 16. במועד עדותה, ולמשך 4 החודשים שקדמו לו, הייתה המתלוננת מאושפזת בבית-ח"ל לבריאות הנפש בבאר-שבע.

בפתח עדותה, ובתשובה לשאלות התובעת, עו"ד דהן-הירש, סיפרה המתלוננת, כי משפחתה - אביה הנאשם, אמה ואחיה, הצעיר ממנה ב- 7 שנים לערך, עלתה ארצה מאוקראינה בשנת 2009, ולאחר מגורים של שנה בעיר רמלה, עברה המשפחה לבאר-שבע. לדבריה, למדה במקיף ג' ולאחר מכן ב"בית-הפקיד", אולם אין לה חברים מבית-הספר, פרט לחברה אחת - א.ס. (ע.ת. 7), ולמנקה של בית-הספר, נינה (ע.ת. 5), שהייתה גם שכנה שלה (עמ' 148).

10. כ.ל. תיארה את המקרה הראשון, שאירע, לדבריה, עוד לפני שעלו לארץ, כשהייתה בת 8: **"אבא שלי בלילה נכנס לחדר שלי כשאמא שלי הייתה ישנה עם אח שלי והוא הוריד את המכנס שלו והתחתון שלו ואז הוא הוציא את הפין שלו, והכניס אותו לפה שלי"** (עמ' 149 ש' 22-24). זה קרה, לשיטתה, **"מלא פעמים... אני לא זוכרת.. כל יום"** (עמ' 150 ש' 13-3), ומפרטת: **"אני מצצתי לו. הוא היה מזיין אותי לטוסיק"** (שם, ש' 16).

גם לאחר עלייתם ארצה - הן ברמלה והן בבאר-שבע, המשיך הנאשם בביצוע המעשים, מדי יום, בדרך-כלל בשעות הערב, כשאמא שלה הייתה בעבודה (עמ' 151). כאשר עשה זאת, לדבריה, היה מנשק ומחבק אותה (עמ' 151 ש' 26), ואומר שהוא עושה זאת מתוך אהבה (עמ' 152 ש' 5). מעבר לכך, סיפרה המתלוננת, שהייתה צופה עם הנאשם בפורנו **"מלא פעמים"**, ושם, לדבריה: **"ראינו בחורה ששוכבת על המיטה ומכניסה שני אצבעות לכוס שלה. מה עוד? ראיתי בחורה עם ברכיים עומדת וכמה גברים ושהיא מוצצת. שהיא מוצצת אצל כל אחד. כוס אמק"**, ותוך כדי כך, הנאשם אמר לה: **"תלמדי למצוץ"** (עמ' 158 ש' 26-11).

היא מתארת אירוע שקרה באחד הבקרים, כאשר התגוררו ברמלה: **"קמתי בבוקר, הלכתי לצחצח שיניים ואז יצאתי מהמקלחת. הוא אמר לי - לאן את הולכת? אמרתי לו - לבית הספר. אני צריכה למהר, אני צריכה ללבוש בגדים. הוא אמר לי - אני רוצה לזיין אותך. אני רוצה שתמצצי לי, תישארי בבית ואני הייתי נשארת. הוא נתן לי למצוץ לו את הזין וזיין אותי בטוסיק. אז הפסדתי שעה אחת בבית הספר וזה קרה רק פעם אחת"** (עמ' 160 ש' 9-1).

אופיים של מעשי הנאשם השתנה, לדבריה, בשנת 2012, כאשר אביה שאל אותה **"בצחוק"**, כלשונה, **"אם את רוצה שאני אזיין אותך לכוס"**. אמנם, העדה מאשרת, שהנאשם נענה להתנגדותה במשך זמן מסוים, במהלכו המשיך **"לזיין אותה לטוסיק"**, כלשונה, אולם לאחריו, היא זוכרת, **"איך הוא הכניס אותו בכוח לכוס"** (עמ' 154 ש' 21-18), ומתארת: **"זה היה כואב מאוד. בפעם הראשונה זה היה בכוח. בחדר שלו... אנחנו היינו שוכבים על המיטה. והוא הכניס בכוח את הזין שלו לכוס... הוא הכניס"**

הכניס הכניס. כשהוא סיים הוא סיים את זה על המיטה את הזרע שלו (עמ' 155 ש' 14-22 עד עמ' 156 ש' 1-2).

המתלוננת המשיכה לתאר את האירוע הנ"ל, כשלדבריה, לאחר שאביה בא על סיפוקו, היא הלכה לבכות בחדרה, והוא בא להרגיעה: **"והוא אמר - אל תבכי, הכל יהיה בסדר. את תתרגלי. זה לא כואב. הוא אמר - את צריכה להאמין לי, הכל בסדר. את בתולה, את עוד ילדה. את לא זונה"** (עמ' 156 ש' 9-11). היא מאשרת, לאחר ריענון זיכרונה על-ידי התובעת, והקראת חלקים מהודעתה במשטרה (אמרות, אשר לא הוגשו לבית-המשפט במסגרת הראיות בתיק), שאמרה שם, בין היתר, את הדברים הבאים: **"התחלתי לבכות. הוא ראה שאני בוכה. הוא אמר לי שזה טוב שאנחנו עושים את זה. זה לא יהיה כל (הכוונה ל"כך". א.ו.). פעם שנייה ושלישית. את תתרגלי לזה. הוא אמר שאני רכוש שלו, שאני כלבה שלו וטוב שהוא זיין אותי מגיל 8 כי מישהו אחר היה עושה את זה. הוא אמר - זה טוב שאני אבא עשיתי את זה"** (עמ' 156 ש' 20-26).

מאז, היה הנאשם, לדבריה, מחדיר את איבר מינו גם לאיבר מינה וגם לפי הטבעת שלה, אך רוב הפעמים היה זה לפי הטבעת, שכן הוא חשש שתיכנס להיריון (עמ' 158 ש' 3). היא מוסיפה ומציינת בהקשר זה, שכאשר אביה החדיר את איבר מינו לישובנה, הייתה מרגישה את זרעו בפנים, ואז מתקלחת, וכאשר היה עושה זאת באיבר מינה, היה מגיע לסיפוקו על המיטה, כאשר בתארה את נוזל הזרע, אמרה: **"זה צבע לבן ומגעיל מאוד"** (עמ' 162 ש' 8-16).

לאחר שהתובעת ביקשה למקד את המתלוננת באירועים שהתרחשו סמוך לחשיפת הפרשה על-ידה, היא סיפרה, שביום ראשון באותו השבוע, ב- 24.02.13: **"הוא זיין אותי נראה לי שגם בטוסיק גם בכוס. חצי זמן, חצי, כאילו, בהתחלה באיבר מין, אחר כך בטוסיק. אבל בטוסיק הוא גומר. גמר"** (עמ' 162 ש' 3-7). ואילו ביחס ליום רביעי, ה- 27.02.13, ערב לפני החשיפה, סיפרה ששכבו בחדרו של הנאשם, באופן שבו **"הוא אמר לי להסתובב פנים לקיר. וזהו. זיין אותי לטוסיק"**, וזאת בשעה 21:00, כאשר אמה הייתה בעבודה ואחיה ישן (עמ' 162-163). כאשר התובעת ביקשה לרענן את זיכרונה, והקריאה לה מתוך עדותה השנייה במשטרה, שלפיה, במועד זה, בזמן שאחיה ישן בסלון, צפה הנאשם בסרט שבו "עושים סקס", קרא לה ואמר **"בואי תמצצי לי"**. היא מאשרת את שמקריאה לה התובעת מתוך עדותה, שם אמרה שבאה לקריאתו, והם הלכו לחדרו, ושם, לדבריה במשטרה, הוא **"אמר לי להוריד את הבגדים כמו תמיד, נגע בי בגוף, נגע לי חזק חזק בציצים והיו לי סימנים. הוא שכב על המיטה שלי. אני שכבתי איתו. אחר כך הייתי על הברכיים. עמדתי על הברכיים במיטה, הייתי מוצצת לו את הזין ואז הוא אמר לי להסתובב והוא היה מכניס את האיבר מין שלו לתוך הטוסיק שלי"** (עמ' 163 ש' 12-23). כשנשאלה לפרש הסימנים בחזה, השיבה העדה: **"לא זוכרת, אני לא זוכרת. עבר 4 חודשים. מה את חושבת? שאני זוכרת? אל תעבדי עלי בכלל"** (עמ' 164 ש' 11-12), אך אישרה, שזכרה טוב יותר במועד מסירת גרסתה במשטרה (שם, ש' 17).

11. באשר לאלימות הפיסית של הנאשם, שלא בתחום המיני, מספרת המתלוננת, שלפעמים הוא היה מתנהג יפה, ולפעמים לא - ואז היה מרביץ לה, פעם אחת עם מטאטא, ופעם נוספת חנק אותה בצוואר, ואף הרים עליה סכין (עמ' 165).

עוד בפתח עדותה, סיפרה העדה, שכאשר אביה היה מוציא אותה בכוח מהבית, היא הייתה הולכת לביתה

של נינה, המנקה של בית-הספר (עמ' 149 ש' 1-2), ובהקשר זה, הוסיפה בהמשך, כי הייתה עושה כן, כשהיה מתפוצץ מכעס (עמ' 166 ש' 19-26). לדבריה, אמה ביקשה ממנו שיעזוב אותה, אך היא (הכוונה לאם - א.ו.) הייתה מסכנה, משום שהרים גם עליה וגם על אחיה ידיים.

כאשר התובעת ביקשה לרענן את זיכרונה, והקריאה מעדותה השנייה במשטרה, עמ' 3 ש' 27 (כאמור, חומר זה לא עמד בפנינו), שם סיפרה כי: **"הוא לא אוהב אותי, הוא לא קונה לי מספיק דברים ולאמא שלי ולאח שלי הוא מתנהג טוב. רק אלי הוא מתנהג, לא היה מתנהג טוב כי הוא עושה איתי מין. אם היה לכלוך או כלים הוא היה שולח אותי מהבית"** (עמ' 168 ש' 22-26), היא מאשרת את הדברים, אך ביחס להמשכם, ולפיהם **"אם היה 2 בלילה הוא היה שולח אותי מהבית ואומר לי לחזור בשעה 5 בבקר"**, היא טוענת ששיקרה, ושאביה לא הוציא אותה מהבית בלילה, אלא מהשעה ארבע ועד עשר בלבד, אך אישרה שסילק אותה הרבה פעמים (עמ' 169).

בחקירתה הנגדית, אישרה, שבאוקראינה הייתה הולכת עם סימנים כחולים מהאוזניים עד הכתפיים, מפני שאביה היה מרביץ לה (עמ' 246 ש' 4-8), וכן, שכאשר שפכה על אחיה מים רותחים, בשנת 2003, השכנים אמרו שהיא סתומה וחולת נפש (עמ' 246).

לשאלת התובעת, מדוע החליטה לספר ליועצת בית-הספר דווקא במועד זה, ומדוע לא עשתה זאת קודם לכן, השיבה: **"לא יודעת. פשוט, אה, לא יודעת. נמאס לי פשוט מהדברים האלה. רציתי חיים חדשים. משהו חדש. לא רציתי... פשוט רציתי לראות משהו חדש. מה יהיה אם אני אלך למשטרה, לראות מה זה... מה יקרה אם אני אלך למשטרה. מה יהיה? חדש. משהו חדש. נמאס לי כבר מהחיים האלה. בבית"** (עמ' 170 ש' 19 - עמ' 171 ש' 2).

עוד, סיפרה על חשיפת הפרשה בפני אמה, בשתי הזדמנויות שונות: האחת, כשישבו בסלון וראו טלוויזיה, והנאשם החל לגעת לה בחזה, והאם ראתה מהמטבח את הדברים, צעקה עליו וכינתה את המתלוננת בשמות (עמ' 175 ש' 22-26). השנייה, ב- 20.06.12, יום סיום לימודיה בבית-הספר התיכון, כשהלכה עם אמה ל"כללית", סיפרה לה על הדברים, והאם השיבה לה שיטפלו בה, ונראה היה שלא האמינה לדבריה (עמ' 174-175).

בחקירתה הנגדית, שלוותה בחוסר סבלנות ובקללות מצד המתלוננת, אישרה זו, כי ב"בית הילה", איימה על אחת הבנות שתהרוג אותה, ורצה אחריה עם סכין. כשנשאלה מדוע עשתה זאת, השיבה: **"סתם. מצאתי אצלה בתיק קונדום. אז נזכרתי שאבא שלי גם שם קונדום על הפין שלו והיה מזין אותי עם קונדום"** (עמ' 197).

ובהמשך, אישרה, שבילילה שקדם להגשת התלונה, שמעה קול אישה בחלום, שאמר לה שהיא צריכה ללכת למשטרה (עמ' 240 ש' 20 - עמ' 241 ש' 14).

בחקירה החוזרת, כשנשאלה אודות מכתבים שכתבה לאביה, השיבה, שאמה ואביה ביקשו ממנה לכתוב להם את המכתבים הללו (עמ' 255 ש' 9. יוער, כי המכתבים עליהם נחקרה המתלוננת, לא הוגשו כראיה, ואין לבית המשפט ידיעה על תוכן האמור בהם).

12. יצוין, כי כבר בראשית עדותה, שאלה העדה את ביהמ"ש, האם תראה את אביה במהלך היום, שכן, כאמור, העדתה נעשתה שלא בפניו, והוסיפה: **"אני פשוט מתה לראות אותו. באמת. אני**

יכולה לראות אותו? ... אתם תחשבו על זה? ... אבל בבקשה בבקשה. תעשו לי. אני רוצה לראות אותו" (עמ' 152 ש' 7-19). היא המשיכה ואמרה: **"אני מאוד רוצה לראות אותו. אני אוהבת אותו. אני סולחת לו. אני רוצה לבטל תיק" (עמ' 153 ש' 23-25).** דברים דומים, וברוח זו, השמיעה העדה מעת לעת, במהלך העדות, והביעה חוסר סבלנות ועצבנות ביחס לשאלות שהופנו אליה, כשהיא שואלת שוב ושוב האם תוכל לראות את אביה הנאשם.

בנוסף, שיתפה העדה את בית המשפט במחשבותיה, ולפיהן: **"אני לא יודעת לסלוח לו או לא? כולם אומרים, לכל אחד סיפורי מה שקרה בחיים שלי וכולם אומרים שמגיע לו, מגיע לו פשוט לשבת בכלא עד סוף החיים שלו... אני חושבת שמגיע לו. אני לא יודעת. אני רוצה לסלוח לו אבל לא יודעת. מצד אחד מגיע לו. מצד אחר הוא מסכן. ויש לו בעיה נפשית. לא בראש. אבל בעיה נפשית והוא צריך לקבל טיפול בכלא" (עמ' 165 ש' 24-26, עמ' 166 ש' 6-9).**

13. בגדרו של מעגל העדים הראשון - המורכב מחוקרים ואנשי משטרה, העידו בפנינו **רס"ר רווית וינר (ע.ת. 8) ורס"ב יפעת כלף (ע.ת. 1).**

רס"ר וינר, שהעידה בישיבת יום 24.06.13, חקרה הן את המתלוננת והן את הנאשם, במחלק חסרי ישע, שבו היא עובדת (עמ' 124). בחקירתה החוזרת הבהירה, שאת המתלוננת היא חקרה בחדר הממוקם בבית-החולים שבו שהתה אותו זמן, וכי זו נעשתה באווירה נינוחה - המתלוננת סיפרה את הדברים וחתמה על עדותה (עמ' 139 ש' 19-23). לשאלת הסנגורית, האם המתלוננת הפגינה מולה התנהגות קיצונית, השיבה העדה: **"בחקירה עצמה לא, דווקא להיפך, חשתי אם את שואלת אותי לגבי רגשות, לא כתבתי את זה, אבל הרגשתי שהיא סיפרה את הדברים בלהט, היא רצתה לשפוך את זה, כמו, כאילו איזשהו סכר ואז, ככה נראה לי וזה גם לדעתי אופייני לנפגעות עבירות מין, שהן בדרך כלל, שעד שהן פותחות את זה, אז פשוט רואים את זה בעדות הראשונית שלה, שהיא פתחה את זה ולא הפסיקה. פשוט סיפרה" (עמ' 134 ש' 23-29).**

רס"ב כלף, שהעידה בישיבת יום 30.05.13, הסבירה בחקירתה הראשית, שגבתה אמרה מן המתלוננת, בשפה העברית, ובנוסף - חקרה אותה במהלך העימותים (כבר כעת, יוטעם, בפן הראייתי - כי אמרות המתלוננת אגב העימות מובאות שלא לגבי אמיתות התוכן, משלא הוגשו מטעם ההגנה, אלא ישימות לצורך הבנת גרסת הנאשם ותגובותיו בלבד). לדבריה, במהלך החקירה הייתה המתלוננת חסרת מנוחה, והראתה סימני לחץ - וזה בכיסאה, השפילה את עיניה ושיחקה עם הידיים (עמ' 11 ש' 19-21), ואילו בעימות עצמו היא צעקה, כעסה ובעטה בארון ובאוויר, ובשלב מסוים - הסתובבה ולא רצתה עוד לשמוע את החשודים (משמע - הנאשם ואימה, שאף היא נחקרה, כאמור, כחשודה). לשאלת הסנגורית, כיצד תשיב, אם תוצג לה עדות תביעה אחרת, שלפיה, בעת חקירתה במשטרה, המתלוננת קרנה, הייתה זקופה וחייכה, השיבה, כי תיאור זה אינו תואם את מה שהיא עצמה ראתה בחדר החקירות ואת תגובות המתלוננת בספרה את שעברה (עמ' 15 ש' 11-23). לשאלה מדוע לא נלקחו בדיקות ביולוגיות מהזירה, השיבה העדה, כי אינה יודעת, אך סביר להניח שזרעו של הנאשם נמצא במקומות אלו בבית, גם ללא קשר למתלוננת. וכן, שלא טיפלה בבדיקת בגדי המתלוננת, שכן החקירה טופלה על-ידי החוקרת רווית, ותפקידה התמצה רק בחקירת החשודים והמתלוננת (עמ' 16 ש' 10-15).

14. במעגל העדויות השני, נכללים, כאמור, הצוות החינוכי שליווה את המתלוננת בבית-הספר שבו

למדה בשעתו - יועצת בית הספר, הגב' אטי חזן (ע.ת. 3), המורה לספורט, הגב' זיו תמים (ע.ת. 2), מחנכת הכיתה, הגב' צליל לנקרי (ע.ת. 4), וכן חברתה לספסל הלימודים - א.ס. (ע.ת. 7), והמנקה של בית-הספר - הגב' נינה רבינוביץ (ע.ת. 5), שהיוותה סוג של חברה, אופן קשבת ומשענת עבודה.

א.ס. (המכונה נ. במקומות מסוימים), אשר העידה בישיבת יום 24.06.13, למדה עם המתלוננת בבית-הספר, והייתה חברתה הטובה ביותר. אליבא דמאשימה, היא הראשונה, פרט לאם, שהמתלוננת שיתפה במעשי הנאשם, ובעצתה, פנתה כ.ל. ליועצת בית-הספר וחשפה בפניה את הפרשה. לדברי העדה, באמצע כיתה י' עברה המתלוננת ללמוד אתה, ומאחר והשתיים גרו בסמוך אחת לשנייה, היו, לעתים, הולכות וחוזרות יחד מבית-הספר (עמ' 96).

לדבריה, בוקר אחד, בפורים, בדרך ללימודים, אמרה לה המתלוננת, שיש לה משהו לספר לה. הן הלכו למגרש הספורט **"והיא סיפרה לי שאבא שלה היה אונס אותה והיה מרביץ לה, והיה זורק אותה מהבית, והיה כאילו עושה איתה יחסי מין"** (עמ' 97 ש' 14-16). בתגובה לכך, יעצה לה העדה לפנות ליועצת בית-הספר, אטי. כשנתבקשה העדה לפרט מה בדיוק סיפרה לה המתלוננת שהנאשם היה עושה לה, חזרה על הדברים: **"הוא היה אונס אותה בכוח, כאילו כשהיא הייתה גם במחזור, והייתה יורדת לו, וכאילו הוא היה מכניס לה, איך קוראים לזה בעברית"** (עמ' 97 ש' 28-30), אולם לא המשיכה, כיוון שהתקשתה בכך, וחשה אי-נעימות. בסופו של דבר, הוצע לעדה להעלות את הדברים על הכתב, במקום לאמרם, וכך אמנם עשתה. העדה כתבה (על גבי דף, שהוגש וסומן 4/ת), כי הנאשם: **"היה מכניס לה לתחת, והיה מכניס לה לכוס והיא הייתה יורדת לו"**. היא הוסיפה, שמאותו יום בפורים, ועד לחשיפת הפרשה, סיפרה לה המתלוננת כמה פעמים על הדברים שעברה, ופירטה: **"היא הייתה אומרת לי כאילו, שהיא הייתה חוזרת מהבית ספר, היא הייתה חייבת לנקות את הבית, ואם היא לא הייתה מנקה את הבית, הוא היה מרביץ לה, והיה מרים עליה ידיה"** (כך בתמלול ההקלטה, א.ו.), **והיה מעיף אותה מהבית. והוא היה שוכב איתה"** (עמ' 99 ש' 9-12).

כשהתבקשה לתאר את הקשר של המתלוננת עם אמה, השיבה העדה: **"זה היה בקיץ, בחופש הגדול לפני כיתה י"א. היא אמרה לי שכאילו הוא שכב איתה והיא ברחה מהבית, היא חיכתה לאמא שלה שתבוא מהעבודה, היא סיפרה לאמא שלה, כאילו ואמא שלה כיבתה את הטלפון, והיא התחננה כל הדרך לאמא שלה, לא תספר את זה לאבא שלה, כי הוא אמר שאם הוא יתפוס אותה, כאילו מספרת למישהו, הוא ירצח אותה"** (עמ' 100 ש' 5-10). בחקירתה הנגדית, ציינה שהחשיפה לאם הייתה ב- 20.06.12 (תאריך שידעה להצביע עליו, היות והיה זה היום האחרון ללימודים, שבו קיבלו את התעודות).

העדה נתבקשה ליישב סתירה לכאורה בעדות המתלוננת, ולפיה מחד, לא אפשר לה האב לצאת מהבית, ומאידך, היה מסלק אותה ממנו, וזו השיבה כך: **"לצאת מהבית, כאילו לצאת עם חברות, עם ידידים, לפה, כמו שבימינו כאילו הבנות, הוא לא היה נותן לה לצאת, כאילו החוצה עם חברות, אבל לצאת, כאילו הוא היה מעיף אותה מהבית, כי או שהיא לא הייתה מנקה טוב את הבית, או שהיא לא הייתה מקשיבה לו, או שלא יודעת מה, הוא היה מעיף אותה מהבית"** (עמ' 106 ש' 21-26).

אטי (אטל) חזן, שהעידה בישיבת יום 30.5.13, משמשת יועצת בבית-הספר התיכון שבו למדה המתלוננת

לעת חשיפת הפרשה, והיא הראשונה מצוות בית-הספר, שלה סיפרה המתלוננת את הדברים, בעצת חברתה, א.ס.

בראשית עדותה, שיתפה העדה את בית-המשפט, בכך, שהמתלוננת עברה אליהם ממקיף אחר, שבו לא ניתן מענה לכך שהיא עולה חדשה ואינה דוברת עברית, וכן שהם דאגו להצמיד לה מורה חיילת שליוותה אותה במשך היום. לדבריה, המתלוננת הייתה **"ילדה די מוזרה, ילדה מסתגרת, סגפנית כזאת גם בלבוש שלה, גם שיער אסוף כל הזמן עם הבעת פנים רצינית"** (עמ' 31 ש' 1-2), לא השתלבה חברתית בבית-הספר וסבלה רבות מהצקות התלמידים, וכן, שהיא **"ילדה בודדה, היא אומרת שלא יוצאת מהבית, היא אומרת שאין לה חברות"** (שם, ש' 9-10).

העדה מספרת, שביום 28.02.13 בבוקר, ניגשה אליה המתלוננת וביקשה לשוחח עמה. היא הזמינה אותה להגיע לחדרה בסיום השיעור, ואכן המתלוננת הגיעה, וסיפרה לה, שאבא שלה עושה לה דברים **"לא יפים"**. כששאלה לפשר הדברים, השיבה לה המתלוננת בשטף של תיאורים, שמדובר בנגיעות בכל מיני מקומות, וגם עם איבר המין של האב, וכן על כאבים שחשה (עמ' 32 ש' 22-25). עוד סיפרה לה המתלוננת, לדבריה, שהמעשים החלו כשגרו ברוסיה, ונמשכו בארץ, לרבות בלילה שלפני שיחתן. לשאלה מדוע החליטה לספר כעת ומדוע לא סיפרה על כך קודם, השיבה לה המתלוננת, שאביה איים עליה שאם תספר, הוא יתלונן עליה במשטרה, והיא תהיה בגיהנום ולא בגן-עדן. כמו-כן, לדבריה, חלמה חלום בלילה הקודם, שבו הועבר לה מסר שהיא צריכה לחשוף את הדברים. העדה מספרת, שחיבקה את המתלוננת ואמרה שתעזור לה, תוך מתן הסבר על כך שקודם, עליה להגיש תלונה במשטרה (עמ' 33 ש' 1-9). המתלוננת ניאותה לכך, ואמרה שהנאשם אכן צריך להיענש על מעשיו, כיוון שהרס לה את החיים. בשלב זה, לדברי העדה, החלה המתלוננת לחשב באיזה גיל יצא הנאשם מהכלא, וכיצד יספיק לחיות את חייו, כאשר את חייה שלה הוא הרס. העדה פנתה לפקידת סעד, שתאמה את הפגישה עם חוקרת הילדים (עמ' 34).

כאשר התבקשה לתאר את שסיפרה לה המתלוננת, השיבה העדה: **"היא אומרת הוא ביקש ממני למצוץ לו, הוא נגע לי... הוא נגע לי בזין שלו בכוס שלי... היא השתמשה במילים, אני מאוד הופתעתי היא מצטיירת כילדה סגורה וזה, פתאום מילים כאלה בוטות, היה לי אפילו קשה לשמוע את התיאור של ה- את המילים שלה אני הייתי נבוכה לשמוע אותה מתארת בפני מילים כאלה"** (עמ' 34 ש' 7-19), והמשיכה בתיאור המתלוננת בפניה: **"הוא נגע לי בכוס באיבר המין עם הזין שלו והכאיב לי מאוד"** (עמ' 34 ש' 24). כאשר התובעת ביקשה לרענן את זיכרונה, אישרה העדה, שהמתלוננת סיפרה לה שאביה נגע לה בחזה, לקח אותה למיטה, אמר לה למצוץ לו והכאיב לה בכוס. לאחר מכן, לדבריה, סיפרה לה המתלוננת שהוא הרס לה את החיים, והיא רוצה שיענש על כך (עמ' 34 ש' 22-24). העדה ציינה, שמיד עם סיום עדותה של המתלוננת במשטרה, היא הוצאה מהבית, ונלקחה על-ידי עובדת סוציאלית למקלט לנערות. שם, לדבריה, התחילה **"ההתפרקות"** שלה, כאשר **"כל עולמה חרב עליה בעצם"** (עמ' 36 ש' 5-7). מאז, לדבריה, היא מבקרת אותה בבית-החולים הפסיכיאטרי, ונראה שהיא מצטערת על החשיפה וחוזרת על כך שרוצה לחזור לבית ולהיות כמו כולם, וכן, שסלחה לנאשם. להתרשמותה, המתלוננת ממש מפורקת, והיא פיתחה ניקיון כפייתי, שבא לידי ביטוי בכך שהיא כל הזמן מתרחצת (עמ' 36 ש' 11-18).

ביחס למעורבות ההורים, ושיתוף פעולה שלהם עם בית-הספר, השיבה העדה, שבשלב כלשהו של השנה

החולפת, הביעה המתלוננת רצון למות, ואמרה שנמאס לה מהחיים האלה, משום שהיא כל הזמן צריכה לעבוד ולנקות בבית. ההורים לא שיתפו פעולה, וסירבו לטיפול פסיכולוגי ולהפנייתו למיון פסיכיאטרי, ועל-כן, היא דיווחה על-כך למוקד ילדים בסיכון, ביום 3.05.12 (עמ' 37). בחקירתה הנגדית, הסבירה העדה, שבעקבות פנייתה זו, למוקד ילדים בסיכון, הוצמדה למתלוננת "עובדת נערות", שנפגשה אתה פעם בשבוע, אולם זה לא האריך ימים, משום שהשתיים לא "התחברו". אשר לפנייה לפסיכולוג, הסבירה, שהיא כתבה מכתב לרופא המשפחה, על מנת שיפנה את המתלוננת לטיפול פסיכולוגי, אולם המתלוננת השיבה לה שהוא סבר שאין לה צורך בטיפול שכזה (עמ' 42).

העדה ביקשה להוסיף, שבשלב מסוים, המתלוננת שאלה אותה מה היא אשמה שהנאשם לא שוכב עם אמא שלה, ולמה הוא בא דווקא אליה, וכן, שסיפרה לה על תדירות המעשים, שלפעמים היו כל יום, ובכל מקרה, מדובר במעשים שבוצעו לעתים קרובות (עמ' 43 ש' 15-11). היא אישרה, שהצוות סבר שהמתלוננת יוצרת יחס של אנטגוניזם, והסבירה, שהייתה נועצת מבטים ולעיתים אף מסננת קללות כלפי ילדים מהכיתה, וכך למעשה מתגרה בהם (עמ' 45 ש' 17-11).

עוד אישרה העדה, שיום לפני החשיפה, ב- 27.02.13, היה אירוע מילולי, של המתלוננת כלפי אחת המורות, והיא הושעתה ליום אחד, אך בבוקר הגיעה לבית-הספר, ולמעשה חשפה את הפרשה (עמ' 46-47). כן, אישרה שלמתלוננת היה קשר טוב עם המנקה של בית-הספר, נינה, וציינה שהמתלוננת סיפרה לה שהתעללות בה התחילה מאז שהייתה בת 8 (עמ' 48 ש' 17, עמ' 49 ש' 22, בהתאמה). בסיום החקירה, אישרה העדה לסנגורית, שבפתח ישיבת הוועדה (יצוין, כי לא הוסבר באיזו ועדה מדובר), מיום 5.05.13, אמרה המתלוננת שאבא שלה לא נגע בה, ושהיא המציאה ושיקרה להם (עמ' 50).

זו (זהבה) תמים, שהעידה, אף היא, בישיבת יום 30.05.13, הייתה המורה לספורט של המתלוננת, במשך כ- 4 חודשים (עמ' 18), והיא הדמות השנייה מהצוות, שבפניה חשפה המתלוננת את הפרשה. לדבריה, ב- 28.02.13, כשהגיעה לבית-הספר, פנתה אליה המתלוננת, ושאלה אותה אם זה נכון שהיא ילדה מוזרה. העדה השיבה בשלילה, וכשביקשה שתסביר לה מדוע היא חושבת כך, אמרה לה המתלוננת **"במשפט של אחד על אחד, אבא שלי מכניס את הזה שלו בשלי"** (עמ' 19 ש' 11), והסבירה לה שמגיל 8 אבא שלה **"מתעסק"** אתה. עוד סיפרה לה המתלוננת, שאמא שלה יודעת מזה, ואמרה לה לסלוח לו. לדבריה, היא סיפרה לה, בצורה שוטפת, המון דברים ותיארה בפניה מקרים רבים, ולא ניתן היה לעצור אותה. כך, סיפרה לה: **"שפעם אחת היא הייתה במקלחת ושאבא כעס עליה שהיא לא ניקתה או משהו כזה והוא הרביץ לה עם מקל של מטאטא. היא אמרה שכל הזמן אבא מכריח אותה לנקות בבית, ושאם היא לא מנקה אז היא מקרה שהיא לא ניקתה כמו שהוא רצה והוא סילק, היה לה כמה מקרים שהוא סילק אותה מהבית, נתן לה להיות בחוץ עד שאימא תבוא, הוא לא הרשה לה להיכנס הביתה. היא אמרה שהוא היה עושה את זה כל פעם שבא לו, מתי שהיה בא לו..."** (עמ' 19 ש' 25-20 ש' 6). העדה הסבירה, לבקשת ביהמ"ש, שכוונתה לכך שהיא **"שוכב איתה, מקיים איתה יחסי מין"** (עמ' 19 ש' 9), וכן, שהנאשם הכריח אותה **"למצוץ לו"** (עמ' 22 ש' 10-11). לדבריה, המתלוננת סיפרה לה עוד, שאביה היה מכריח אותה לראות סרטי פורנו ולעשות מה שיש בסרט, אך היא לא ידעה לעשות זאת. כמו-כן, כל פעם שעשתה משהו לא נכון, הנאשם אמר לה שחבל שנולדה, כי הוא בכלל רצה בן. המתלוננת סיפרה לה גם על מקרה שזעזע את העדה, לדבריה **"שהיא הייתה ערומה במקלחת והוא הרביץ לה עם מקל"**, והוסיפה: **"אני לא זוכרת אם זה היה**

מגב או מטאטא (עמ' 20 ש' 15-23). כאשר שאלה את המתלוננת מדוע לא סיפרה על כך כל השנים, השיבה לה שפחדה (עמ' 21 ש' 5-6).

לדברי העדה, היא לקחה מאוד קשה את מה שסיפרה לה המתלוננת, ואף בכתה בעת ששמעה ממנה את הדברים, וחיבקה אותה. היא לקחה את המתלוננת לחדר המורים, כדי שלא תהיה המולה של ילדים סביבה, שכן **"ברגע שהיא פתחה היה אי אפשר לעצור את זה. זה היה כמו, היא פשוט לא עצרה, היא ירתה והיא ירתה עוד סיפור ועוד חוויה ועוד תחושה ועוד תחושה"**, והוסיפה, שהמתלוננת לא כל כך הבינה מדוע היא בוכה, משום שלדבריה, סברה שזו הנורמה, שכן **"היא כבר חיה לתוך זה"**. כאשר נשאלה על-ידי ביהמ"ש, איך הייתה המתלוננת כאשר דיברה, השיבה: **"נסערת מאוד, נסערת, עצובה, צמאה לדבר, כי היה איזה שהוא שלב שקמתי להביא לה מים ואז היא אמרה לי זין, אין לי חברה לדבר איתה, תישארי לדבר איתי"** (עמ' 21). העדה המשיכה, שחיי החברה של המתלוננת בבית-הספר לא היו טובים, מפני שהציקו לה, אולם היא סיפרה לה ששיתפה חברה בשם נ. בפרשה, והיא שעודדה אותה לחשוף את הדברים (עמ' 22 ש' 1-4).

העדה מספרת עוד, שכמורה של המתלוננת, הייתה מעירה לה על כך שהיא הולכת כל הזמן עם כתפיים בפנים ועם הראש ברצפה, ומסבירה **"היא מאוד כפופה, היא מאוד כנועה כזאת תמיד"**, וכן, שחשבה שזה בגלל מצבה החברתי, אך בסוף השיחה המתלוננת אמרה לה שאולי היא הולכת ככה בכלל מה שאבא שלה עושה לה (עמ' 22 ש' 16-25). עוד ציינה, שהמתלוננת שיתפה אותה בכך שחשבה להפסיק לחיות, אבל לא היה לה האומץ לעשות זאת (עמ' 23 ש' 3-5).

לאחר שסיפרה את הדברים, אמרה לה המתלוננת, שמצד אחד ירדה לה אבן מהלב, ומצד שני היא מפחדת שאבא שלה יהרוג אותה, וכל שנייה שינתה צד. לדבריה, המתלוננת סיפרה לה שאבא שלה שוכב אתה, כי אמא שלה לא "נותנת לו" ולא מספקת לו את הצרכים (עמ' 23 ש' 19-21). ככלל, מתארת את המתלוננת כילדה מכונסת, עצובה וכמי שהחברה מתנכלת לה, ומציינת שפנתה אליה מספר פעמים, על מנת לשוחח עמה ולהבין מדוע היא עצובה ומה קורה אתה (עמ' 24).

בסיום חקירתה הנגדית, ביקשה העדה לשתף את בית-המשפט בתוכנה של שיחה, שקיימה עם המתלוננת לאחר חשיפת הפרשה, שעה שיועצת בית-הספר ביקרה אותה באשפוז. לדבריה, המתלוננת הייתה במצב נפשי קשה, אמרה לה שאבא שלה ביקש ממנה סליחה והיא סולחת לו, ושהיא תעשה הכול כדי שהמצב הזה יעבור, ופירטה שאחיה נמצא בפנימייה והיא יושבת עם ילדים משוגעים, ולמעשה חשה שהיא פירקה את הבית ולא יודעת אם עשתה את הדבר הנכון (עמ' 28 ש' 16-25).

צליל לנקרי, העדה השלישית מתוך הצוות החינוכי של בית-הספר, שהעידה בישיבת יום 30.5.13, הייתה מחנכת כיתה י', שבה למדה המתלוננת, לעת חשיפת הפרשה. לדבריה, המתלוננת הייתה בעיניה **"עוף מוזר בכיתה"**, בהיותה תמיד כפופה ומוזרה בהתנהגותה. היא סבלה מדימוי עצמי נמוך ומהצקות של תלמידי הכיתה. היא סיפרה על מקרה שאירע ביום 27.02.13, שבעקבותיו הושעתה המתלוננת מבית-הספר ליום אחד, ועל תחנוניה במהלך כל אותו היום להגיע בכל זאת ולבטל ההשעיה. בסופו של דבר, העדה אישרה לה לבוא, ולמחרת בבוקר, כשהיא עצמה נעדרה מבית-הספר, חשפה המתלוננת את הפרשה בפני היועצת והמורה לספורט. העדה מוסיפה, כי: **"היא התקשרה שלושה ימים לאחר מכן, כשהיא הייתה כבר מאושפזת, היא התקשרה ואמרה לי נו ראית? אחרי שכבר אמרתי אמרו שאני"**

משוגעת. אני אמרתי לה את לא משוגעת את גיבורה בעיני (עמ' 55 ש' 19-22), ומאז לא היה ביניהן עוד קשר.

לבקשת התובעת, סיפרה העדה על מקרה שבו המתלוננת נרדמה בשיעור וכששאלה לפשר הדבר, השיבה לה המתלוננת שהיא ישנה רק 3 שעות, משום שניקתה את הבית בלילה ובבוקר, והיא עייפה. כמו-כן, סיפרה על שיעור שבו התבקשו הילדים לספר על שאיפותיהם המקצועיות, והמתלוננת השיבה שתהיה מנקה, משום שזה מה שהיא יודעת לעשות הכי טוב (עמ' 56).

בחקירתה הנגדית, סיפרה העדה שביום ההורים, העלתה בפני אמה של המתלוננת את הטענה שהיא ניקתה עד לשעה שלוש לפנות בוקר, וזו, בתשובה, נדה בראשה לשלילה (עמ' 58 ש' 19). שוללת ששמעה כי המתלוננת האשימה, בחודש מאי, ובפני פסיכולוג בכיר, שמורות בבית-הספר פגעו בה מינית, וכן, אישרה שהיה מקרה שבו המתלוננת הזמינה משטרה לבית-הספר, משום שהרגישה מאוימת מאחד התלמידים שהציק לה באופן קבוע (עמ' 59).

נינה רבינוביץ, שהעידה בישיבת יום 30.5.13, היא למעשה העדה האחרונה מצוות בית-הספר, ומהחוג החברתי של המתלוננת. עדה זו, עובדת כמנקה בבית-הספר, ומשהתברר שלה ולמתלוננת מכרה משותפת - שכנה המתגוררת בבניין של המתלוננת ומשפחתה (עמ' 61), נוצר ביניהן קשר חברי, והן היו מרבית לשוחח. מתארת סיטואציה שבה המתלוננת פנתה אליה כדי להתייעץ כיצד לשים קץ לחייה - בתליה, בהרעלה או באמצעות סכין (עמ' 63). היא שיתפה את בעלה, ובהמלצתו, פנתה ליועצת בית-הספר, אשר בסיוע מורה דוברת רוסית, פנו טלפונית לאמה של המתלוננת וסיפרו לה את הדברים, אך זו, לדבריה: **"התחילה לצחוק בטלפון, זה דמיון. היא אוהבת חיים, צחקה, עובדת סוציאלית הייתה במבוכה"** (עמ' 63 ש' 12-13). המתלוננת התחננה שלא יגיעו אליה לביקור בית, וכך היה.

במהלך חופשת הקיץ, לדבריה, הגיעה המתלוננת לביתה מס' פעמים, כשהיא במצב נסער ולא רגוע, וזו אירחה אותה, ושוחחה עמה. לדבריה, המתלוננת שיתפה אותה באלימות בבית, ובסימנים כחולים שהיו לה בגוף בזמן שגרו באוקראינה (עמ' 65). העדה, מנגד, סיפרה למתלוננת על תלמידה אחרת שלמדה בבית-הספר, שאביה **"לקח אותה הביתה ופתאום הוא בצורה דרסטית סטה מהכביש והתעלל בה"** (עמ' 65 ש' 9-10), והמתלוננת סיפרה, שגם באוקראינה זה קרה לילדה שהכירה, שהאבא אנס אותה (עמ' 67).

העדה ממשיכה ומספרת, שכאשר המתלוננת הגיעה אליה בחופשת הקיץ, הסבירה לה שאביה סילק אותה מהבית, ואמר שהיא יכולה לחזור רק בערב, ואין לה לאן ללכת. סיפרה גם על פעם שבה ברחו המתלוננת לבית אבות, משום שלא היה לה איפה להיות ופחדה מאביה (עמ' 68). ביום חמישי, ה-28.2.13, ראתה את המתלוננת בחדר של אטי היועצת, והמתינה בחוץ. כאשר המתלוננת יצאה, היא סיפרה לה שאביה ניצל אותה בדרכים מעוותות מגיל 8 (עמ' 70 ש' 1-7). כאשר התובעת ביקשה לרענן את זיכרונה, אישרה העדה, שבאותה שיחת מסדרון ליד חדר היועצת, סיפרה לה המתלוננת, שאביה אנס אותה מגיל 8, וכאשר הייתה במחזור, הוא בעל אותה בפי הטבעת (עמ' 71 ש' 9-14), וכן שאיים עליה שיהרוג אותה אם תגיד משהו, אך היא סיפרה לאמה, ולמרות זאת, האם ביקשה שתהיה סבלנית, משום שלדבריה, הוא יכול להיות גם טוב (עמ' 72 ש' 2-6).

בחקירתה הנגדית, מספרת העדה על פגישתה עם המתלוננת במשטרה, לאחר חשיפת הפרשה. לדבריה, היה לה קשה לזהותה, שכן, נראתה שונה מהרגיל, עם ג'ינס ומעיל, כאילו קמה לתחיה (עמ' 76), ומסבירה: **"היו לה פנים פתוחות... היא כבר דיברה איתי כאילו זה בן אדם אחר. העול הזה ירד ממנה, איפה שהיא הייתה נמצאת אולי עם הבנות עם אותו גורל, שאלתי אותה איך את, מה אצלך, היא אומרת אני חופשייה. למרות שאני נמצאת שם, אני חופשייה"** (עמ' 76 ש' 23 - עמ' 77 ש' 2).

15. על מעגל העדים האחרון, נמנים, כאמור, אנשי הצוות הרפואי שבדק את המתלוננת, וחיווה דעתו על מצבה. הראשונה שבהם, הינה ד"ר מיכל מימון (ע.ת. 6), השני - ד"ר איתי בסר (ע.ת. 10) והשלישית, אשר הוספה בשלב מאוחר, כעדת הזמה מטעם התביעה - ד"ר גילי אופיר (ע.ת. 11).

בהקשר זה, יש להפריד בין חוות הדעת והבדיקות שנערכו לצורך בחינת היתכנות, עובדתית, של עיקרי תלונת המתלוננת, ולבין אלו שהובאו לבחינת מצבה הנפשי-פסיכיאטרי עובר להגשת התלונה, ולשאלת הליבה בתיק - שעולה מקו ההגנה שננקט - מה קדם למה. משכך, תיבחן תחילה עדותה של ד"ר מימון, ואילו עמדות המומחים הרפואיים, אשר הובאו במטרה לקעקע טענת ההגנה, ולפיה סבלה המתלוננת מפגם אורגני מולד, אשר הביא להגיש תלונת שווא על הנאשם - יידונו בפרק נפרד ובשלב מאוחר יותר.

ד"ר מיכל מימון העידה בישיבת יום 24.06.13, אודות הבדיקה שביצעה למתלוננת סמוך לאחר הגשת התלונה על-ידה, וכן על חוות-הדעת שערכה בעניינה, מיום 10.03.13 - ת/3.

ד"ר מימון הינה רופאה בכירה במיון ילדים בבית-החולים סורוקה, ואחראית על צוות המכונה 'ילד בסיכון'. במסגרת תפקידה, היא בודקת ילדים שהופנו בחשד לפגיעה מינית, ומתוקף תפקידה זה, בדקה גם את המתלוננת, ביום 1.03.13, בשעה 10:00, לבקשת משטרת באר-שבע.

לאחר שסקרה את שיחתה עם המתלוננת, ואת הגרסה ששטחה בפניה - הדומה בעיקרה לעיקרי כתב האישום, לרבות מקרים פרטניים וקונקרטיים, שאירעו, לשיטת המתלוננת, סמוך למועד הבדיקה, פירטה ד"ר מימון את ממצאי הבדיקה הגופנית, שביצעה בשעה 12:00, וסיכמה אותם, בנקודות הבאות:

1. דימום תת עורי בשד מתיישב עם לפיתה כוחנית של השד.

2. דימומים תת עוריים בגב תחתון מתיישבים עם חבלה קלה ישירה או בלתי ישירה (נפילה) ע"י חפץ כהה.

3. דימום תת עורי בזרוע ימין מתיישב עם אחיזה כוחנית.

4. ממצאים בירך שמאל הפנימית בעלי גוון כהה יותר מהעור. הערכת מהותם תתאפשר לאחר בדיקה חוזרת.

5. 3 מוקדי רקמת צלקת בפי הטבעת מתיישבים עם נזקים הנמצאים בשלבי ריפוי מתקדמים (מעל חודש).

6. החדרת גוף נוקשה כגון פין בזקפה לפה לא בהכרח תותיר ממצא חבלתי.

7. החדרת גוף נוקשה כגון פין בזקפה לנרתיק לא בהכרח תותיר ממצאים חבלתיים.

לסיכום, חלק מהממצאים מתיישבים עם עיקרי התלונה.

לא נמצאו סימני חבלה טריים בקרום הבתולין, והוא אובחן כגמיש, בצורת סהרון בין השעות 1-11, לפי המינוח שבחוות-הדעת.

בחקירתה הנגדית, השיבה העדה לשאלת הסנגורית, כיצד היא בודקת קורבן אונס, כך: **"קודם כל אנחנו משוחחים עם הקורבן, זה תלוי כמובן בגילו. הוא מספר לנו את מה שאירע, אחר כך אנחנו עושים את ההכנה לבדיקה, מבצעים את הבדיקה הגופנית, נוטלים דגימות ולפי הצורך, אם זה לבדיקות מעבדה של חיידקים, אם זה ערכה לנטילת דגימות ל- ד.נ.א, ערכת אונס מה שנקרא. בגדול אלה השלבים"** (עמ' 87 ש' 4-9). עוד הסבירה העדה, כי במקרה של תקיפה מינית, היא מוסמכת לבדוק מתלוננות עד גיל 18, ורופאת נשים בודקת מגיל זה ואילך (עמ' 89).

לשאלה, האם דברי המתלוננת תאמו את הבדיקה שערכה לה, השיבה ד"ר מימון, שהכל מפורט בחוות-דעתה - הן גרסת המתלוננת, הן ממצאי הבדיקה והן ההתאמה, ככל שנמצאה, בין השניים (עמ' 91).

לדברי העדה, בבדיקה שערכה למתלוננת, לא נמצא ממצא חבלתי טרי בפי הטבעת שלה (עמ' 93 ש' 25), ותיאוריה התיישבו עם צלקת שנמצאה, ושנגרמה מעל חודש לפני הבדיקה, מפצע קרע יחסית עמוק, שנגרם ממתיחה חזקה פתאומית של פי הטבעת (עמ' 92, 94 ש' 1-5). משיבה לשאלת הסנגורית, כי: **"ניגוב חזק וכוחני, לא יכול להתיישב עם הממצא הזה. לגבי עצירות, זה צריך להיות עצירות מאוד קשה, מאוד קיצונית, כדי שתגרום לכזה ממצא, ואין תיאור כזה"** (עמ' 94 ש' 19-21).

אשר לממצא בגודל של סנטימטר וכמה מילימטרים, על השד השמאלי של המתלוננת, משיבה העדה, כי במהלך הבדיקה, הדגימה הנבדקת עם היד שלה על עצמה אחיזה כוחנית **"והראתה איך הנאשם לדבריה אחז בשד"** (עמ' 95 ש' 1-2).

התפתחויות המאוחרות לעדות המתלוננת, בעלות השלכה על מצבה הרפואי

16. כפי שצוין לעיל, הרי, שמעת חשיפת הפרשה, העימות שנערך בין המתלוננת להוריה, ועדותה של זו בבית-המשפט, חל שינוי משמעותי והתדרדרות ניכרת במצבה הנפשי - שבאה לידי ביטוי, בין היתר, בתגובות אלימות מצידה, חוסר סבלנות וביטויים אובדניים שהשמיעה בסביבתה.

ימים ספורים לאחר חשיפת הפרשה על-ידה, ויום למחרת העימות עם הוריה, הייתה המתלוננת מעורבת באירוע אלים, שבמסגרתו הוזמנה ניידת משטרה למקלט לנערות, שבו שהתה, והיא פונתה להערכה פסיכיאטרית. מתיעוד המקרה עולה, שפרצה קטטה בין המתלוננת לאחת הנערות, והמתלוננת, מצדה, דלקה אחריה באמצעות סכין, ואיימה עליה.

17. האירוע דווח ותועד בדו"ח סוציאלי מסכם (נ/7), שערכה הגב' ג'נט יצחק (ע.ה. 11), מנהלת המקלט בשעתו, שהעידה בבית-המשפט, בישיבת יום 25.12.14.

לדבריה, המתלוננת הופנתה אליהם למסגרת, לאחר שחוותה פגיעה מינית, כאמור בדו"ח שהועבר אליהם משירותי הרווחה ועיריית באר-שבע, לאחר שהאב (בטעות נרשם בפרוטוקול "האח"), כביכול, פגע בה מינית. מצבה הרגשי לא היה קל, ולאחר שהתחילה להתנהג בצורה קשה, הפנו אותה לגורמים חיצוניים לטיפול, כגון בריאות הנפש (עמ' 494). לשאלה, מדוע כתבה בדו"ח **"התנהגות מינית לא**

מותרת", ולמה התכוונה, השיבה, כי זכור לה שהמתלוננת הייתה אומרת שהיא מאוד רוצה לקיים יחסי מין ושהיא חייבת משהו, וכן, שהיא **"הייתה פותחת את הרגליים בשיחות ואומרת שהיא צריכה החדרה",** ודברים מסוג זה, שהם אינם רגילים לשמוע (עמ' 494 ש' 20 - עמ' 495 ש' 2).

העדה אישרה מקרה שהובא בעמ' האחרון של הדו"ח, במסגרתו התקשתה המתלוננת ללכת, עשתה תנועות קטטוניות, הוציאה רוק, נעזרה באנשי הצוות, התגלגלה על הרצפה ותלשה שערות - אירוע שבעקבותיו, ולאחר התייעצות טלפונים עם שלושה גורמים, הוזמנה נידת משטרה שלקחה אותה למרכז לבריאות הנפש (עמ' 501).

לאחר מכן, נשאלה על מקרה נוסף (שלעיל), שגם אותו היא אישרה, שבו המתלוננת איימה על אחת הבנות שתהרוג אותה, לקחה סכין ורדפה אחריה, ובהמשך לקחה את תיקה, הוציאה ממנו קונדומים וצרכה לעברה "זונה" (עמ' 503).

ביחס לחקירתה במשטרה, העידה העדה שאכן ליוותה אותה לחקירה הממושכת, וכן, שזו התמוטטה למשך 18 דק', כפי שנרשם בדו"ח השוטרת אפרת כלב, במהלכן היא רעדה ולא יכלה לדבר (עמ' 507).

בחקירתה הנגדית, אישרה העדה, שהמתלוננת נקלטה למקלט ב- 28.2.13, וב- 5.3.13 הוצאה ממנו לראשונה, בשל התנהגותה. נסיגה והחמרה במצבה, ניתן היה לראות, לדבריה, לאחר חקירתה במשטרה, ב- 3.3.13 (עמ' 510-511).

18. עדה נוספת שהובאה מטעם ההגנה, הינה איריס זריהן (ע.ה. 18), שהעידה בישיבת יום 22.02.15. עדה זו, שימשה סגנית אחות אחראית, במחלקה הפסיכיאטרית שבה אושפזה המתלוננת, בראשית דרכה. היא הסבירה את האמור בסיכום הצוות הסיעודי, שלפיו **"התנהגות המתלוננת אינה תואמת לגילה",** כך: **"היו מצבים שפשוט היא הייתה נשכבת על הרצפה ומאוננת בפרהסיה, וגונחת בצורה שלא מתאימה לסיטואציה. פשוט יושבת וגונחת ואנחות והיא אמרה שהיא מחפשת מין, היא צריכה מין, היא זקוקה לזה. היו כמה סיטואציות כאלה... היא הרבתה להתעסק הרבה בנושא אה... המיני.. בתחילת האשפוז"** (עמ' 499 ש' 5-11), והמשיכה בתיאור אירוע, שבו, בחודש יולי, המתלוננת יצאה לבריכה עם צוות בית-הספר, וקיימה יחסים בשירותים עם אחד המטופלים. לדבריה, בתחילה דיווחה המתלוננת שמדובר היה ביחסים אוראליים, ולאחר מכן שינתה גרסה, ואמרה שהיה מין אוראלי ואנאלי, והמקרה דווח למנהל המחלקה (עמ' 499 ש' 18-25). העדה הוסיפה, ותיארה את המתלוננת כ**"דרשנית",** כשלא הייתה מקבלת את הדברים שלה, בעלת אובססיה רבה לניקיון הגוף, תוקפנית לעתים, כשלא קיבלה את מבוקשה, וכמי שאוהבת לשתות כמויות רבות של תה. לדבריה, במהלך אשפוז הראשון של המתלוננת במחלקה, היא דיברה רבות בגנותו של האב וסיפרה על ההתעללות המינית שהייתה בבית מגיל 8, אך בסיטואציה מסוימת: **"היא אמרה לאן הכנסתי את עצמי, למה הייתי צריכה את כל הדברים האלה, אבא שלי לא נגע בי"** (עמ' 500 ש' 19-20), ואולם, לדברי העדה: **"היא הייתה מאוד אמביוולנטית לגבי העניין הזה כי אחר כך היא חזרה בה ואמרה שכן היה"** (עמ' 501 ש' 13-14).

כשנשאלה על יחס המתלוננת לכוח עזר במחלקה, בשם אנדריי, השיבה, שזכור לה שהוא היה נותן למתלוננת יותר כוסות תה ממה שהיה צריך, ושהמתלוננת "התחברה" אליו, משום שחשה שהוא דואג לה

יותר משאר אנשי הצוות (עמ' 503). בהמשך עדותה, התייחסה העדה לאותו אנדר"י, וייחסה את "שמחתה" של המתלוננת לחזור למחלקה לאשפוזים חוזרים, בהתאבותה בו (עמ' 508).

בחקירתה הנגדית, אישרה העדה, שאביה של המתלוננת התקשר אליה במספר הזדמנויות של האשפוז, ושהייתה הנחייה לא לאפשר לו לדבר אתה, אז הוא רק מסר שהוא אוהב אותה וסולח לה, אך היו פעמים בודדות שכן אפשרו לו לדבר אתה, באישור ד"ר רגולסקי. העדה אינה זוכרת מה היה מצב ההתנהגות של המתלוננת בסמוך לאחר שיחות אלה (עמ' 511-512).

19. את ההערכה הפסיכיאטרית, אליה נלקחה המתלוננת בתום האירוע שתואר על-ידי ג'נט יצחק, ביצע ד"ר איתי בסר, כשהיה בשלהי התמחותו במיין הפסיכיאטרי של בית-החולים סורוקה, ושכאמור, שמו לא נזכר ברשימת העדים בכתב האישום המקורי, אלא הוסף במועד מאוחר יותר, במסגרת תיקון כתב האישום. ויובהר - אין מדובר בעד שהכין חוות-דעת, אלא בממצאי בדיקתו, שהוגשו במסגרת הראיות בתיק, ואשר בסיומה, שוחררה המתלוננת על-ידו, בהיעדר מסוכנות או אינדיקציה לאשפוז.

מסמך בדיקת ד"ר בסר את המתלוננת, מיום 4.03.13, שכותרתו **"מיכתב מחלקה דחופה"**, וממוען לרופא המטפל, הינו **ת/7**. בגדרו, תיאר ד"ר בסר את הרקע להגעת המתלוננת לבדיקה, כפי שדווח לו מאם הבית של המקלט. מרישומיו של הרופא עולה, כי **"הנערה ללא רקע פסיכיאטרי כלשהוא ובסך הכל תלמידה סבירה בבית הספר, ללא בעיות התנהגות חריגות"**. הוא מתאר את גרסתה של המתלוננת בפניו, הן אודות האירוע הספציפי, והן ביחס לנאשם ולאמה, שלשיטתה, ידעה על המעשים ואפשרה לו לבצעם. ב**"סטטוס"** הבדיקה, ציין, כי המתלוננת: **"צלולה, עניינית, משתפת פעולה היטב ומתמצאת בכל המישורים. הופעתה תואמת גילה. דיבור ברור ויצירת קשר עין טובה. האפקט לפרקים ילדותי ואינו תואם, מופיעים צחקוקים כאשר נוגעת בנושאים טעונים רגשית אך בהתחשב בסיטואציה ניכר כי עושה זאת מתוך הגנה על עצמה ונסיון לרציונליזציה של הסיטואציה. אינה מביעה מחשבות שווא מכל סוג שהוא. ללא סימפטומים אפקטיביים מאג'ורים. ללא סימני חרדה אוברטית. ללא אירועים דיסוציאטיביים בבדיקה, קיימת רציפות היסטורית כאשר שוטחת את הנרטיב של התקופה האחרונה. שוללת מוות או כוונה/ תכנית לפגוע בעצמה או באחר. תובנתה מלאה ושיפוטה תקין"**.

בפרק הדין והסיכום, בסופו שוחררה המתלוננת בלווי פקידת הסעד, עם המלצות טיפוליות ותרופתיות, נרשמו הדברים הבאים: **"מאנמזה קולטראלית ובדיקה עולה כי למרות המטען הרגשי הרב המלווה את צעידתה קדימה בחשיפת המקרה הנערה מבינה את המתרחש סביבה, יכולה להעניק יתרונות וחסרונות למעשיה ומביעה מוטיבציה לגבי העתיד. ללא כל תוכן פסיכוטי או דיסוציאציה בולטת. כן קיים isolation of affect כמנגנון הגנה אך מחוברת היטב לשיחה ולכוונות העזרה מצד גורמי החוק והגורמים המטפלים. ללא כוונה או תכנית אובדנית וללא מסוכנות לזולתה"**.

בחקירתו הנגדית, שנערכה בישיבת יום 16.03.14, נשאל אודות הפרוצדורה הדרושה לשחרור מטופל מאשפוז, והשיב, כי לפי הידוע לו, די בידוע ובהתייעצות עם הרופא הבכיר או כונן המחלקה, על מנת לשחרר נבדק, ואין חובת חתימה של רופא זה על השחרור (עמ' 215).

לדבריו, המתלוננת הגיעה מלווה באם הבית מהמקלט שבו שהתה, והוא עודכן במצבה, בין היתר, באמצעות ד"ר מיכל מימון, ממיון ילדים ב"סורוקה". היא זו שגם מסרה לו מידע אודות קיומו של צו החירום, שבגדרו הוצאה המתלוננת מביתה. ד"ר בסר הוסיף, שבדיקתו הייתה ממוקדת, והתייחסה לאירוע ספציפי, וכי לא בוצעה על-ידו הסתכלות, לשם מתן חוות-דעת (עמ' 219).

לשאלת הסנגורית, השיב, כי גם לו היה נוכח במהלך האירוע במקלט, ככל הנראה לא היה מעריך את מצבה של הנבדקת אחרת, וכלשוננו: **"לא, כי בתום בדיקתי כפי שמפורט פה לאחר מכן אני התרשמתי מכך שזה באמת היה מתוך איזשהי מצוקה. היא לא התכוונה לפגוע באף אחד, זה היה הרושם שלי ואני מניח שאם הייתי נמצא שם באותו מקום איתה יחד בסיטואציה הייתי חושב באופן דומה"** (עמ' 219 ש' 21-24).

הוא נשאל אודות הצחקוקים שהשמיעה המתלוננת בבדיקה, אותם ציין במכתב השחרור, והשיב, כי מדובר באחד ממנגנוני ההגנה שבו היא עשתה שימוש, והכוונה ל"**בידוד של האפקט**", כלשוננו, וביתר פירוט: **"האפקט זה הביטוי הרגשי שלנו אל מול המחשבות שלנו או הסיטואציה בחוץ. מה שאני ראיתי זה שהיא השתמשה בבידוד של האפקט כמנגנון הגנה, אנחנו יודעים שמנגנוני הגנה כאלה, מנגנון הגנה כזה בדרך כלל מופיע כשאיור טראומטי נחוה ללא הליווי הרגשי התואם לאותה סיטואציה ואפשר לתת הרבה מאוד דוגמאות לזה, אז סביב זה או סביב איך שהיא תיארה את הדברים, היכולת שלה לשמור על איזשהו ריחוק רגשי ממה שהיא מספרת עליו בא לידי ביטוי בצחקוקים, אחד מהדברים דרך אגב, לא רק, אבל זה לא רציונליזציה"** (עמ' 223 ש' 13-5). עוד הוא מוסיף, שהתרשם שהנבדקת הייתה בעלת "אישיות בשלה", כלומר, מאורגנת בתיאוריה וללא מצבים ניתוקיים או בריחות מהמציאות, אלא שטחה את הדברים, תוך התלבטות אם עשתה נכון או לא, ולא נמצאו אצלה מחשבות שווא או הזיות.

לשאלת הסנגורית, מדוע כתב בדף השני למכתבו, שאירוע האיום במקלט היה לכאורי, ואילו לאירועים ולחויות הילדות שעליהם סיפרה לו המטופלת, התייחס כעובדות, השיב, שאמנם כך כתב, וזאת לאור שיחותיו והתרשמותו מהנבדקת במהלך השיחה, ומהארגון שבו סיפרה ותיארה את הדברים (עמ' 225).

עוד השיב העד לשאלת הסנגורית, מדוע התייחס 4 פעמים לתוכניותיה לעתיד, והשיב, שבמהלך הבדיקה, ישנו ניסיון לעשות סדר ולארגן את האירועים על רצף זמן של עבר, הווה ועתיד, ובמקרה הנוכחי - הנבדקת הביעה רצון ותוכניות ללמוד בעתיד באוניברסיטה, תשובה השוללת דיכאון למשל, ומראה שיש לנבדק ראייה קדימה (עמ' 226).

העד ציין, שבסיכום הדיון סקר המלצות עתידיות לטיפול, בין היתר, תרופתי, וכן, הוסיף, שלא מצא את הנערה פסיכוטית (עמ' 245 ש' 20).

פרשת ההגנה - גרסת הנאשם בחקירותיו במשטרה, ועדותו בבית-המשפט:

20. אמרת הנאשם במשטרה (ת/1) מיום מעצרו, הוגשה באמצעות ע.ת. 1, רס"ב יפעת כלף. כמו-כן, הוגש באמצעות עדה זו, העימות שנערך בינו לבין המתלוננת, מיום 3.03.13 (ת/2). עדה זו אישרה בעדותה, כי טרם חקירתו, הציעה לנאשם להיוועץ בעורך-דין, מתוך רשימה שהציגה בפניו, בהתאם לחוק, וכן, שמהלך החקירה תועד ותומלל, אך לא זכור לה אם הוא הוקרא לנאשם בשפתו (פרוט' מיום 30.05.13, עמ' 17). אמרתו הנוספת, מיום 6.03.13 (ת/5) וכן תמלולי

חקירה זו - **ת/5 (א) ו- ת/5 (ב)**. יוער, כי בתמלול ת/5 (א) שהוגש באמצעות המאשימה, חסרים עמ' 5-6, אולם הנאמר בהם משתקף מת/5 באופן המניח את הדעת להבנת הדברים, וניתן היה להאזין להקלטה עצמה), הוגשה באמצעות ע.ת.8, רס"ר רווית וינר, אשר סייעה, לדבריה, לחוקרת כלף בגבייתה.

21. הודעת הנאשם הראשונה, שנגבתה, כאמור, בליל החשיפה - 28.02.13 שעה 22:44, באמצעות החוקרת רס"ב יפעת כלף, ומתורגמנית לשפה הרוסית, ניתנה לאחר היועצות ראשונית של החשוד, הנאשם דכאן, עם עו"ד מהסנגוריה הציבורית. מדובר בת/1 ובתמלול ת/1 (א) (שממנו יצוטטו המובאות להלן).

לאחר שהוצגו בפניו עיקרי החשדות נגדו, חזר הנאשם והכחיש את הדברים, באומרו: **"אני לא אשם, זה לא היה. זה שקר מוחלט"** (ת/1 (א), עמ' 1 ש' 27), וכן שהוא **"בשוק"** מכל זה (שם, ש' 31).

לשאלה מדוע שהמתלוננת תעליל עליו כאלו דברים קשים, השיב הנאשם: **"אני לא יודע למה, היו לנו ריבים. אי הבנות. היו לה בעיות בבית הספר וגם עכשיו יש. אני לא יודע מה עוד להגיד"** (עמ' 2 ש' 15-6), ובהמשך, העלה אפשרות שמקור הדברים בכך ש**"אמרה לעיתים קרובות שהיא רוצה לגור לבד"**, וש אחרי בית-הספר היא הייתה עושה "סדר" (עמ' 5 ש' 8, 10). עוד, תהה הנאשם בקול, ושאל את החוקרת, אגב סקירת האשמות המתלוננת נגדו: **"מאיפה יש לה שנאה כזאת כלפיי?"** (עמ' 5 ש' 26), וחזר על כך גם בסיום החקירה, באומרו: **"אני לא יודע למה היא עשתה ככה. למה היא העלילה עליי, אני באמת לא יודע. אולי בגלל שהיא רצתה חופש. אולי בגלל ש... אני לעיתים קרובות ביקשתי ממנה לעשות סדר בבית, שהיא תעזור לנו. אולי היא רצתה פשוט.. לקחת ולהיפטר ממני"** (עמ' 6 ש' 10-3).

כאשר הוטחו בפניו החשדות נשוא כתב האישום נגדו, לפרטיהם, שב הנאשם ואמר, שוב ושוב, כי מדובר בשקר מלא ומוחלט, ובהבלים שלא קרו מעולם (עמ' 2-3, עמ' 5 ש' 7, 22 ו-38). גם ביחס לידיעת האם, כביכול, אודות המעשים ומריבותיה עמו, השיב הנאשם, כי זו הפעם הראשונה שהוא שומע על זה, וזה לא היה אף פעם (עמ' 3 ש' 21).

22. העימות שנערך בין הנאשם למתלוננת, מיום 3.03.13 שעה 18:27 - **ת/2** והתמלול **ת/2 (ב)**, הוגש אף הוא כחלק מראיות התביעה. במסגרתו, הטיחה המתלוננת בנאשם את עיקרי תלונתה, תוך שסקרה מקרים קונקרטיים, החל מגיל 8 ועד ללילה שקדם לחשיפת הפרשה - הן בהקשר המעשים המיניים שביצע בה, והן במישור דרישותיו ממנה לשאת בעול ניקיון הבית והעונשים שבהם נקט, אם לא היה שבע רצון מטיב הביצוע. בנוסף, סיפרה המתלוננת על שלוש הזדמנויות שבהן סיפרה, לשיטתה, לאמה, על מעשי הנאשם - למחרת הפעם הראשונה באוקראינה, כשהאם "תפסה" את הנאשם מבצע בה את המעשים בסלון בבאר-שבע, וכן כשהייתה אתה בקופת חולים וביקשה לשתף אותה בדברים, בהיותן בשירותים ב-20.06.12, היום בו הסתיימה שנת הלימודים. המתלוננת הוסיפה ותיארה את תחושותיה בעקבות מעשי הנאשם - את פחדיה, כאבים פיזיים שחשה ורצונה לשים קץ לחייה כתוצאה מכך.

משדברי המתלוננת במסגרת העימות אינם חלק מאמרה המוגשת לאמיתות התוכן, יוצגו דבריה, ככל

הצריך להבנת התייחסות הנאשם ואמרותיו הוא. ברם - עם זאת, יש בתוכן הדברים בסיס נוסף למשקל הדברים ולעקבות התלונה בימים הרלוונטיים.

לאחר שסיימה המתלוננת לשטוח גרסתה, התבקש הנאשם להגיב לדברים, ואמר: **"שהיא המציאה הכל הכל שקר בהתחלה אני חשבתי שהיא מעלילה עלי עלילות ועל אימא שלה ועכשיו אני מבין שהיא אדם חולה כמה פעמים בבית ספר היו מתלוננים עליה שהיא שחקנית ושקרנית יש לה בעיה נפשית ושאינה אפנה איתה יחד לפסיכיאטר אני אומר לך את האמת היא יכולה פעם אחת לבכות ופעם אחת לצחוק (הערת חוקרת: המתלוננת פורצת בכי ואני שואלת את החשוד לא כואב לך והוא עונה לי אני מרחם מאוד) אני מרחם על עצמי על אשתי על הילד שלי ועליה אני פשוט לא יודע מה יהיה איתה אחר כך אני מאוד מרחם עליה מאוד מרחם עליה היא לא מבינה מה שהיא אומרת אני לא יכול להבין מאיפה היא לקחה את זה היא תמיד הייתה מסתכסכת עם אימא שלי ועם אח שלה היא תמיד רבה איתם אני תמיד הייתי מבשל וממנה רק ביקשתי שהיא תנקה את הבית וכל החיים גידלתי אותה כילדה של בית כנראה היא החליטה לצאת החוצה היא הייתה לומדת במקיף ג' אני ואשתי היינו הולכים לשם כל המורים היו מסובבים אצבע על הרקה ואני תמיד הייתי מגן עליה אני תמיד הייתי ההיפך תומך בה היא כל יום הייתה חוזרת ובוכה מהילדים תמיד הייתי מרגיע אותה ואומר לה כל מה שעובר עליך תספרי לי ולא ימא ואל תחזיקי שום דבר על הלב" (ת/2 עמ' 4 ש' 68-81). והוסיף: **"אני מרחם עליה ואת כל זה היא המציאה"** (שם, ש' 83). וכאשר הוא שואל את המתלוננת, באותו מעמד, איך היא תחיה אחרי זה, עם איזה מצפון, היא משיבה לו: **"אני אנסה לשכוח את זה אני מקווה שכשאבא ייצא מהכלא הוא לא יחפש אותי עם סכין וזה שאני צוחקת לפעמים בלי סיבה זה כי אבא שלי היה דופק לי את הראש"** (שם, ש' 87-90).**

בתמלול אותו עימות, ת/2(ב), מתארת החוקרת כלף, מבטים מאיימים של הנאשם במתלוננת, וצעקות שלו כלפיה, אגב חילופי הדברים בין השניים (עמ' 5 ש' 2-6, ואכן - מצפייה בדיסק העימות, ניתן לראות זאת).

23. הודעת הנאשם השנייה, מיום 6.03.13 שעה 10:46 (ת/5), נגבתה הימנו אף היא, לאחר ייעוץ משפטי עם סנגור, ובליווי מתורגמנית לשפה הרוסית.

לדברי הנאשם, המתלוננת ישנה בחדר שנמצא באמצע הבית, הוא בחדרו, ואשתו ובנו - ישנו בסלון, וזאת משום שהייתה שבה מהעבודה בשעה 23:30, ולא רצתה להפריע לו לישון, מאחר והיה צריך לקום מוקדם, ונהג לישון בשעה 22:30. יחד עם זאת, והגם שלדבריו הוא ואשתו ישנו בחדרים נפרדים, היה מקיים אתה יחסי מין (ת/5 עמ' 2). עוד לדבריו, היה צופה לעתים בסרטים פורנוגרפיים, אולם הגישה אליהם חסומה ליתר בני המשפחה.

לשאלה מי אחראי על הניקיון בבית, השיב הנאשם, שבנו נהג לשטוף כלים כששב הביתה, והמתלוננת הייתה "עושה סדר", וכשהיה לו זמן פנוי הוא עזר לה. לדבריו **"כשרבנו וזה היה הרבה היא הייתה בורחת אחרי בית ספר וחוזרת מאוחר בלילה וזה קורה הרבה אני לא יודע עם מי נפגשה בזמן שלא הייתה בבית ובגלל זה אני לא יודע אם יש לה חברים או לא"** (שם, בש' 38-39).

הוא הכחיש בתוקף, טענות שלפיהן נהג להכות את המתלוננת, לבעוט בה ולירוק עליה, וטען כי: **"לא**

אף פעם לא הרבצתי לה, לימדתי אותה איך צריך לחיות מה צריך להגיד על מי צריך לצעוק אבל אף פעם לא הרבצתי לה" (עמ' 3 ש' 48-49), וכשנאמר לו שנמצאו סימני אלימות על חזה של המתלוננת, השיב שזו לא האמת, שלא ראה אותה ללא בגדים ושהם תמיד רבו ולכן נוצרה ביניהם שנאה. עוד הוסיף הנאשם, שהמתלוננת רצתה להפטר ממנו ולשים אותו בבית כלא כדי שלא יהיה לידה, משום שהקשיבה רק לו בבית, ואילו לאימה לא הייתה מייחסת חשיבות, אלא מקללת אותה, כמו גם את אחיה ואת התלמידים והמורים בבית-הספר (עמ' 3). כשנשאל אודות טענתה, שאיים עליה בסכין משום שנשארה כוס לא שטופה בכיור, החל הנאשם לצחוק, ואמר שזה מאוד מצחיק אותו (עמ' 4 ש' 104).

לאחר שתיאר עצמו כאב דואג ומחנך, שרצה רק טוב עבור המתלוננת, נשאל מדוע, אם-כן, שהמתלוננת תעליל עליו ותספר דברים כה חמורים, והשיב: **"אני חושב שהייתי תובעני מאוד קשוח ולא הרשיתי לעשות מה שהיא עושה אין לי יותר מחשבות למה היא תמיד אמרה שרוצה לגור לבד"** (שם, ש' 115-116).

גם אלימות כלפי הבן, הכחיש הנאשם, ואולם, הסכים שכאשר היה רב עם המתלוננת, היא הייתה הולכת וחוזרת מאוחר בלילה, אך הדבר לא נעשה בהוראתו או אגב שימוש באלימות על ידו (עמ' 5).

לשאלה כיצד הוא מסביר את זה שצוות בית הספר ניסה מספר פעמים לקבל את הסכמת ההורים לטיפול פסיכולוגי של המתלוננת וסורב, השיב: **"מה פתאום, אני הבן שלי וכי. הלכנו לכללית כי בבית הספר אמרו לה שהיא צריכה פסיכולוג בשביל שתוכל לקבל הקלות במבחנים כי את עולה חדשה הלכנו לכללית הם אמרו שאין משהו בחינם ונתנו כתובת של פסיכולוג בתשלום. הלכנו פעמיים לשמה ולא היה שם ושם כל העניין נגמר אחרי זה היא אמרה שיש לה חברה נ. ונ. יודעת איפה יש פסיכולוג שקשור למכבי וכבר לא חפשנו פסיכולוג ואחר כך היא אמרה אבא עבדו עלי בכל זאת אגש למבחנים כמו כולם ואני לא צריכה פסיכולוג אני נורמלית"** (עמ' 6 ש' 168-172).

עדות הנאשם (ע.ה. 1)

24. הנאשם בחר להעיד להגנתו בבית-המשפט, ועדותו נשמעה על-פני 2 ישיבות, מיום 10.06.14 ו- 8.09.14.

בפתח דבריו, בישיבת 10.06.14, תיאר הנאשם את משפחתו, כנורמטיבית וטובה, המורכבת ממנו, מאשתו ומשני ילדים - בן ובת (הכוונה למתלוננת), והוסיף, שלפני עלייתם לארץ, אמא של אשתו התגוררה איתם. בתארו את המתלוננת, אמר הנאשם את הדברים הבאים: **"הבת שלי מאוד בעייתית, הכל התחיל מהלידה שלה. היא כבר נולדה עם הבעיות גדולות. שנה שלמה היא הייתה צועקת מאוד, ואשתי כל השנה הייתה מחזיקה אותה בידיים. אני לא רופא ולא כל כך מבין בזה, אבל הסבירו לנו שאצל בת יש איזשהו בעיות עם גולגולת, שזה מהר, נסגרו תפרים. ובגלל זה היה לחץ דם גבוה נגיד, היא הייתה צועקת. עכשיו בדיוק עד שלוש וחצי שנים, שלוש ושבע חודשים, היא לא הייתה מדברת. אחרי זה היה גן מיוחד שהיינו מביאים אותה לשם... גן מיוחד, חינוך מיוחד. אחרי זה מצאנו גן מיוחד, איפה שהיו מקצועיים, המומחים ואחרי זה היא התחילה לדבר"** (עמ' 260 ש' 8-18). עוד לדבריו, מדובר בילדה מאוד אמוציונלית, הנוטה להגזים, ושהיו לה יחסים מאוד רעים בביה"ס (עמ' 262 ש' 19-20).

כשהייתה המתלוננת בת 6, נולד לה אח. לדברי האב, היא הגיבה ללידה בקנאה, והתנהגה בצורה מוזרה. כשהייתה בת 7, שפכה על אחיה מים רותחים באמבטיה, והוא הובהל לבית החולים, לטיפול נמרץ. כשנשאלה מדוע עשתה זאת, אמרה שרצתה לקלח אותו, על מנת לעזור לאימה (עמ' 263-265).

העד התבקש לשרטט את הבית שבו גרו באוקראינה, ובפרט את חדרה של המתלוננת, שלשיתו היה מאוד קטן, ובו מיטה אחת, שאותה חלקו היא וסבתה (נ/1). כשהייתה בת 12, ביום 18.08.09, הם עלו ארצה, לעיר רמלה ולאחר כשנה, עברו להתגורר בבאר-שבע. לדבריו, המתלוננת הייתה תלמידה טובה גם באוקראינה וגם בארץ, אך היחסים שלה עם אנשים היו בעייתיים. הוא עצמו החל לעבוד אחרי חודש וחצי, כשסיים ללמוד באולפן, וזאת בין 8 ל-12 שעות ביום. גם האם, שלא עבדה באוקראינה, עבדה בארץ. לדברי העד, הוא היה מעורב בשתי תאונות עבודה בארץ, וכתוצאה מהן, הוא סובל מפריצת דיסק, מסתייע בחגורת גב כ-12 שנה (עמ' 273-274), ולעתים נוטה הצידה ומתעקם, עד כדי קושי לקום מהמיטה.

עוד לדבריו, לאחרונה, התחילה המתלוננת להתנהג מוזר. הדבר בא לידי ביטוי בהחלפת בתי-ספר, ותלונות בלתי פוסקות של בתי-הספר עליה ושלה על תלמידים ומורים. לדבריו, היא חשה שכולם שונאים אותה ושהיא שונאת את כולם (עמ' 275 ש' 11-3). גם לה היו בעיות בגב, והסתבר שעמוד השדרה שלה היה עקום, ולכן הלכה לטיפול פיזיותרפיה (עמ' 276).

הנאשם הוסיף ותיאר את ההווי המשפחתי, במסגרתו גם באוקראינה וגם ברמלה, הקפידה המתלוננת ללכת איתם לכנסיה, וזאת עד שהגיעו לבאר-שבע, שם הכל השתנה (עמ' 277-278). לשיטתו, היא הושפעה בצורה לא חיובית מאנשים אחרים, ולאחרונה ראו שהיא מתביישת בהורים, מפני שאין להם מספיק כסף והם לא מדברים עברית, וכן, כיוון שהמנטאליות שלהם שונה משל הצברים ילידי הארץ, וניכר שהיחסים בינם לבינה התדרדרו, והדבר בא לידי ביטוי במריבות כמעט על כל דבר ובעיקר בענייני בתי-הספר (עמ' 278-279). היא החלה להתנהג בצורה עצמאית, הפסיקה להתייעץ עם ההורים, ועשתה מה שהיא רוצה.

מספר על מקרה, שבו המתלוננת הזמינה משטרה לבית-הספר בגלל ילד או ילדה, כשלדבריה, חברתה נ. המליצה לה לעשות זאת (עמ' 280 ש' 22-14). בהקשר זה, הוגשו מטעם ההגנה תדפיסים של חב' פלאפון, בנוגע לשיחות שביצעה המתלוננת, כביכול, מהטלפון הנייד של הנאשם, להזמנת ניידת משטרה לבית הספר - (נ/2). כמו-כן, אישר הגשת תלונה כנגד מורי בית-הספר למבקר המדינה (עמ' 292-293).

לדבריו, כיוון שהמתלוננת התנהגה באגרסיביות ובאלימות, הם לקחו אותה לפסיכולוגית, שאמרה שהכל אצלה בסדר. היה זה בינואר 2013, סמוך למעצרו בפברואר אותה שנה (עמ' 294).

כשנשאל האם ציפה שהמתלוננת תגיש נגדו תלונה, השיב הנאשם: **"בשבילי זה היה רעם ביום בהיר"** (עמ' 294 ש' 20), והוסיף, שבאותו יום חזר מהעבודה בסביבות 19:30, המתלוננת לא הייתה בבית, ובנו אמר לו שעליו ללכת להיחקר במשטרה. באותה תקופה עבד, לדבריו, בחברה לבנייה ועבודות חשמל, והיה מגיע לבית בין 18:00-18:30. כאשר התגוררו ברמלה, עבד בנתב"ג, עד 14:00 בצהריים, ואשתו עבדה שם לאחר שעות האולפן, עד לשעות הערב (עמ' 299). כשהתגוררו בבאר-שבע, אשתו עבדה בסורוקה במשמרות - לפעמים חזרה ב-23:00 בלילה, ולפעמים בבוקר (עמ' 299 ש' 16), ואילו

המתלוננת חזרה מהלימודים בין השעות 16:00 ל- 17:00 (עמ' 300 ש' 3). לדבריו, לעתים המתלוננת הייתה נעלמת מהבית בשעות הערב, וחוזרת במצב רוח מרומם בחצות (עמ' 300).

25. בהמשך חקירתו הראשית של הנאשם, מיום 8.09.14, הבהיר, ששמה של הסבתא, שהתגוררה אתם באוקראינה, הוא גולנורה וכן גאלה (עמ' 262), והוסיף, שהמשפחה הייתה מנהלת אורח חיים ואמונה נוצרית, הם היו נוסעים יחד לכנסייה בכל יום ראשון וחמישי, והמתלוננת הייתה שרה שם במקהלה. בהמשך, ציין שגם כשגרו ברמלה נהגו ללכת ביחד לכנסייה, והמתלוננת הקפידה ללבוש בגדים צנועים, אך כשעברו לבאר-שבע, ה"חופש" השפיע עליה. בתחילה, הייתה חוזרת ממקיף ג', ומספרת שהילדים מתלבשים חלקית, והם "חצי ערומים", והרבתה להתלונן גם על התלמידים וגם על המורים, המנהלת והסגנית (עמ' 275-276).

כשנשאל על התקופה באוקראינה, סיפר, שהוא עבד כל יום מ- 8:00-17:00 לערך, ואילו אשתו והסבתא היו בבית במשך היום (פרוט' מיום 8.09.14 עמ' 264. יוער, כי ישנה בעיה בעימוד, ועל-כן ההפניות תתייחסנה לפרוט' העדות הרלוונטי בכל מקום, ובהתאם להקשר הדברים). ב"פרשת המים", כלשונו, שבה המתלוננת שפכה מים רותחים על אחיה הקטן, ביוני 2003, הוא ואשתו פינו את הילד לבית-החולים, ושהו אתו באשפוז כ- 4 חודשים (יוער, כי זוהי גרסתו של הנאשם, שלא גובתה בראיות או מסמכים המעידים על נכונות תוכנה, ומכל מקום - לא הוגשה כל ראיה כי מדובר במעשה מכוון), ובתקופה זו המתלוננת שהתה בבית עם הסבתא. עוד סיפר הנאשם, שהסבתא, כלומר אמה של אשתו, עברה לגור איתם כשהמתלוננת נולדה, על מנת לעזור להם, וכן, שהמתלוננת הייתה מרטיבה במיטה עד גיל 16 (עמ' 266-267), ובשנתה הראשונה, הייתה כל הזמן מצוננת ומאחר והרבתה לצעוק, היו מרימים אותה על הידיים (עמ' 267 ש' 9-7).

כשהתבקש לתאר, בשנית, את החדר, שבו התגוררו המתלוננת והסבתא באוקראינה, השיב, שהייתה בחדר מיטה אחת, ובשלב מאוחר יותר גם שולחן כתיבה, וכי השתיים היו ישנות ביחד במיטה. בחדר היה גם חלון ללא תריס, וכיוון שמדובר היה בקומת קרקע, השכן, לדבריו, יכול היה לראות מה קורה בחדר (עמ' 270-271. בהקשר זה, כזכור, הוגש שרטוט מטעם הנאשם - נ/1).

הנאשם שולל הדרכה רפואית או הנחיות כלשהן, שניתנו להם באוקראינה, לקראת עלייתם ארצה, ולדבריו, רק כשעברו להתגורר בבאר-שבע, לקחו את המתלוננת לרופא ילדים ולפסיכולוג (עמ' 271-272). בעניין זה, הוגשו על-ידי ההגנה שתי בדיקות רפואיות שנערכו למתלוננת, עוד ברמלה, על-ידי רופאת ילדים ורופא אורולוג - נ/3(א) ו- נ/3(ב), מאוגוסט וספטמבר 2009, בהתאמה, המעידים על תלונה יחידה, שעניינה "אנורזיס", כלומר, הרטבת לילה לא רצונית.

לדברי העד, המתלוננת טופלה באוקראינה בגן ילדים מיוחד, לבעיות התפתחות, וכן, אמרו להם שם, שיש לה בעיה במוח, בגלל סגירה מוקדמת כלשהי באזור זה (עמ' 273). עוד לדבריו, סובלת המתלוננת מבעיה אורתופדית בגב ובעמוד השדרה, אותה גילו רק בארץ, כשבגרה.

לשאלה מדוע עברה המתלוננת ממקיף ג' לבית-ספר תיכון אחר, השיב: **"הדעה שלי, בגלל שהיו לה יחסים מאוד מאוד רעים עם כל התלמידים ועם כל הצוות שיש שם, לפי מה שאני זוכר היא הייתה רצה כל יום להתלונן למנהלת. והכל נגמר בכך שכבר לא לקחו אותה ברצינות"** (עמ' 280 ש' 6-9). בהמשך הסביר, שהבין שהבעיה אינה עם כל הסביבה, אלא עם המתלוננת, ולכן, גם היו לו אתה

הרבה ויכוחים (שם, ש' 13-18).

הנאשם נשאל על יחסיו עם המתלוננת, בכתובת המגורים האחרונה שלהם בבאר-שבע, והשיב: **"היא השתנתה מאוד לרעה מאוד. התחלנו כל הזמן לריב. כל יום היא הייתה מגיעה אחרי בית ספר וכל יום אותו דבר. כל הזמן תלונות. הייתי בא אחרי העבודה עייף והייתי אומר לה 'כ. אני עייף מזה, תאשימי את עצמך'"** (עמ' 282 ש' 22-25), ואולם, לדבריו, הוא ואשתו היו הולכים לבתי-הספר שבו למדה, ומגנים עליה, על-אף ש"המורים היו אומרים שהיא כל הזמן הייתה עושה בעיות ושהיא בעצמה מגרה את הילדים. שכל הבעיה הייתה היא" (עמ' 283 ש' 10-11).

כשנשאל מה חשב כשנעצר, השיב הנאשם: **"הייתי ב... הלם"** (עמ' 283 ש' 18), והוסיף: **ניסיתי להגיד לחוקרת שהיא (הכוונה למתלוננת, א.ו.) מתנהגת פשוט בלי... היא הייתה צוחקת קודם כל, היא הייתה מחייכת, כאשר ביקשתי ממנה תסתכלי לי בעיניים אז היא פשוט הורידה את העיניים אל הרצפה. אמרתי את זה לחוקרת שאני חושב שהיא חולה ושהיא צריכה טיפול"** (עמ' 283 ש' 22 - עמ' 284 ש' 2).

מספר חודשים לאחר מעצרו, כשהמתלוננת הייתה מאושפזת בבית-החולים הפסיכיאטרי בבאר-שבע, הוא התקשר אליה, ובהמשך השיחה, לדבריו: **"היא פשוט לא נתנה לי להגיד אפילו מילה, היא אמרה 'אבא יקר שלי תסלח לי, כל זה אני המצאתי, אני רק רציתי לקבל חופש, מה לעשות שאתם... בשביל להחזיר את הכל אני לא יודעת מה אני צריכה לעשות' ואני אמרתי לה 'תגידי את האמת, תגידי את מה שהיה', אז היא שאלה אותי 'למי אני צריכה להגיד את האמת?'"** (עמ' 293 ש' 10-5. כבר כעת יוער, שבשיחות המתלוננת עם האמא, שתמליליהן הוגשו, ושיידונו בהמשך, נמצאו אמירות אמביוולנטיות בהקשר זה, שיש בכך להעלות תמיהות, לשון המעטה).

בחקירתו הנגדית, הבהיר הנאשם, שבמהלך השנה שהתגוררו ברמלה, הוא עבד במשך 9 חודשים בשדה"ת בן גוריון, משעה 14:00 ועד 22:00 בלילה, ואילו אם המתלוננת, לאחר שסיימה את הלימודים באולפן, עבדה אף היא באותו מקום, בניקיון, וזאת במשמרות בוקר/ערב לא קבועות (עמ' 299). לדבריו, אחרי שעות הלימודים, הייתה המתלוננת מטיילת עם אמה, או הולכת עם המשפחה לפארק הסמוך לבית, וכן משתתפת בחוגים של משרד הקליטה, והולכת לחברה בוכרית שהייתה לה בזמנו (עמ' 300).

הנאשם אישר בשנית, שמדובר במשפחה נורמטיבית, שהוא ואשתו חינוכו את הילדים ודאגו להם, וכן שדאג שהילדים ינקו אחריהם ויעזרו לאמם, שכן די היה לה לנקות בעבודה. הוא שב ואמר שיחסיו עם אם המתלוננת היו תקינים, והייתה להם זוגיות טובה. כשנשאל מדוע, אם כן, ישנה האם בסלון, ולמה אמרה בעדותה שהחיים עמו היו קשים, והם הרבו לריב, השיב, שהייתה תקופה כ-5 חודשים לפני המעצר שסבל מהתמוטטות עצבים ולכן אשתו ישנה בסלון, וכן, שבכל משפחה ישנן מריבות, ולא מדובר במשהו יוצא מן הכלל (עמ' 315-311). עם זאת, זוכר, שבתקופה שלפני המעצר, התחילה המתלוננת להגיד מילים לא יפות כלפי אמא שלה (עמ' 315 ש' 17).

לדבריו, לא היה מכריח את המתלוננת לנקות את הבית, ואם סירבה, לא עשה לה כלום, אך מציין, שלאם היא הייתה מקשיבה פחות מאשר לו, שכן **"פשוט היא חונכה במשפחה כזאת שבבית האבא יותר חשוב, אין מה לעשות"** (עמ' 316 ש' 19-20).

כשנתבקש ליישב את הסתירה הקיימת, לכאורה, בין טענתו שמדובר במשפחה נורמטיבית עם יחסים טובים ומכבדים, מחד, ולבין טענתו שהמתלוננת שונאת אותו, מאידך, השיב: **"יש לי בקשר לזה מחשבות, בגלל שבזמן האחרון היא כנראה חשבה שאני נגדה, שאני לא עוזר לה, שאני מגן על אחרים ולא עליה והיא הפסיקה להבין אותי. ונהיו לנו הרבה מריבות. כל היום היו לנו מריבות כשהיא הייתה חוזרת מבית הספר, כל יום. תתארו לעצמכם, אני מגיע הביתה מהעבודה עייף, כל ערב אני שומע אותו דבר "היא כזאת, הוא כזה, כולם רעים, אף אחד לא מבין אותי", כל יום אותו הדבר"** (עמ' 317 ש' 17-23).

הנאשם מספר, שבעימות עם המתלוננת כמעט ולא זיהה אותה, שכן, הייתה עם אודם ומרחח לק, שינתה תספורת, ונראתה שונה מאוד חיצונית מאיך שנראתה טרם מעצרו, לכן היה, לדבריו "בהלם" (עמ' 319). אגב, בעת העימות, אכן, הנאשם אומר לחוקרת, ואף למתלוננת, דברים ברוח זו, והמתלוננת אף מסבירה, במעין התנצלות, שהמכנסיים שהיא לובשת נמסרו לה מהמקלט ואינם שלה (ראה עמ' 4-5 ו-18 של תמליל העימות **ת/2ב**).

מכחיש טענות התובעת, כאילו לא התעניין בבעיות של המתלוננת בבית-הספר, וטוען שהיועצת הייתה מצלצלת אליהם הרבה, והוא עצמו הגיע לפחות 4-5 פעמים לבית הספר לברר מה קורה אתה (עמ' 324-325). עוד שולל, שהוא ואשתו סירבו לביקורי-בית מצוות בית-הספר, ומוסיף, שכשגרו ברח' "גלבו", היה להם ביקור פתע באחד הערבים (עמ' 326-329).

אשר לצפייה בסרטי פורנו, אישר הנאשם שנהג לצפות בהם לבד, לעתים מאוד רחוקות, וכן, שהיה צורך בקוד על מנת לצפות בערוץ זה בלוויין, והכחיש שהמתלוננת צפתה בהם אתו ביחד (עמ' 330).

כשהלכו לבדיקה רפואית ראשונה, ב- 28.08.09 (כוונתו **לנ/3א**) - הבדיקה אצל רופאת הילדים ברמלה, לדבריו, התלוננו גם על בעיות אורתופדיות של המתלוננת, פרט לאנורזיס (עמ' 332), הגם שהדבר לא בא, משום מה, לידי ביטוי במסמך הרפואי הנ"ל.

בין לבין, בעדותו, הוסיף הנאשם את הדברים הבאים, אף כי לא נשאל אודותם כלל: **"סליחה, גם רציתי להגיד, רציתי להוסיף, היא שחקנית מאוד גדולה, אפשר ככה להאמין לה. כל פעם אני הייתי רואה כאלה סצנות בבית היא הייתה צועקת "אבא, אבא.ו. (הכוונה לאח - א.ו.) מרביץ לי" ואני נמצא בסלון ואני רואה שזה לא קיים. ואחר כך היא הייתה אומרת "אבא.ו. מרביץ לי" והיא מחייכת... היא שחקנית מאוד גדולה"** (עמ' 332 ש' 23 - עמ' 333 ש' 4).

הכחיש את האמור בדו"ח שכתב ד"ר רגולסקי, מנהל המחלקה שבה אושפזה המתלוננת, מיום 2.04.13, ולפיו, ישנו "לחץ" מצד ההורים, ובעיקר האב, שהמתלוננת תתקשר לעוה"ד שלה כדי לדווח ששיקרה בעניין מעשה האונס, וכן, שביקש ממנה להעלות את הדברים על הכתב (עמ' 333-335).

בחקירתו החוזרת, מכחיש הנאשם שאשתו פחדה ממנו, והסגורית הסבירה, שיש בכך לשלול רמיזה ביחס למניע שהביאה לתמוך בו במהלך המשפט, כאילו זו עשתה כן מפחד ואימה הימנו (עמ' 342-344).

26. בנוסף לעדות הנאשם, שנסקרה לעיל, ולעדויות אשתו - אמה של המתלוננת, שתיסקר כעת, גם בהקשר הקלטת המתלוננת בהזדמנויות רבות ולאורך תקופה ממושכת, על-מנת להוכיח טענת

ההגנה, שלפיה מדובר בעלילת כזב, ושהמתלוננת ביקשה לחזור בה מתלונתה, נשמעו מטעם ההגנה עדים - הן במישור הרפואי, והן במישור ה"פריפריאלי", והנקודתי - חלקם "עדי אופיי", שבאו להעיד אודות היות המשפחה נורמטיבית, והיותו של הנאשם, העומד בראשה, אדם טוב העוזר לזולת, וחלקם באו להעיד אודות התנהלות והתנהגות המתלוננת, באירועים מסוימים, לרבות באשפוזיה, ולהציגה באור שלילי, כפי שנראה להלן.

27. בקבוצת עדי ההגנה, שמתחום הרפואה, אשר תיסקר אף היא בהמשך, ובהרחבה, נמנים פרופ' היס (ע.ה. 20), ד"ר ילנה וירוזוב (ע.ה. 21) ופרופ' אנטולי קריינין (ע.ה. 22), אשר הגישו חוות-דעת והעידו עליהן בבית-המשפט, וכן, מסמכים שהוגשו, ללא העדת עורכיהם, ושעליהם נמנים - חוות-דעת ביולוגית, ערוכה על-ידי יהונתן רוט, ממטא"ר (נ/8), מסמך שערכה ד"ר מרינה וקסלרצ'יק, רופאה פסיכיאטרית ממעון "צופיה" שבו שהתה המתלוננת (נ/9), וכן מסמך רפואי שערך ד"ר מיכאל ציבושניק (ע.ה. 17), שלא העיד בסופו של יום, אלא הוגש באמצעותו המוצג (נ/10), אודות בדיקת המתלוננת על-ידו.

גרסת אם המתלוננת ואשת הנאשם (ע.ה. 19) - ילנה לגוטין

28. במסגרת החשדות כנגד האם, שעיקרן בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, אי-מניעת פשע, הדחה בחקירה ושיבוש חקירה, נחקרה עדה זו במשטרה, ב-2 הזדמנויות שונות - ביום החשיפה, 28.02.13 בשעה 19:57, וביום 5.03.13 בשעה 11:07, וכן בוצע עימות בינה לבין המתלוננת, ביום 3.03.13 בשעה 19:44 - כולם מהווים **ת/10**. בנוסף, העידה האם בבית-המשפט, במשך 4 ישיבות, במהלכן שבה ותמכה בגרסת הנאשם, וטענה שוב ושוב, שהמתלוננת בדתה את סיפור המעשה ממוחה הקודח, שכן, היא אינה נורמאלית, וכי מדובר בשקר גס, תרתי משמע.

29. חקירתה הראשונה של האם, מליל החשיפה - 28.02.13, נערכה על-ידי רס"ב יפעת כלף, באמצעות מתורגמנית לשפה הרוסית, ולאחר מיצוי זכותה להיוועץ בעו"ד. בפתח חקירתה, ביקשה האם להתייחס להאשמות המתלוננת, באומרה: **"זו פנטזיה של הבת אולי היא רוצה לנקום בי היא רוצה שנקנה לה דברים אופנתיים אבל אין לי כסף והיא ממציאה כל מיני פנטזיות כדי להרוס את המשפחה תמיד היא רבה עם ילדים, ילדים מציקים לה אולי היא בכלל עם בחורים אחרים מתחבקת"** (ת/10, עמ' 1 ש' 5-7).

כשנשאלה לגילם של ילדיה, השיבה העדה: **"הילדה בת 16 והילד בן 9"**, והוסיפה, מבלי שנתבקשה: **"היא בגיל מעבר וממציאה דברים אני בעצמי הייתי כזאת בגיל כזה גם דיברתי דברים"** (עמ' 2 ש' 15-16), אך השיבה בשלילה כשנשאלה האם בגילה של בתה, סיפרה לאמה שאביה מקיים אתה יחסי מין.

כאשר נשאלה מאיזו מחלה סובלת בתה, המתלוננת, השיבה האם **"כלום היא בריאה"**, וכשנשאלה ספציפית על הגב, הסבירה שיש לה עקמת לא גדולה והיא עושה טיפולי פיזיותרפיה. האם הכחישה, שהמתלוננת שיתפה אותה במעשי הנאשם, בהיותן בקופת-החולים, וכן, ייחסה את צעקותיה על הנאשם, לכך שהם תמיד רבים ומקללים אחד את השני, מפני שהחיים קשים, וכן מפני שפעם אחת הגיע לבית שיכור (עמ' 2-3). לגופן של טענות המתלוננת, טוענת האם, שהיא משקרת, ממציאה ומפנטזת, וכי לא שיתפה אותה בדבר עובר להגשת התלונה.

30. בעימות שנערך בינה לבין המתלוננת, כעבור ימים אחדים, ב- 3.03.13 (עימות שהוגש בצירוף תמלול), אף הוא על-ידי רס"ב כלף, סיפרה המתלוננת על 3 הפעמים שבהן שיתפה, לשיטתה, את אמה, במעשי הנאשם, ועל תגובות האם, שכללו בעיקר צעקות על האב, וסינון קללות כלפיה. בתגובה לכך, השיבה האם: **"שזה הכל שקר שהיא המציאה את הכל מכל הבתי ספר היו זורקים אותה יש לה בעיה בראש אני הייתי אומרת לבת שלי אל תקשיבי להם להם יש בעיה בראש את ילדה טובה... הגיעה המנהלת של מקיף ג' והטיחה בפני שהילדה לא נורמאלית שצריך לסגור אותה איפה שהוא שצריך לטפל בה"** (עמ' 2-3), ופנתה אל המתלוננת, בשאלה: **"כ. בשביל מה את מעלילה דברים כאלה אני לא יודעת כלום לנו (כך במקור, והכוונה "למה" - א.ו.) את את מעלילה עלי את לא אוהבת אותי בכלל ואני כן אוהבת אותך ואני לא אשאיר אותך את תחיי איתי"**.

בתמלול העימות, ומיד עם הכחשת האם, שהמתלוננת סיפרה לה על המקרה הראשון, התפרצה המתלוננת והתריסה כלפיה: **"מה את אומרת? אני זוכרת הכל, אני זוכרת הכל! אני זוכרת הכל! (תוך כדי הנפת יד כלפי מעלה ובטונים עולים) למה (מילה לא ברורה)"** (עמ' 4 ש' 15-16).

31. בהודעתה השנייה, שנגבתה כעבור יומיים, ב- 5.03.13, סיפרה האם על התנהגות המתלוננת בבית, תוך הכחשה שהיא עצמה הרביצה לה, וכשלדבריה המתלוננת הרבתה לצעוק ולקלל, ובאה בדרישות שתכין לה תה בבוקר, טרם צאתה לבית-הספר. לדבריה, היא ישנה עם בעלה הנאשם, ומקיימת אתו יחסי מין (עמ' 2). היא שוללת אפשרות שבעלה צופה בסרטים פורנוגרפיים, וכן, שאחד משניהם הרביץ למתלוננת או לאחיה, באומרה: **"זה בכלל קשקוש שאני מרביצה לבת שלי ושכ. הייתה פה אמרתי לה שאני אוהבת אותך את הבת שלי והיא אמרה לי שתמותי בכלא ותרקבי שם למה?... אף פעם לא הרבצתי ל-ו. (הבן - א.ו.) אני אוהבת אותו זה שקר אני כל הזמן מחבקת ומנשקת אותו שאני ארביץ לתינוק שלי מה פתאום אני רוצה שיחזירו לי אותו כי אני מאוד אוהבת אותו... אף פעם בחיים לא הרבצתי לילדים שלי לא איחלתי להם שום דבר רע"** (עמ' 3 ש' 50-51, 59-60, 63-65). ובין לבין, סיננה שהיא, כלומר המתלוננת, לא נורמלית, שהגישה את התלונה בגלל שאלוקים או השטן אמרו לה לעשות זאת, וסיכמה: **"היא לא נורמלית בכלל דעתה השתבשה עליה"** (עמ' 3 ש' 56-57).

32. אם המתלוננת - ואשת הנאשם, העידה בבית-המשפט לאורך 4 ישיבות. 2 מהן - מיום 22.02.15 ומיום 25.06.15 - אודות האישומים המיוחסים לנאשם, ו- 2 נוספות - מיום 19.09.16 ומיום 16.01.17 - אודות השיחות שניהלה עם המתלוננת, לעת אשפוז, בתקופות המאוחרות להגשת כתב האישום, אותן הקליטה ותמללה.

בישיבת יום 22.02.15, סיפרה האם, כי היא ומשפחתה עלו ארצה מהעיר מריטופול שבאוקראינה, ב- 18.08.09. לדבריה, עם לידתה, סבלה המתלוננת מחוסר חמצן במוח, וכן מסיבוכים של חבל הטבור בצווארה. בשל כך, נאמר לה שתצטרך לעבור ניתוח, כיוון שהתפרים בגולגולת נסגרו מהר מדי (עמ' 513-514). כמו-כן, לדבריה, חלתה המתלוננת באפילפסיה, עוד באוקראינה, אך הם גילו זאת רק בארץ, בשנת 2013 (עמ' 515). יוער, שהמועד שצוין, אינו מתקבל על הדעת, באשר מדובר במועד הסמוך מאוד להגשת התלונה). בהמשך עדותה, אמרה האם, שכבר באוקראינה קיבלה המתלוננת טיפול תרופתי נוגד אפילפסיה (עמ' 519-521), ובנוסף, בשל ליקוי בהתפתחותה, ומשום שלא דיברה עד גיל עמוד 28

ארבע, השתלבה בגן מיוחד. כשעלו ארצה, הרופא אמר שהטיפול הסתיים, אך היו בעיות אחרות לטפל בהן (עמ' 522) - עקמת בצוואר ובעמוד השדרה, והרטבה לילית. לדבריה, בבית-הספר באוקראינה, לא היו למתלוננת בעיות, והיא הייתה חברותית ובמרכז העניינים (עמ' 524-526).

לאחר שסיימה לתאר את תקופת מגוריהם באוקראינה, פנתה העדה ותיארה את מגוריהם בעיר רמלה, והעתקתם לבאר-שבע. שם, לשיטתה, הפסיקה המתלוננת לבקר בכנסייה, והתחילו הבעיות בבית-הספר (עמ' 528-529). לדבריה, המתלוננת סברה שכל התלמידים והמורים "פסיכים", ורק היא נורמאלית. בזמן שלמדה במקיף ג', נפגשה עם פסיכולוג, שאמר שהכל אצלה בסדר, ומדובר בהלם תרבותי, אך היא סירבה להמשיך ולהיפגש עמו (עמ' 530). עוד הוסיפה, שלמתלוננת הייתה חברה אחת, בשם נ., שלטעמה, השפיעה עליה לרעה, ולמעשה מאז, חשו בשינוי אצלה (עמ' 531-532), שבא לידי ביטוי בבדיית שקרים.

העדה מספרת כיצד שמעה על מעצר הנאשם, ועל חקירתה במשטרה. לדבריה, הייתה בהלם כאשר אמרו לה שמדובר באונס, וכן, כששאלו אותה ממה סובלת המתלוננת, השיבה שיש לה הצטננות וכאבי גרון (עמ' 541-542).

לשאלת הסנגורית, האם ראתה את הנאשם מכה מי מהילדים, השיבה: **"מה את אומרת על זה, בחיים לא, הבעל שלי לא נגע באצבע באף אחד. הוא בחיים לא נגע באף אחד באצבע, ההפך הוא תמיד היה עוזר... הוא אהב מאוד את הילדים. הוא תמיד עזר גם לשכנים, גם לקרובי משפחה. הוא תמיד ברח את הילדים"** (עמ' 546 ש' 1-6). בהמשך העדות, הכחישה שהרביץ לה עצמה (עמ' 579 ש' 1-4), וכן שהיה מגע מגונה כלשהו, בין הנאשם למתלוננת, וציינה, שתמיד היה מלטף את ילדיו בראש, אגב ברכה, לאחר שהיה מספר את שערם (עמ' 547).

לדברי העדה, היא ישנה בחדר משותף עם הנאשם, למעט חודש אחד, שבו, לדבריה, עבדה במשמרת שנייה בלילה, ובעלה סבל מדיכאון, שאז ישנה בסלון (עמ' 550).

עוד לדבריה, לפני הגשת התלונה, המתלוננת צעקה בבית והייתה מאוד נסערת, כיוון שרצו להעיף אותה מבית-הספר, והיא אמרה שלא תיתן להם לעשות זאת בשום מחיר. מדובר היה, לשיטתה, בתקופה שבה הנאשם סבל מדפרסיה, ולא ישן בלילות (עמ' 556-557). יוער, כי בשלב זה, בתמלול ההקלטה, תועד בפרוטוקול שהעדה והנאשם צחקו זה לזה).

עם הגעתה למשטרה, לאחר הגשת התלונה נגדה ונגד הנאשם, מספרת העדה, שראתה את המתלוננת במשטרה: **"והיא הייתה כמו בהזיה, היא לא הבינה מה היא אומרת. היא בכלל לא הבינה מה היא מדברת היא הייתה רועדת כולה. אני זוכרת שהיא התיישבה עם הגב כלפי והתחילה לחייך כי היא כמו לא נורמאלית. והיא התחילה להגיד שמישהו אמר לי את זה בלילה, או אלוהים או שטן"** (עמ' 561 ש' 25 - עמ' 562 ש' 2).

היא סיפרה, כי בשתי הזדמנויות, צרפה המתלוננת לכביסה שהביאה לה, מכתבים - הן לנאשם והן לה ולבנה (עמ' 576), והוסיפה, שבאביב 2013, הייתה עתידה המשפחה לעבור לקנדה, ושהמתלוננת התנגדה לכך.

בחקירתה הנגדית, סיפרה העדה, שברמלה הם התגוררו במשך כשנה, עד שעברו לבאר-שבע, וכן, שהנאשם יצא לעבוד, ואילו היא, עבדה רק כשסיימה את האולפן, בערך במרץ, וזאת מהשעה 14:00 בצהריים ועד 22:00 בלילה. היא הכחישה, שהמתלוננת סיפרה לה מספר פעמים על מה שהנאשם עשה לה (עמ' 586-587), ובשלב מאוחר יותר, כשנשאלה אודות הגעת ההורים, לבקשת הגב' בילי כהן (ע.ה. 9, להלן, היית רכזת שכבה במקיף ג'), לבית-הספר, סיפרה, שהמתלוננת אילצה אותה ואת הנאשם להגיש תלונה למבקר המדינה כנגד צוות ההוראה בבית-הספר, משום, שלשיטת המתלוננת, צריך היה לפטר אותה בדחיפות (עמ' 591-592).

כשנשאלה מדוע לא סיפרה בחקירת המשטרה על מחלות, שלשיטתה, המתלוננת סבלה מהן, אלא הזכירה רק צינון, השיבה, שלא הבינה על מה דיברו אתה, וחשבה שהתכוונו לשאול על מצב בריאותה לעת החקירה, ולא על מחלות ילדות. תשובה דומה נתנה לשאלה מדוע בביקור אצל הרופא, עם עלייתם ארצה, לא סיפרה על בעיות בעמוד השדרה או על אפילפסיה, אלא על הרטבה לילית בלבד (עמ' 594-599).

העדה הופנתה לעדותה במשטרה, שם סיפרה לחוקרים שהרבתה לריב עם הנאשם, ושהוא היה מקלל אותה והיא אותו, משום שהחיים קשים, ואולם, בעדותה, היא מכחישה זאת, וטוענת שהיחסים ביניהם היו תקינים ושלעיתים היה מקניט אותה בכינויים כמו "אמא תרזה", ולא יותר מכך (עמ' 599-603). היא גם השיבה בשלילה, לשאלה אם הנאשם נהג לשתות אלכוהול ולהשתכר, וטענה שהיא אינה סובלת ריח של אלכוהול, ואולי פעמיים הוא שתה בירה, ולא יותר מכך (עמ' 604). לדבריה: **"הוא בעל מאוד טוב. מאוד ישר, מאוד הגון. ואני מאחלת לכולכם כזה בעל"** (עמ' 604 ש' 11-12. בשלב זה, ולשמע האמור, על-פי תיעוד הפרוטוקול המוקלט, "התגלגל" הנאשם מצחוק).

היא שבה וציינה, שישנה עם הנאשם באותו חדר, ואילו המתלוננת ישנה בחדר נפרד, והבן הקטן בסלון. זאת, למעט בחודש האחרון, שבו סבל הנאשם מדיכאון, והיא הצטרפה לבנה לסלון. לשאלה, מדוע המתלוננת והנאשם העידו במשטרה, שהיא והנאשם לא ישנו יחד בחדר, השיבה, שזה לא נכון (עמ' 604-607).

בהמשך חקירתה הנגדית, מיום 25.06.15, סיפרה העדה, שעם המעבר לבאר-שבע, עבד הנאשם כחצי שנה במפעל מכתשים, מ- 07:00 בבוקר ועד 18:00 בערב, ואז נפגע בתאונת עבודה והפסיק לעבוד (עמ' 695-696). לאחר-מכן, עבד הנאשם בחב' עמידר בשיפוץ דירות, וזאת בין השנים 2011-2012. בשנת 2013 נכנס, לדבריה, הנאשם לדיכאון (עמ' 699).

בניגוד לעדות יועצת בית-הספר והמורה, טוענת העדה, שהיא והנאשם לא התנגדו לשתף עמן פעולה, ואף הגיעו כאשר הוזמנו, כדי להגן על המתלוננת. עוד לדבריה, הנאשם הלך עם המתלוננת לחפש פסיכולוג, ולא מצאו אותו, ולבסוף הלכו למישהו אחר, אבל המתלוננת לא רצתה להמשיך את הטיפול אצלו.

התובעת הפנתה את העדה למזכר שרשמה אטי חזן, במאי 2015, ולפיו, בית-הספר פנה להורים בשל דיבורים של המתלוננת על מחשבות אובדניות, והוצע להם לקחת אותה להיבדק במיון הפסיכיאטרי, אך ההורים לא התייחסו לכך ברצינות. העדה מכחישה ואומרת שאף אחד לא הפנה אותם למיון, ושכל הילדים הציקו למתלוננת והם הגנו עליה (עמ' 717-718).

העדה אישרה, שהנאשם צפה לבד בסרטי פורנו, וכשנשאלה מדוע בחקירת המשטרה הכחישה זאת, השיבה: **"אולי אני הייתי בשוק ואני לא יודעת מה אני אמרתי"** (עמ' 722 ש' 15).

לאחר שהציגה את היחסים בין המתלוננת לנאשם באופן חיובי, הסכימה העדה, שהיו ביניהם מריבות, משום שהמתלוננת לא רצתה לנקות, וכן, ביקשה לייחס לקשר של המתלוננת עם נ. מפנה בהתנהגותה (עמ' 724). היא שללה את דברי התובעת, כאילו המתלוננת ברחה מהבית לשעות ארוכות, כתוצאה ממריבותיה עם הנאשם, ומסרה, שאמנם הייתה יוצאת, אך היה זה כדי לראות חברות עם נ. (עמ' 727).

כאשר נשאלה מדוע בעדותה במשטרה, מיום 10.04.13, אמרה המתלוננת שהוריה ביקשו ממנה לומר ששיקרה במשטרה, השיבה האם: **"היא התחילה לצעוק אמא אני שיקרתי כי נ. אמרה לי שבצורה כזאת אפשר לקבל חופש וכסף. "בשביל מה את סובלת מההורים שלך? הם לוזרים. תיגשי למשטרה ותגישי תלונה עליהם ואז את תקבלי כסף וחופש"** (עמ' 732 ש' 12-15), והכחישה דברים שכתב ד"ר רגולסקי במחלקה, ולפיהם, היא הסיתה את המתלוננת כנגד המחלקה (עמ' 736-737).

33. כפי שהוזכר לעיל, כחלק מראיות ההגנה, הוגשו הקלטות ותמלולים רבים - 34 בסך-הכל (ויוער, שתמליל שיחה מס' 055 מיום 20.07.15, לא הוגש, ובמקומו צורף בשנית, ככל הנראה בשל טעות, תמליל השיחה שקדמה לו - 050 מיום 8.07.16). זאת, באמצעות קלסר ובו 27 שיחות, שהוגש בישיבת יום 4.08.16, ותיקיה נוספת, הכוללת דיסקים ותמלולי 7 שיחות נוספות, שהוגשה ביום 27.10.16. אציין, כי בדיסקים נשמעות האם והמתלוננת משוחחות ביניהן, בשפה הרוסית, בזמן שהנאשם נתון במעצר והמתלוננת מאושפזת במוסדות שונים.

על-מנת, ובניסיון, להכשיר את הגשת השיחות כמוצגי הגנה קבילים, הוזמן המתמלל להעיד, וזאת בישיבת יום 7.07.16. מדובר במיכאל וולשנסקי (ע.ה. 23), שחוות-דעתו, לענין האותנטיות של השיחות והטענה שהן לא עברו כל עריכה, לא התקבלה, משום שלא נערכה בהתאם לדין, ולא הועברה במועד לעיון המאשימה. בסופו של יום, שוחרר העד מבלי שמסר עדות.

הגם שקריאת התמלולים הנ"ל נעשתה בקפידה, אתייחס לתוכן השיחות בקצרה בלבד. במאמר מוסגר אעיר, כי אין בידינו מידע, אודות כלל השיחות שבוצעו, ושחלקן לא תומלל או לא הוגש, לפי שיקול דעת ההגנה, וכן, אין בידיעתנו מידע, על שיחות מקדימות, שיחות רקע, או שיחות הכנה והנחיה של המתלוננת על-ידי האם, ככל שהיו כאלה. משכך - המשקל שיש לייחס לנאמר במסגרתן - מוגבל, ולמשמע (ובעיקר קריאת) האמור בהן - וודאי, שרחוקה המסקנה שלה טוענת ההגנה - ולפיה, במסגרת השיחות נשמעת המתלוננת חוזרת בה מתלונתה ומתוודה על שקריה, כמו גם על היות הגרסה שמסרה במשטרה - עלילת שווא וכזב כנגד הנאשם.

בשיחות משנת 2013 (002,003 ו-005) - המתאפיינות בעיסוק במעצרו של האב, ניכר, שהמתלוננת מיצרה על כליאתו של אביה הנאשם, שחשוב לה לשמוע שהוא אוהב אותה וסולח לה, וכן, שהיא חשה געגועים אליו, וחפצה לחבקו ולנשקו. ואולם, אין בהן אמירה שלפיה מדובר בבדיה, או בשקר. בתשובה לכך, ולאורך כל השיחות בין השניים, מעודדת האם את המתלוננת להרבות בתפילות ולבקש ישועה וברכה. בשיחה 002 שואלת המתלוננת את אמה, האם אחיה ו. יודע מדוע הלכה למשטרה ו-"יודע שעשינו עם אבא?", והאם משיבה לה, שירפאו אותה ויגישו לה עזרה. לאחר-מכן, מדברת המתלוננת על כך שני. והמנקה גרמו לה לפנות למשטרה, וש"אבא אפילו לא ציפה שאני אעשה את זה", וכאשר

אז האם שוב משיבה לה שהם יעזרו לה וירפאו אותה, עונה לה המתלוננת: **"איזה עזרה, אני בן אדם נורמלי"**. בשיחה 003 מספרת המתלוננת לאמה, שהנאשם צלצל אליה ושהוא אוהב אותה וסולח לה, וכן, שהשטן ונ. הסיתו אותה להתלונן. האם מספרת לה על שיחה עם מריאנה מבית-הספר, שבה נשאלה מדוע המתלוננת סיפרה את הדברים, והמתלוננת השיבה לאם: **"כן, אי אפשר להאמין לזה, שאבא יעשה דבר כזה"**. בשיחה 005 מספרת האם למתלוננת, שהנאשם רזה, גבותיו נושרות והיא חוששת שירצחו אותו בכלא, והמתלוננת אומרת שאביה **"לא עשה שום דבר רע"** (עמ' 19), ואולם, כשאמה אומרת שהערכת עוה"ד היא, שהנאשם יישב כל חייו בכלא בגלל מה שכתבה עליו המתלוננת, אבל מאמינה שהאל יעזור לה וירפא אותה, משיבה לה הבת: **"איזו עזרה? מה את אומרת לי?.. אוף. נו טוב ביי"**.

בשיחות משנת 2014 (025, 65, 69, 102, b27 ו-105) - בהן, משוחחות האם והמתלוננת בעיקר על ענייני דיומא, ועלקורותיה של המתלוננת במוסדות שבהן היא שוהה באותה עת, ויוער - כי בולט בשנה זו, היעדר התייחסות או התעניינות בנאשם, בכלל, מצדה של המתלוננת, וכן, חזרה של האם, לאורך השיחות, על השאלה מדוע המתלוננת לא משתחררת לבית, שכן, זה מכבר, מלאו לה 18 שנים.

בשיחות משנת 2015 (134, 135, 136, 154, 156, 157, 191 ו-212) - שנפתחות בהתעניינות המתלוננת באביה, ובגעגועיה אליו (שיחה 134), בשיתוף האם, בכך שהמתלוננת כותבת לו מכתבים, אך דרוש אישור לשלוח אותם (שיחות 135, 136, 191), בכך שאיבדה הכרה והתעלפה מס' פעמים, ורעדה בידה, להערכתה, משום שמסרבת לאכול בגלל שהאוכל אינו ערב לה (שיחות 154, 156, 157), התעניינות האם ביחס לתיקיה של המתלוננת במשטרה, ושאלתה האם הם סגורים (שיחה 157), וכן המלצתה למתלוננת לברוח מהמקום שבו היא נמצאת, בהיעדר צו שיפוטי המחייב אותה להישאר שם (שיחה 212), ותחינותיה לאם שתציל אותה, כי רע לה (שיחה 002).

ראויים לציון, דברי המתלוננת, במסגרת שיחה 191, במהלכה היא מסבירה לאמה, שאינה יכולה להעביר את המכתב לאביה, גם לא דרכה, שכן, אמרו לה, שעורכת הדין אמרה, שהוא (הכוונה לנאשם) יוכל לעשות בו שימוש לרעה: **"שסיגלית עורכת הדין שלי, הפרקליטה, שהיא עושה בשבילי טוב יותר. והיא אומרת שהמכתב הזה יכול להזיק לי. שאני, לדוגמה את יודעת למה? אני כותבת שאני ככה וככה, אבא אני מצטערת על כל מה שקרה, סלח לי. ויצא מזה שהוא לא אשם, לא אשם"**.

בשיחות משנת 2016 (009 מיום 11.01.16, 000, 026, 003, 009 מיום 21.03.16, 016, 017, 022, 026, 047, 050, 59, 78, 80 ו-84) - מספרת המתלוננת לאימה על אלימות הדדית, בינה לבין המדריכים, ועל עונשים שקיבלה (בעיקר שהות ב"כלוב") בגין כך, והאם ממליצה לה, שוב, לצאת מהמקום שבו היא נמצאת (שיחות 009 מחודש ינואר, 000, 026). בשיחה 003 שואלת האם את המתלוננת, האם אמרו לה שתשב בכלא אם תגיד את האמת, ומוסיפה (האם) - שכוונתה לכך שני. לימדה אותה לשקר לגבי ההורים, והמתלוננת משיבה לה, אך זאת - שגם המנקה ריכלה עליה, ועוברת לספר לה על חלום שחלמה ובו מישהו צועד לכיוון חדרה ונעלם.

בשיחה 009 מחודש מרץ - ובעוד המתלוננת משתפת את אימה בהכנות לחג הפורים ובתוכי שקיבלו למוסד, מטיחה בה האם, ללא שום הקשר הגיוני: **"אז את בעצמך החלטת לשקר על האבא. אני חשבתי אנשים רעים עזרו לך"**, והמתלוננת השיבה לה: **"נו אמא, רציתי לספר לך שעזרו לי, למה שאני בעצמי. אמא נו אני אוהבת אתכם, הרי את יודעת... את יודעת שאני אוהבת אתכם. אני**

מוכנה ללכת ולהגיד שאמרתי שקר. אני מוכנה ללכת ולשבת בכלא, אמא אני מוכנה. את רוצה את זה?" האם משיבה לה בשלילה: **"לא, לא! אני לא רוצה את זה"**, והמתלוננת משיבה לעומתה: **"זה יהיה עדיף לכם אמא"** (עמ' 6).

בהמשך, משתפת האם את המתלוננת על סבלו של אביה, והיא בתשובה, מקללת את ורנה (העו"ס), שאמרה לה **"שתשב שנתיים"** (שיחה 016).

בשיחה 022, אומרת המתלוננת לאם, כבדרך אגב, וכאילו נזכרה בדבר במקרה: **"אה תקשיבי, אני רוצה להגיד לך משהו. ששיקרתי לגבי אבא"**, והאם משיבה לה בשאלה: **"כן?"**. המתלוננת מסבירה: **"כן. ואני רוצה, אני מוכנה לשבת בכלא במקומו"**. האמא מרגיעה אותה ומסבירה: **"לא, את לא תשבי בכלא כי אז כשאמרת את זה את היית בת שש עשרה. תקשיבי לי כ."** והמתלוננת משיבה: **"צריך לשחרר אותו מהכלא. אנחנו צריכים לעשות משהו"** (עמ' 3), והאם, בתשובה, מנחה אותה לגשת לכרמית, העובדת הסוציאלית במקום, ולבקש את תעודת הזהות שלה בחזרה, מפני שהיא כבר בת 19 וחופשיה לעשות כרצונה.

באמצע שיחה 026, ואף כאן, ללא הקשר הגיוני, שואלת האם את המתלוננת: **"חמודה, מי סיפר לך על היחסים בין גבר לאישה? זאת נ. המנקה?"**, והמתלוננת השיבה לה: **"כן. נו אמא דפקו אותי, נו אמא אני לא אשמה, לא רציתי לעשות רע... היא כל הזמן, עם מריאנה כל הזמן היו שמועות בבית הספר. אני אשמה שסיפרתי על אבא שהוא, פעם אחת הוא... התחלתי לספר לכולם. זה קרה פעם אחת"** (עמ' 4).

כעבור חודשיים וחצי, בשיחה 59, אומרת המתלוננת לאם: **"אני לא בוכה בגלל משהו מיוחד בגלל אבא. הכנסתי לכלא בן אדם חף מפשע, לכן אני בוכה. המצפון מתייסר אצלי"** (עמ' 6).

בהמשך, בשיחה 78, היא משתפת את אמה, ואומרת לה: **"לפעמים נדמה לי שהחיים שלי כאלה הרוסים. את יודעת... בא לי פשוט לקחת ולנסוע לאבא לכלא. ולפול על הברכיים ולבכות ולבקש מחילה. אני כל כך רוצה. את יודעת כמה מכתבים כתבתי לאבא... נו כתבתי על מחילה. כתבתי שעשיתי את זה, שלא עשיתי את זה בכוונה. שאני מאוד מתגעגעת. שאני מתפללת לאל שישמור עליך"** (עמ' 4-5), ובהמשך, ככל שהנראה, בהקשר תיקה של האם, המתנהל בבית-משפט השלום, אומרת המתלוננת: **"שימסרו דרכי, שימסרו לשופט המסריח הזה שאת לא אשמה. שאני שיקרתי... יכולים להכניס אותי לכלא"** (עמ' 7).

4 ימים לאחר מכן, בשיחה 80, אומרת המתלוננת לאם: **"אני לא יודעת מה לעשות אמא, אני לא יודעת איך כל זה קרה. מאוד קשה לי להסביר לך, גם הפלילו אותי, המנקה... היא אומרת שאנחנו משפחה רעה ש... פעם אחת אני רבתי עם אבא הוא צעק עלי והיא סיפרה לכולם. זה התחיל. לא, אחרי זה הפסקתי לספר לה. התחלתי לשקר לה. אני לא יודעת, התחילה אחרי הסיפור הזה היא התחילה להסיט אותי נגדכם"** (עמ' 4).

כעבור שבועיים, בשיחה 84, וכשהיא מספרת על סבלה ב"כלוב", אומרת לאם: **"אני על הכול מבקשת סליחה בפניכם. אני מוכנה לעמוד על ברכיים מול אבא ולבקש סליחה. רק שישחררו אותי, אני מוכנה לעשות הכול על מנת להיות בבית, אני מוכנה לעשות הכול"** (עמ' 5).

לאחר הגשת תמלולי השיחות, ובאישור בית-המשפט, הוזמנה האם ליתן עדות משלימה, והדבר נעשה

בישיבות שהתקיימו בימים 19.09.16 ו- 16.01.17. יוטעם, שבשלב זה, ביקשה ההגנה לזמן בשנית גם את המתלוננת, ולשמוע את גרסתה ביחס לשיחות, ואולם, בהתאם להערכה טיפולית שהציגה המאשימה, ולקיומו של סיכוי סביר, שהדבר יפגע במצבה, עד כדי חשש לאובדנות (מסמך עו"ס רוני דשבסקי, מיום 8.02.17) - נמנענו מהבאתה, והסתפקנו בהסברים שנתנה האם, אודות האמור בשיחות.

34. ביום 19.09.16, סיפרה העדה, שהמתלוננת מתקשרת אליה מדי-יום, ומבקשת הימנה לדבר עם התובעת ועם השופטים, ולומר להם שהנאשם חף מפשע, והיא המציאה את כל הסיפור, כדי לא להיכנס לכלא בעצמה (עמ' 1028). לדבריה, היא הקליטה את השיחות עם המתלוננת דרך הטלפון הנייד שלה, בשלמות (כלומר, לא יכלה להפסיקן באמצע ולהמשיך מנקודה אחרת של השיחה. עמ' 1035-1036).

עוד סיפרה האם, שבשיחות המוקלטות מהשנים 2013-2015, נשמעת המתלוננת אומרת, שהנאשם לא עשה לה כלום, והיא שיקרה בגלל אורנה, העובדת הסוציאלית, שאימה עליה שאם לא תספר דברים שהאב עשה לה, תיכנס לכלא, וגם בגלל נ., חברה שלה, ונינה המנקה (עמ' 1037-1038).

לשאלת הסנגורית, מדוע החליטה להקליט את המתלוננת, השיבה: **"אני עשיתי את זה על מנת להוכיח שאני אדם הגון, ישר, ושלא הכרחתי את הבת שלי לשקר"** (עמ' 1039 ש' 5-6), והמשיכה: **"כי הבת שלי התקשרה והיא אמרה שהיא את הכל המציאה ושהיא שיקרה. ועו"ד אמרה לי שצריך הוכחות"** (עמ' 1040 ש' 1-2).

בחקירתה הנגדית, סיפרה העדה, שלדברי המתלוננת, בשנת 2013 אורנה הכריחה אותה לעשות דברים, ולמחרת עדותה, אף ניסתה להתאבד בקפיצה מהחלון (עמ' 1043).

לשאלת התובעת, הסבירה, שרכשה כרטיסי זיכרון נוספים עבור הקלטת השיחות, אולם כיוון שמוקלטים שם גם מכרים אחרים שלה, "מאמינים" כהגדרתה, אינה יכולה להעביר הכרטיסים לבדיקת המאשימה (עמ' 1048-1050).

במישור הטכני, ציינה, שלעתים אין הקלטה של תחילת השיחה, כיוון שלקח לה זמן להפעיל את ההקלטה במכשיר (עמ' 1059 ש' 5-7), ובהמשך, הסבירה שנדרשות כ- 10 לחיצות במכשיר הנייד לשם כך.

לשאלה למי פנתה עם טענות המתלוננת, שהיא סובלת, ושמיים אותה במוסדות, משיבה העדה, שרצתה לפנות למשטרה, אך כשהבינה שזה לא יועיל, פנתה לעובדות הסוציאליות - רקפת וכרמית, אך הן הפנו אותה לתובעת (עמ' 1061).

התובעת מפנה לשיחה 005 מיום 20.04.13, שם נשמעת העדה אומרת למתלוננת, שמריאנה, המורה לחשבון, החשיבה אותה לטיפשה, והעדה נשאלת, מדוע היא זו ששואלת ומעלה נושאים שהמתלוננת כלל לא התייחסה אליהם, ומשיבה, שהמתלוננת כל הזמן התלוננה שיש קול שקורא לה להעליל על אביה, ושלה אותה לבית-המשפט לבקש שישחררו אותה. עוד מטיחה התובעת בעדה, שמהשיחות עולה ש.נ. גרמה למתלוננת ללכת למשטרה, ועל-כך היא כועסת עליה, אך לא שהכניסה מילים בפיה (עמ' 1066).

בהמשך חקירתה הנגדית של האם בעניין זה, מיום 16.01.17, היא אישרה, שהוגש נגדה כתב אישום בבית-משפט השלום (ת/16), ושהמתלוננת חזרה בה מתלונתה באפריל 2013, וטענה ששיקרה, אך

לדבריה, לא נבע הדבר מלחץ שלה או של הנאשם עליה (עמ' 1031).

ביחס לטענות האם וההגנה כנגד אורנה - העובדת הסוציאלית, אמרה העדה, שהמתלוננת סיפרה לה באחת השיחות ביניהן, שאורנה הכינה אותה לעדות בבית-המשפט וליוותה אותה לשם, נתנה לה ממתקים ואמרה, שאם יתברר שבגללה יושב אדם חף מפשע במעצר - היא עצמה (כלומר, המתלוננת) תכנס לכלא, וכן, שאינה יודעת מדוע לא הובאו טענות אלה בפני השופט שדן בעניין מעצרה, בבית-משפט השלום (עמ' 1038). בהקשר זה, הכחישה דין ודברים שעליהם ערכה אורנה מזכר, ולפיו הטיחה העדה האשמות במתלוננת, במפגש אקראי שהתקיים בין השניים בבית-המשפט (מפגש, שאודותיו הגיעה עו"ד שנכחה במקום באקראי - אילנה קנר (ע.ה. 8), להעיד, בישיבת 17.11.14).

התובעת הפנתה את העדה לשיחות 002 מיום 19.04.13, 005 מיום 20.04.13, ו- 016 מיום 1.04.16 - בהן מספרת, כביכול, האם למתלוננת, על מצבו של הנאשם בכלא, והיא נשאלת מדוע עשתה כן, לאחר שגורמי הטיפול הבהירו להורים שזה פוגע במצב הנפשי של המתלוננת. על-אף התנגדות הסנגורית לשאלה, אישרה העדה, שכאשר המתלוננת התעניינה בשלומה של הנאשם, היא, מצידה, סיפרה לה שהוא רזה, שיש לו שיער שיבה, ושהוא יושב בכלא עם עבריינים (עמ' 1054).

התובעת הפנתה העדה גם לשיחה 191, מיום 21.09.15, שם נשמעת המתלוננת אומרת לה, שהיא אינה יכולה לשלוח את "המכתב", והעדה נשאלת באיזה מכתב מדובר ומה ההקשר (עמ' 1061). היא אינה נותנת תשובה עניינית לשאלה זו, כי אם לקונית בלבד: **"ישב איתה גבר בשם ולדימיר, יכול להיות שהוא רצה לשלוח לה מכתבים שלהם... הוא רצה לשלוח לה. והיא אומרת שהיא לא יכולה לשלוח לו בחזרה. ולי, לשלוח מכתבים, לי זה אסור. הם בודקים הכל. בודקים את הספרים"** (עמ' 1066, ש' 12-17). כן, הופנתה על-ידי התובעת לשיחה 000, מיום 29.01.16, שם נשמעת המתלוננת מספרת לעדה, שקטיה (עובדת מהמרכז שבו שהתה המתלוננת, ומי שהייתה נוכחת בשיחות בין השניים) הולכת לעזוב, מישהו טוב ישב בביקורים שלהם, והיא תוכל להעביר לה את ה"מתנה". כשנשאלת לפרש אותה "מתנה", מיתממת העדה, ומשיבה שאינה יודעת במה מדובר. היא נשאלת גם על שיחה 009, מיום 11.01.16, שם מזכירות השניים קוד "פ", ששמעו פאפא, והעדה מסבירה, שהן מדברות על האב, הנאשם, מבלי שהמאזינים יבינו, מפני שנאסר עליהן לדבר עליו (עמ' 1067-1068).

לסיום, התבקשה העדה להסביר מדוע שאלה את המתלוננת, בשיחה 157 מיום 27.05.15, שוב ושוב, האם תיקיה במשטרה סגורים (עמ' 1070), והשיבה, שמאחר ולא מתנהלים דיונים בבית-המשפט בעניינה של המתלוננת, משום שהיא מעל גיל 18, היא, כלומר האם, התענינה במצבה (עמ' 1071).

כאמור - לא ניתן היה להעיד שוב את המתלוננת, לעניין השיחות הללו, בשל חשש להשפעת הדבר על בריאותה ועל מצבה הנפשי, הממילא גרוע. אולם, די בתוכן השיחות, ובהתנסחות הדוברים, ובהצגתן באופן חלקי וסלקטיבי, ומתוכן עדותה הפתלתלה של האם לנדון, כדי להעלות חשש של ממש, שלא מדובר ברצון אמיתי של המתלוננת לחזור בה מהתלונה, ואין עסקין בהתוודות על כך, שכאילו מדובר בבדיה. איני רואה בכך פגיעה במהימנותה.

35. בגדרם של "עדי האופי", שהובאו מטעם ההגנה, נמנים מכרים של המשפחה - הן מאוקראינה והן מהארץ - שבאו לשתף את בית-המשפט באופיו ומזגו הנעים של הנאשם.

אקדים ואומר, שמטבען של העבירות המיוחסות לנאשם, ובהיותן כאלו המבוצעות בחדרי חדרים ובאין רואה, הרי, שמרבית דברי העדים הללו, אין ביכולתם לתרום באופן משמעותי לדין ולהכרעה שבפנינו, ואולם, מאחר, ובהתחשב בהיעדרם של סיכומים מטעמה של ההגנה - לא ברור איזה שימוש נועד להן, ולשם מה הובאו בדיוק - תיסקרנה העדויות בקצרה ובאופן תמציתי.

· הגב' לידיה קוצ'מורה (ע.ה. 2), העידה, בישיבת יום 8.09.14, על-כך, שליוותה את משפחת הנאשם מטעם משרד הקליטה ברמלה וסייעה למתלוננת בלימודים. לדבריה, מדובר במשפחה **"מאוד חברתית" ו"מלוכדת"** (עמ' 346-348).

· הגב' אולגה מינייב (ע.ה. 5), העידה בישיבת יום 17.11.14, על היכרותה עם המשפחה בשדה התעופה, כשעלו ארצה, וממגורים משותפים עמה במשך שבועיים. לדבריה, מדובר במשפחה נורמטיבית, ובנאשם, שהינו הגון ועוזר לזולת ברצון.

· העד אריאל רווח (ע.ה. 6), שהעיד באותה ישיבה, הכיר את משפחת הנאשם, במסגרת עבודתו בעמותה הומניטרית, המסייעת לעולים חדשים בעיר רמלה, בין היתר בחלוקת מצרכי מזון (עמ' 412). לדבריו, ילדי המשפחה, היו **"ילדים רגילים לחלוטין, הם מאוד ממושמעים, לא ראיתי איזשהי סטיה בהתנהגות"** (עמ' 413, ש' 25-26), והתרשם שמדובר במשפחה חיובית ונחמדה (עמ' 415-416).

· הגב' גלינה ביסוגורובה-גלנאור (ע.ה. 7), הינה סבתה של המתלוננת וחמות הנאשם. בעדותה, מיום 17.11.14, סיפרה, שבאוקראינה כל השכנים כיבדו אותו, משום שהיה חכם ומשכיל, וכן, שהיה אהוב ואהוד (עמ' 431-432). היא ציינה, בהקשר ההאשמות נגדו, את הדברים הבאים: **"זה לא נכנס לתוך הראש, אני לא יכולה לקבל את זה, איך אדם כזה טוב לב, כזה מסור, כזה מטפל בילדים, איך אפשר... בן אדם כל כך מסור, כל כך מטפל במשפחתו, איך אפשר להטיל עליו אשמה כזאת. זה לא נכנס לי לתוך הראש"** (עמ' 422 ש' 20-21, 26-27).

· העד אולג קודק (בעל דרכון אוקראיני, ע.ה. 24), העיד בישיבת יום 16.01.17, אודות יחסי השכנות והחברות של משפחתו עם משפחת הנאשם באוקראינה. להתרשמותו של עד זה, מדובר במשפחה רגילה וממוצעת, שהיו לילדיה בגדים, אוכל ומקום לישון (עמ' 1085-1088).

36. עדים נוספים, הובאו, כאמור, בניסיון "להשחיר" את פניה של המתלוננת, להציגה באור שלילי, ולפגוע במהימנותה, ככל הניתן. אף כאן, בהיעדר רלוונטיות ממשית, יוצגו עיקרי הדברים בקצרה, וזאת מהטעמים שפורטו.

· הנער ולדיסלב (סטס) בורנקוב (ע.ה. 3), שהעיד, אף הוא, בישיבת יום 8.09.14, נהג לשחק עם אחיה הצעיר של המתלוננת, ולדבריו, זו הגישה נגדו תלונה במשטרה, לאחר שסברה שהוא וחבריו ניסו לפגוע בו.ל (עמ' 356-358).

· עדות נוספת הקשורה באח, ו.ל., הינה של הגב' אנה קוטובה (ע.ה. 4), שהגיעה להעיד באותו מועד (אך בסופו של דבר העידה בישיבת יום 11.12.14), אודות דו"ח סוציאלי שערכה בעניינו, מתוקף תפקידה כמנהלת מרכז חירום שבו שהה בעת הרלוונטית (נ/6, מיום 10.09.13).

· הגב' בילי ביטון (ע.ה. 9), אשר העידה בישיבת יום 11.12.14, הייתה רכזת שכבה ט' במקיף ג',

התיכון שבו למדה המתלוננת וממנו עברה לתיכון "ברנקו וייס" (שכונה, בעברו, "בית הפקיד"). לדבריה, הכירה את המתלוננת לתקופה קצרה, בה הייתה עדה לוויכוחים ולמריבות שלה עם תלמידים אחרים (עמ' 452-453), כשלשיטתה, הגורם האשם בהם הייתה המתלוננת, שקיללה הרבה ו"משכה אש", כלשונה (עמ' 454). תיאוריה של המתלוננת היו, לשיטתה, אמנם אמינים, אך קיצוניים ומנופחים מהמציאות. בחקירתה הנגדית, ציינה, שההורים סירבו פעמיים לפניות בית-הספר להגיע לביקורי בית.

· אירינה רזריונוב (ע.ה. 10), שהעידה אף היא במועד זה, הכירה את משפחת הנאשם, והייתה עדה, לדבריה, לאירוע שבו המתלוננת הסתובבה בשעת לילה מאוחרת עם נ. וחבורת "גברים מבוגרים" ו"מפוקפקים", ודיווחה על כך לאימה. כמו-כן, זכרה מקרה שבו המתלוננת רדפה אחרי אחיה ו"סיבבה לו את הידיים", והוא נמלט לביתה של העדה (עמ' 464-472).

· אינה כהן-אברבוך (ע.ה. 12), העידה בישיבת יום 25.12.14. היא הכירה את המתלוננת, במסגרת עבודתה כעו"ס מחלקת הנוער במרכז לבריאות הנפש בסורוקה, שבו הייתה מאושפזת, וטיפלה בה - הן במישור הרגשי, באמצעות שיחות, והן במישור הסוציאלי, בסיוע הרווחה, גורמים בקהילה ומשטרה (עמ' 521). לדבריה, נכחה בחלק מהשיחות של המתלוננת עם אמה, וכן תיעדה ברישום, קיומה של שיחה בין המתלוננת לנאשם, מיום 1.05.13, אך לא הייתה עדה לתוכן השיחה (עמ' 522). היא ציינה, שהמתלוננת שמחה מאד לקראת המפגשים עם אמה, ושזו דאגה לה והביאה עמה מה שביקשה, אך המתלוננת הייתה יוצאת נסערת מהפגישות (עמ' 523 ש' 17-20). כן, תיארה את המפגש הראשון בין השניים, לאחר שלא נפגשו כ- 3 חודשים, כך: **"כאילו הזמן עמד מלכת... כ. ממש רצתה לראות את האימא, היא התגעגעה, היא התרפקה עליה, חיבקה אותה"** (עמ' 529 ש' 15-18). עוד, תיארה העדה, שינויים שחלו אצל המתלוננת במישור המראה והטיפוח שלה - בעוד, שלדבריה, הגיעה מוזנחת ועם קשרים בשיער, עם הזמן החלה להתעניין בנשיות שלה, ואף ביקשה מאמה שתביא לה איפור למפגשים (עמ' 532). בהקשר רקעה הדתי של המתלוננת, ולשאלות הסנגורית, הצביעה על חשש המתלוננת, כפי שהובע בפני מטפליה, להגיע לגיהנום, וכן את קריאתה בספר הברית החדשה, ברוסית, ותפילותיה (עמ' 537). כשנשאלה, האם המתלוננת התנהגה בביישנות במחלקה, השיבה: **"קצת קשה לי להגיד ביישנות כי היא המצב שלה היה מאוד מפורק והיא הייתה מוצפת ברגע שיש הצפה כזאת גדולה אז הכל יצא החוצה"** (עמ' 542 ש' 14-15), ובהמשך (עמ' 545 ש' 1-6) הוסיפה: **"אז כמו שאמרתי קודם היא הגיעה במצב מאוד מפורק למחלקה, מאוד... ולכן כל ההתנהלות שלה הייתה מאוד מאוד מוקצנת, כלומר אם את שואלת אותי אם היא דיברה על דברים מיניים אז היו שם דיבורים מיניים עם פרטי פרטיים דברים שזו לא השפה המקובלת במחלקה וזאת התנהגות, אני לא רואה את זה בתור דרמה, אני רואה את זה בתור תגובה למצב שהיא הייתה נתונה בו, היא הייתה נמצאת במצב מאוד קשה"**.

· אורית מרום (ע.ה. 15), שהעידה בישיבת יום 15.01.15, שימשה יועצת חינוכית בתיכון הקודם שבו למדה המתלוננת (מקיף ג'). לדבריה, המתלוננת **"לא התאקלמה ולא הסתגלה בכיתות ולא בהפסקות, היא לא הסתדרה לא בלימודים ולא עם התלמידים, והפתרון של המורים ושל המרכזת היה לשלוח אותה אלי, כי אצלי לפחות היו שיחות והיא יושבה אצלי"** (עמ' 490 ש' 11-14), וכן, שידרה בטחון מוחלט בתפיסת העולם שלה, וזאת בנוקשות, חוסר גמישות, ושכנוע

עצמי שהיא צודקת, ויודעת כיצד צריך להתנהג, ברמה האישית והתרבותית. אמנם, לא הייתה התלהמות או כעס בדבריה, אלא מרירות, אך נראה היה שהיא שונאת את התלמידים, את ישראל, את היהודים, המורים והשכבה (עמ' 492). ביחס לביקורי בית, צינה העדה, שלא זכורים לה סירובים לכך מצד המשפחה, אך בשל סיבות טכניות הדבר לא הסתייע, והמפגשים שלה עם ההורים כללו למעשה רק את האם שהגיעה לבית-הספר, והיא זכורה לה כאשה שקטה, מנומסת ומתורבתת (עמ' 493). העדה מוסיפה ומספרת, שהיה ניסיון לקיים פגישות עם פסיכולוג, ואמנם התקיימו 2 פגישות - אחת בהרכב משפחתי והשנייה רק עם המתלוננת, אולם גם המתלוננת לא רצתה להמשיך, וגם נרשם בדו"ח סירוב של האב, הנאשם, להמשך הטיפול, כך שהוא הופסק. בשלב זה, הוצמדה למתלוננת סוג של "מגשרת" דוברת רוסית, על מנת שתסייע לה לגשר על פערים, אך כיוון שהמתלוננת העליבה אותה, גם מפגשים אלה לא נמשכו.

37. עד נוסף, שהובא מטעמה של ההגנה, הוא פרופ' יהודה היס - מומחה בתחום הרפואה המשפטית. עד זה, הגיש חוות-דעת (נ/11), ערוכה מיום 10.05.15, אשר באה למעשה להתמודד עם ממצאי ד"ר מימון, עדת התביעה שבדקה את המתלוננת בסמוך לאחר הגשת התלונה (שפורטו לעיל).

יצוין, כי פרופ' היס לא בדק את המתלוננת, אלא נתן את חוות-דעתו, על בסיס חומרים שהונחו בפניו, ובהם חוו"ד ד"ר מימון ועדותה, תצלומים מהבדיקה הקלינית שערכה ד"ר מימון למתלוננת, חוו"ד ביולוגית (נ/8) שערך מומחה המז"פ, יהונתן רוט (ע.ה. 14) - שהצביעה על היעדר התאמה בין הדגימות שנלקחו לבין הנאשם, כתב האישום, הודעת המתלוננת במשטרה ועדותה בבית-המשפט, וכן חוות-דעתו של ד"ר רגולסקי ועדותו.

מסקנות פרופ' היס בחוות-דעתו, סותרות, בנקודות מסוימות, את ממצאי ד"ר מימון, ובתמצית, מדובר ב-4 נקודות מרכזיות:

1. אינו מסכים עם הערכת ד"ר מימון, שלפיה גילה של המתלוננת, על-פי סולם Tanner, הינו 4, ולשיטתו, גילה מתיישב יותר עם Tanner 5 דווקא.

2. מסכים שלא נמצאו סימני חבלה, טרייה או ישנה, בפות ובפה של המתלוננת, וכן שבפי הטבעת נמצאו שני מוקדים של רירית היפרטרופית, אלא שבניגוד לד"ר מימון, סבור פרופ' היס, שזוהי תוצאה קרובה לוודאי, של דלקת מקומית, כיוון שאין הצטלקות במקום.

יחד עם זאת, מסכים המומחה, שהעדר סימני חבלה בפות, פי הטבעת והפה, אינו שולל את התלונה, אך מסייג דבריו אלה, בכותבו: **"אם כי משנת 2012 קיימת גישה שחדירה כוחנית של פין לפות של נערה אמור לגרום לכאב, דימום וסימן ריפוי בקרום הבתולין, ובמקרה של המתלוננת התסמינים נעדרו"** (עמ' 8 של חוות-הדעת, סע' 8).

3. סבור כי הממצא של זוג הדימומים התת-עוריים, שנמצאו בשד השמאלי של המתלוננת (פחות מ-1 ס"מ בקוטר), אינו מתיישב עם לחץ כוחני של אצבעות כף יד מבוגר, במנגנון לפיתת שד (six penny bruise), אלא עם חבלה ישירה (מכה) או בלתי ישירה (נפילה), וזאת בניגוד להנחת ד"ר מימון, כי אכן מדובר באצבעות אדם בוגר.

4. ביחס לממצאים שעניינם דימומים תת-עוריים בגב התחתון ובזרוע ימין, וכתמים בירך שמאל - סבור

שהם אינם קשורים לתלונת המתלוננת, מצביע על כך שלא נשאלה על הרגלי האוננות שלה, ניגוב פי הטבעת ופעולות המעיים המאפיינות אותה, וכן, שלא בוצעה בדיקת פעירות תגובתית של פי הטבעת, להערכת הרחבתו כתוצאה ממאות חדירות, כפי שנטען על-ידי המתלוננת.

38. פרופ' היס העיד בבית-המשפט (ע.ה. 20), בישיבת יום 25.06.15.

לדבריו, היעדר נזקים בקרום הבתולין, אצל צעירות, אינו שולל החדרה של פין, אצבע או גוף קשיח לנרתיק (עמ' 659 ש' 21-18). הוא הדין, לשיטתו, גם בהיעדר נזקים בחלל הפה ובפי הטבעת, ואולם, הוא מבקש לציין, שישנו מאמר מ-2012 (אליו התייחס, כאמור, בחוות הדעת), שלפיו, במקרה של חדירה, מצופה למצוא שינוי, כאב או ממצא אחר בקרום, ואולם, טענה זו אינה מקובלת בארץ וספק אם במערכות אחרות (עמ' 660 ש' 7-1). בענייננו, מסביר העד, שקיבל את חו"ד ד"ר מימון, לרבות צילומים ותמונות שעליהם הסתמכה, ואכן לא נראים בהם סימנים חבלתיים, ישנים או חדשים, בקרום הבתולין, והוא שלם. יחד עם זאת, מסכים, שאין בממצאים אלה לשלול את התלונה (עמ' 662).

לשאלת עו"ד תמרין, מה משמעות החסר הראייתי, שבאי-בדיקת הנאשם, משיב העד, שהיו מקרים שבהם בדיקת הנאשם העלתה שיש לו בעיה בזקפה או שאין לו זקפה כלל, והדבר לא נבדק בענייננו (עמ' 662). יוער, כי טענה במישור זה, לא הועלתה על-ידי ההגנה, בשום שלב).

העד מופנה להתייחסותו בחוות-הדעת, לממצא על השד, ולקביעתו שם, שהוא אינו מתיישב עם אחיזה מלאה, של עשר אצבעות בשני השדיים של המתלוננת, כפי תלונתה. לדבריו, הממצא שאותר על גופה של המתלוננת, במהלך בדיקתה הקלינית על-ידי ד"ר מימון, הינו דימום תת-עורי בצד שמאל, בחלק העליון של השד, בגודל של 1.8 ס"מ, הנראה בצילום כשני מוקדים סמוכים. מסקנתו, כפי שהובעה בחוות-הדעת, הייתה, שהממצא אינו מתיישב עם הטבעת אצבע של אדם מבוגר, אלא, יכול להתיישב עם חבלה ישירה או בלתי ישירה (עמ' 670 ש' 17-9).

בחקירתו הנגדית, מאשר העד, שלא בדק את המתלוננת, וכן, שלבדיקה הביולוגית, ולדגימה הנלקחת מגוף הנבדק, ישנה משמעות והשלכה על המסקנות - למשל, ממה נקבע קרום הבתולין (שכן, אם נמצאה דגימה ביולוגית עם שרידי זרע, יש בכך לסייע). יחד עם זאת, מסכים, שבהרבה מהמקרים הגיש חוות-דעת, ואת תוצאות הדגימות הביולוגיות היה מברר רק לקראת הגעתו לבית-המשפט למתן עדות (עמ' 675-677).

הוא מסביר, ששלב ההתפתחות המינית, נקבע בהתאם לצורת השד והפטמה וכן למידת השיעור. אמנם, הוא מאשר, שלא צפה בתמונות המתייחסות לשני אלה, אך כן הייתה התייחסות לכך שהשיער מגולח וכן, לכך, שקרום הבתולין תואם לשלב חמש (סעיף 2.2.1 לחו"ד ד"ר מימון, ת/3), ולא לארבע, וזאת מכיוון שתואר ע"י ד"ר מימון כ"גמיש" (עמ' 677). העד נשאל כיצד הסיק מסקנות מקרום הבתולין, שאינו מבחן כשלעצמו, והוא שב על הסבריו שלעיל, ועומד על האבחנה שמדובר בשלב חמש, ולא בארבע (עמ' 679). מדבריו עולה, שד"ר מימון כתבה בחוות דעתה 5, אך בעדותה אמרה שמדובר בהתפתחות שלב 4. נשאל מדוע בכלל צריך את הבדיקה הגופנית, אם גילה של המתלוננת - שהיה 16 ו-8 חודשים במועד הבדיקה, ידוע, ומסביר שהבדיקה היא אמת מידה להתפתחות הביולוגית שלה (עמ' 680).

לעניין ממצאים בפי הטבעת, מסביר העד, שבמידה והנזק מחבלה או מדלקת באזור זה לא היה גדול, אזי

הפגם מתמלא על-ידי רקמה תקינה והאזור נרפא (עמ' 683). הוא מסכים, שאינו יכול להבדיל בין ממצא שנגרם כתוצאה מהחדרת פין לפי הטבעת, לבין מעבר של צואה קשה, כתוצאה מעצירות, שגם יכול לגרום לפציעה, והוא הגורם השכיח ביותר לגרימת פצע (עמ' 683-684). לדבריו, הבדיקה מ-1.03.13, מעלה ממצא של רירית עודפת, שמתאים לדלקת - שיכלה להיגרם מתהליך זיהומי או חבלתי, אבל לא מדובר בצלקת שנגרמה כתוצאה מקרע. הוא חוזר על כך, שאינו שולל שזמן רב קודם לבדיקה אכן אירע נשוא התלונה, אולם, לדבריו, זה לא בא לידי ביטוי בבדיקה (עמ' 685-686). זאת, לשיטתו, בניגוד למסקנתה של ד"ר מימון, שסברה שמדובר בהצטלקות, שנגרמה כתוצאה מקרע שגרם לדימום. הגדלת הרירית יכולה להיגרם, לשיטתו, הן מזיהום והן מפגיעה, אך לא מדובר בהצטלקות, בניגוד לעמדת ד"ר מימון.

ביחס לממצאים בשד, מפנה התובעת את העד לסתירה, שקיימת, כביכול בין האמור בעמ' 7 לחוות דעתו, ולבין מאמר העוסק בחבלות כתוצאה מהתעללות בילדים (ת/9). לדברי התובעת, המאמר קובע שהסימן שייוצר כתוצאה מאחיזת המבוגר, תהיה בקוטר של 1 סנטימטר, ואילו בחוות דעתו מצוין קוטר של 2 ס"מ. בתשובה לכך, מסכים פרופ' היס, שהמאמר מדבר על סימן מקצות האצבעות, כלומר, של 1 ס"מ, אך הספרות מדברת על סימן של מטבע "six penny", המקביל ל-1.9 ס"מ (עמ' 688-690).

39. למקרא חוות הדעת, וההסתייגויות, השוליות, יש לומר, של פרופ' היס, מקביעותיה של ד"ר מימון, נחה דעתי, כי יש לבכר ולאמץ את ממצאיה דווקא, על-פני אלו של פרופ' היס, וזאת, מטעמים אחדים.

הראשון - עניינו בכך, שלד"ר מימון מומחיות ספציפית, וייחודית, בבדיקת נפגעות תקיפה מינית, ובשגרת יומה, חולפות על פניה נבדקות רבות בהקשר הייחודי של התלונות בדומה לכתב אישום זה.

השני - והוא נכון, כפי שנראה בהמשך, גם ביחס למומחים נוספים שהביאה ההגנה - נעוץ בעובדה, שד"ר מימון, בניגוד לפרופ' היס, בדקה את המתלוננת וממצאיה נקבעו בצורה בלתי אמצעית, ולא הסתפקה בקריאת חומרים רפואיים ותצלומים מתיקה הרפואי.

השלישי - היות המחלוקות בין השניים, זניחות, במובן זה, שאף פרופ' היס מסכים, שהיעדר ממצאים משמעותיים בפי הטבעת, בפות ובפה של המתלוננת, אין בהם כדי לשלול את תלונתה.

אשר להסבריו של המומחה, ביחס לממצאים על השד - מצאתי להעדיף את מסקנות ד"ר מימון, והסבריה, המתיישבים עם גרסת המתלוננת עצמה, אשר הדגימה את האופן שבו הם נגרמו, וספק, אם יכלה "לביים" את הלפיתה בצורה כה משכנעת, שתתאם את הממצא הקליני.

כבר כעת אציין, שבאימוץ ממצאי חוות-הדעת, ומסקנות ד"ר מימון, יש כדי להוות משום "חיזוק" לדברי המתלוננת, ועל-כך בהמשך.

כעת נפנה לסקירת עדותם של המומחים הרפואיים - נותני חוות-הדעת מטעם שני הצדדים, אשר עסקו, בהרחבה, בשאלת מצבה הרפואי של המתלוננת, ובקשר הלכאורי, בינו לבין האישומים המיוחסים לנאשם.

המומחים הרפואיים - "שאלת הביצה והתרנגולת"

40. אין חולק, שמצבה הנפשי של המתלוננת, לפחות ממועד החשיפה ואילך, מורכב מאד וקשה. ברם - ההגנה ניסתה לבסס, שהתופעות שהובחנו אצלה הן המשך גלויים חיצוניים של מחלה אורגנית, שממנה הנערה סבלה כבר מזה זמן רב, ואף - מחלה מולדת. יישומו של משל "הביצה והתרנגולת", קרי - השאלה מה קדם למה, והאם קיים קשר של "סיבה ומסובב", בין המצב הנפשי, לבין התלונה אודות פגיעה מינית ממושכת, יכול להקים מספר נפקויות, הנגזרות מהקביעה שתיעשה על כך.

בעוד שלשיטת המאשימה, כפי שבאה לידי ביטוי עוד בישיבת יום 10.07.13, בדיון בבקשתה לתיקון כתב האישום, על-ידי הוספת עד, אין כל טענה או אינדיקציה רפואית התומכת בכך שהמתלוננת סובלת מאפילפסיה או מפגם אורגני, ולשיטתם - שהייתה של המתלוננת בבית-החולים הפסיכיאטרי, לא הייתה על רקע מצב פסיכוטי או הפרעה נפשית, כי אם בשל המעשים שנעשו לה, והשבר הגדול והנורא, שבעקבות החשיפה, הרי, שעמדת ההגנה, הינה, שהמתלוננת סבלה מאירועים אפילפטיים עוד בילדותה, באוקראינה, וכן, שמקור הפסיכוזה שממנה היא סובלת, הינו על רקע אורגני, כתוצאה ממום נוירולוגי-גנטי מולד (ויוזכר, כי אין בנמצא סיכומי הגנה, ולכן "הנחת העבודה" היא שקו זה, שהוצג במהלך ניהול ההליך על-ידי ההגנה, רלוונטי ועדכני גם היום).

41. אשר לנפקויות האפשריות להכרעה בפלוגתא דנן, יוצא, שאמוץ אחד הנרטיבים המוצעים, יכול להוביל לאחת מהמסקנות הבאות:

א. אם נשתכנע, שמצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, לאחר החשיפה, עד כדי הצורך באשפוז, הוא רק התפתחות והמשך של מחלתה האורגנית, כי אז, אין לראות, מכל מקום, במצב הנפשי משום חיזוק למהימנות התלונה והעדות.

עדיין - אין בזה להשליך על אמיתות התלונה או היותה מסכת כזבים.

ב. אם נשתכנע, שמדובר במחלה אורגנית, ויתר על כן - אחד מתסמיניה הוא מועדות לשקרנות, הזיות שווא, ובדיית עלילות, כי אז, יהא צורך להחליט, האם יש בכך לטעת ספק סביר באמיתות ליבת התלונה, ומכאן - להשליך על אשמו או על חפותו של הנאשם, ולכל הפחות - על שאלת ההרשעה או הזיכוי בהליך הפלילי, באשר, כל ספק סביר, המוצג בגדרו, דינו לפעול לטובת הנאשם ולהביא לזיכוי.

ג. אם נשתכנע, שמצבה הנפשי, הכה עגום, של המתלוננת, הוא תולדה של "פריצת הסכר", בנפשה, בעקבות החשיפה, וסיבתו בהשתחררות מהסוד, שאצרה שנים ארוכות, ובהתפרצות, על פני השטח, של תוצאי התעללות ופגיעה מינית, מילדותה המוקדמת, כי אז - יש בכך להוות חיזוק ואישוש לראיות התביעה, ולאמיתות התלונה.

ברי, לפיכך, שרק ביסוסה של האפשרות השנייה, מבין השלוש, בדרך של אמוץ דעה רפואית משכנעת דיה, יישא עמו נפקות "דרמטית", עבור הגנת הנאשם, ויכול שיביא לזיכוי. החלופות הנותרות - פועלן, אך ברובד של הוספת חיזוק, או גריעתו, באותם חיזוקים שהמאשימה טוענת להמצאם.

42. ההגנה עמדה על הגשת מוצגים מטעמה, שכללו, בין היתר, הערכות רפואיות וגיליונות מתיקה הרפואי של המתלוננת באוקראינה, ואולם, משלא הוגשו מסמכים אלה בהתאם לסעיף 22 לפקודת הראיות, או לכל הפחות, באמצעות מומחה לדין הזר (אשר יוטעם, כי לאורך פרשת עמוד 41

ההגנה כולה, שכאמור, התנהלה לאורך שנים, שבה עו"ד תמרין וטענה, כי יש בידה חוות-דעת בתחום זה, שערך עו"ד בורנשטיין, ואולם - בסופו של יום, ומשיקוליה, חוות-הדעת לא הוגשה והמומחה לא הגיע להעיד, לא התקבלו המסמכים כראיה קבילה, הגם שהוצגו, הן למומחה מטעם בית-המשפט, והן למומחי ההגנה, טרם עריכת חוות-הדעת מטעמם.

לצורך הוכחת עמדותיהם הקוטביות של הצדדים, כפי שהוצגו בתמצית, הגישו - הן המאשימה והן ההגנה - איש לשיטתו, חוות-דעת רפואיות התומכות בגישתם. נפנה, אפוא, לבחינתן ולניתוח האמור בהן.

43. מומחה רפואי מטעם בית-המשפט - ד"ר מיכה רגולסקי

חוות דעתו של ד"ר מ. רגולסקי, מנהל יחידת הנוער במרכז לבריאות הנפש בבאר-שבע, מיום 31.10.13, לא סומנה כראיה של מי מהצדדים, לפי שהמינוי הוא מטעם בית-המשפט. בנוסף אליה, הוגש קלסר **ת/8**, ובו אסופת המסמכים שעמדה לנגד עיניו, לעת עריכת חוות-דעתו.

בחוות הדעת הפסיכיאטרית שערך, סקר המומחה את המידע שקיבל מאם המתלוננת, וכן, פרטים מרכזיים שלמד מהמסמכים שהוצגו בפניו, ובין היתר, ממסמכים רפואיים מתורגמים מאוקראינה. לאחר-מכן, פנה לתיאור התנהגותה של המתלוננת במהלך האשפוז במחלקה, לרבות אירועים מיניים שבהם הייתה מעורבת, הבדיקות שנערכו לה במסגרתו והטיפול שקיבלה.

בפרק ה"דין", מנה ד"ר רגולסקי את חסרונות חוות-הדעת, שהם, בעיקרם, העובדה שמטרת האשפוז הייתה טיפול במתלוננת ולא הסתכלות לצורך הערכה פסיכיאטרית, בעיית אמינות שעלתה כתוצאה ממידע טעון שהתקבל במקביל מהאם ומהמתלוננת, וכן, שבהיעדר שאלות ממוקדות על-ידי מי מהצדדים, התרכז בחוות-הדעת באבחנה המבדלת, על משמעויותיה השונות.

ההפרעות שעולות, לשיטתו, באבחנה המבדלת, הן כדלקמן:

1. הפרעה בתר חבלתית.
2. הפרעת אישיות.
3. פגיעה אורגנית מוחית.
4. הפרעת דיכאון המלווה בביטויים פסיכויים, ומרכיב היפומאני.
5. הפרעה כפייתית.
6. הפרעת התחלות (FACTITIOUS DISORDER).
7. הפרעת התחזות.

לאחר דיון בכל אחת מהאבחנות המבדלות שלעיל, נדרש המומחה לסתירות שעלו מדברי המתלוננת, בהזדמנויות שונות, וביקש להתייחס לשאלה - **"לאיזה מן ההפרעות שצויינו קשור חוסר אמינות זה, והאם ניתן ליישב את הסתירות הרבות בדבריה והתנהגותה ואת חוסר האמינות לכאורה, עם אבחנה של הפרעה בתר חבלתית"**.

הוא סיכם את מסקנותיו, באופן הבא: **"הסיבה הסבירה ביותר לפערים ולסתירות שבדבריה**

ובהתנהגותה היא כנראה הפרעת אישיות, יתכן על רקע אורגאני, אשר החלה כהפרעת התנהגות מגיל צעיר. בשילוב עם הפרעת התחלות... מכאן שקיימת פגיעה ביכולת השליטה על הדחפים המיניים", והוסיף: "דומה, אם כן, שהשילוב של הפרעה נפשית על רקע אורגני, הפרעת דיכאון עם מרכיב דו קוטבי, הפרעה כפייתית והפרעת התחלות הן הסבירות. אפשרית גם קיומה של הפרעה בתר חבלתית לא טיפוסית, כגורם מרכזי העומד בבסיס ההפרעות".

44. ד"ר רגולסקי העיד בבית-המשפט, במהלך שתי ישיבות - ביום 14.01.14 ו- 4.02.14.

בחקירתו הראשית, אישר המומחה, שהוא מנהל המחלקה שבה אושפזה המתלוננת, ושלעת כתיבת חוות דעתו, עמד בפניו, בין היתר, תיקה הרפואי של המתלוננת מאוקראינה, שהוגש לו ערוך ומתורגם, באמצעות הסנגורית, וכן, ששוחח עם האם כ- 3 פעמים במהלך האשפוז, ושקיבל ממנה אינפורמציה אודות המתלוננת.

כשהופנה העד להערכתו, שגרמת דברים קיצוניים לאח (והכוונה לאירוע שפיכת המים החמים עליו, בהיותו תינוק), נבעה מקנאת המתלוננת בו, הסביר, שמדובר בהערכה שלו בלבד. עוד הוסיף, כי לפי מה שראו במחלקה, היה למתלוננת קושי גדול לשלוט בדחפים המיניים שלה, קרוב לוודאי בשל פגיעות שבה לקתה (עמ' 171). ומסביר: **"אני מעריך שהנערה היתה חולה באיזה שהיא פגיעה אורגנית גם לפני שהיא הגיעה למחלקה... במהלך האשפוז אנחנו ראינו דברים רבים מאוד וחולניים מאוד חלק מהם ניתן להסביר על ידי תסמונת פוסט טראומטית, של מעשה נורא שנעשה במשך שנים. אבל בגדול, כאשר אני מתייחס לכל מבחינה הפתולוגית של הנערה, אני מתייחס לנערה שהיא חולה בהרבה מאוד פגיעות שדומות לפגיעה גם בשיפוט וגם ביכולת שליטה על דחפים"** (עמ' 172 ש' 15-8).

בהמשך חקירתו הנגדית, מיום 4.02.14, אישר העד לעו"ד תמרין, שלא צפה בקלטות (עמ' 205-206), ואולם, כשהציגה לו מקרים, מחקירות המתלוננת, שבהם זוהו אצלה תופעות כמו גלגול עיניים, התמוטטות ואירוע אלים פסיכוטי, ושאלה - האם יש לכך השלכות ותרומה לחיפוש אחר מקור הפסיכוזה - אורגני או לא, השיב המומחה בשלילה, ואמר, שלא היה בכך צורך, משום שהבחינה נעשתה באמצעות עדויות בולטות יותר שהיו ברשותם, כמו למשל, צילום ההתקף האפילפטי במחלקה (עמ' 206-208).

העד אישר, שייתכן וסיפור מרגש על אונס של ילדה על-ידי אביה, כפי שסיפרה למתלוננת חברתה בת ה- 70 (הכוונה למנקה, נינה), יכול היה להוות טריגר לחוויות כפי שתיארה אותן (עמ' 209 ש' 4-8).

לשאלת הסנגורית, מסביר העד, שאכן, לצורך אבחנה של פוסט טראומה, יש להוכיח אירוע טראומטי שקרה בעבר, ואילו במקרה שלנו, ובמקרים של קשר בין שני אנשים (להבדיל ממצב שבו ישנם עדים לאירוע הטרגי), הרי שלא ניתן להוכיח את קיומו של האירוע באופן חד-משמעי, ולכן, האבחנה נסמכת על סבירות סיכוי לתסמונת פוסט טראומטית (עמ' 209 ש' 13-20).

עוד מאשר העד, שהרטבת לילה, שלא כמו אנורקסיה, יכולה להיות חלק מהתמונה האפילפטית של המטופל (עמ' 209 ש' 21 - עמ' 210 ש' 3), וכן, שהאם סיפרה לו על כך שהמתלוננת סבלה מהרטבה לילית עד גיל 15, ושגם היא סבלה מבעיה דומה בצעירותה, אך לא זכור לו שראה זאת במסמכים

הרפואיים שהוצגו לו (עמ' 210 ש' 4-9).

בהמשך, הציגה הסנגורית לעד תזה, הקיימת לשיטתה בספרות המקצועית, ולפיה, מי שנאנס בהיותו קטין, מתקשה לפתח יחסי אהבה עם בגירים אחרים בבגרותו, והמומחה אישר זאת, אך הסכים גם לכך, שהמתלוננת יצרה קשרים עם אח במחלקה, המבוגר ממנה בגיל (עמ' 222-223).

בהמשך עדותו, אישר המומחה, שהשעיית המתלוננת מבית-הספר, או אמירה כי תסולק ביום המחרת, יכולה הייתה להוות טריגר להתפתחות פסיכוזה (עמ' 239 ש' 1-6), וכן, שהשילוב בין היותה דחויה להיותה מושא להתעללות מצד תלמידים, יכול היה, בין היתר, להוות בסיס להפרעת הסתגלות (עמ' 241 ש' 14-5).

עוד אישר, ששמע מהמתלוננת, שחשיפת המעשים, הן לאמה, והן לצוות בית-הספר, נעשתה בעקבות חלום שחלמה, ובו קיבלה ציווי אלוקי לעשות זאת (עמ' 241 ש' 21-27).

לדבריו, היתכנות הופעת התסמינים הפסיכויים לאחר הגשת התלונה, להבדיל מתקופת ההתעללות, אכן אפשרית וטיפולית (עמ' 250). וכן, שבתקופת אשפוזו, היו למתלוננת **"יחסית הרבה דרישות וסף תסכול מאוד נמוך"** (עמ' 250 ש' 25), אולם הדבר אינו סותר, לשיטתו, טענתה, שלפיה עברה התעללות יום-יומית במשך 8 שנים, מבלי להתלונן על-כך במהלכם.

לבקשת הסנגורית, מנה העד סימנים לשיפוט לקוי, שהתגלו אצל המתלוננת במהלך אשפוזו - תקיפת אחת הנערות ב"בית הילה", משום שהיה לה קונדום בתיק, סימני הזיות, כגון: קולו של השטן ושל אביה, שלפיהם עליה למות, הזיות ראיה, תוקפנות והאשמות של ילדים אחרים. בהקשר האשמות אלה, הסביר המומחה, כי תגובותיה היו של **"הכחשה והשלכה, כלומר, שמיד הייתה מאשימה מישהו אחר, ולא הייתה מוצאת אשמה אצלה"** (עמ' 254 ש' 21-24).

45. **ד"ר ילנה וירוזוב** - מומחית בתחום הנוירולוגיה, אשר חוות-דעתה, מיום 21.01.16 (נ/13), עליה גם נחקרה בבית-המשפט, הוגשה מטעמה של ההגנה.

בהקשר חוות-הדעת הנ"ל, יוער, כי תיק העבודה הרפואי, עליו הסתמכה המומחית, ואשר היווה בסיס לחוות דעתה, לא הועבר לעיון המאשימה, הגם פניות חוזרות ונשנות של עו"ד דהן-הירש להגנה, וכן, החלטות בית-המשפט בעניין זה, וחקירתה של המומחית על-ידי הפרקליטה, נעשתה בלא שהחומר הוצג לה (יושם אל לב, כי במסגרת פרוטוקול 10.04.16, הבהיר בית-המשפט לב"כ הנאשם, שכלל שלא יועבר החומר הנ"ל לעיון המאשימה, ילקח הדבר בחשבון, לעת הערכת משקל חוות-הדעת, בשלב הכרעת הדין). בסופו של דבר, עם סיום עדותה, הגישה עו"ד תמרין אסופה בת 7 מסמכים, עליהם, לשיטתה, הסתמכה ד"ר וירוזוב (ת/13), וזאת, מתוך רשימה שמנתה 22 מסמכים, שביקשה המאשימה כי יוגשו לעיונה (ת/11).

בהקדמה לחוות דעתה, מציינת ד"ר וירוזוב, שהמסמך נוגע **"לאישור או שלילת קיומו של המקור רפואי מספקטרום נוירולוגי למצבה של כ.ל"** (עמ' 1), וכן, שלא הייתה מעורבת בטיפול במתלוננת, ולא בדקה, אותה או את משפחתה באופן אישי, בשום שלב.

לאחר סקירת הפרטים, על כל אחד מבני המשפחה של המתלוננת, אותם למדה ממסמכים רפואיים

ומידע שקיבלה, עברה ד"ר וירוזוב לדין סביב המתלוננת עצמה - וסקרה את מצבה הרפואי והחברתי החל מלידתה, עובר לחשיפת הפרשה וכלה בבדיקות שנעשו למתלוננת, עד סמוך לפני הכנת חוות-הדעת. בהמשך, פירטה ד"ר וירוזוב את עבודת הניירולוג, המיומנויות הנחוצות לאבחנותיו, וכן פרמטרים שיש בהם לפגום בנכונות הממצאים או בהגעה אליהם.

נתונים והסברים ששטחה המומחית, אודות מחלת האפילפסיה, מעלים, שהמחלה אינה באה לידי ביטוי, בהכרח, באיבוד הכרה, פרכוסים על הארץ, של ארבע הגפיים, המלווים בהופעת קצף ורדרד מן הפה ונשיכת לשון, אלא - עסקינן בהפרעה ספונטנית, בלתי מבוקרת, של פעילות חשמלית מוגברת ועודפת בתאי עצב, אשר גורמת לשינוי בוויסות הניירונים הבסיסי, שלא תמיד ניתן לזיהוי על-ידי הסביבה (עמ' 14). ד"ר וירוזוב ממשיכה ומפרטת, בהרחבה, את הקריטריונים לאבחנה של המחלה, את אפשרויות הטיפול בה, סוגי ההתקפים הקיימים במסגרתה ובדיקות העזר הניתנות לביצוע, בתחום זה.

בהמשך חוות-דעתה, מבקשת המומחית להידרש ל"קשר ההדוק", כהגדרתה, הקיים מימים ימימה, בין מחלת האפילפסיה להפרעות פסיכיאטריות, וכן, לשכיחות, ולסיכון הקיים ללקות בשניהם גם יחד (עמ' 18). כמו-כן, מצינת ריבוי מקרים בפרקטיקה, שבהם נצפו שינויים, בהשפעת האפילפסיה, שבאו לידי ביטוי קליני בקשיי הסתגלות, עימותים עם הסביבה, צמיגות (זה המונח שבו עשתה המומחית שימוש) ונטייה להישרדות מעוותת - העולים בקנה אחד עם עדויות הצוות החינוכי ורשומות ביקורים ואשפוז שאפיינו את המתלוננת, לשיטת המומחית. היא מצביעה על קשר, אמנם בשכיחות נמוכה בהרבה, בין אפילפסיה ופסיכוזה, מונה את הסימפטומים המאפיינים את השילוב בין השניים, ומקשרת אותם למצבים שעברה המתלוננת בתקופות אשפוז בישראל, תוך מתן דוגמאות לביסוס התיזה שהוצגה על ידה.

בפרק ה"דין", סקרה ד"ר וירוזוב את בירור ההתקפים שנצפו באשפוז, על-ידי הצוות המטפל - תוך הבעת עמדה, אלו אבחנות ניתנות להיעשות, בהתקיים עדות לתסמינים כאלו ואחרים, ואלו דינם לשלילה, לרבות התייחסות לאבחנה מבדלת, במקרה של התקפים לא-אפילפטיים, ושלילת המחלה האפילפטית כתוצאה מכך.

בשלב כלשהו, ולאחר יישום התזות שהציגה על המקרה דנן, ציינה המומחית, כי חוות דעתה "**מוגבלת**", הן, משום שלא ביצעה בדיקה אישית לכ.ל., אולם עשתה כל מאמץ להתגבר על כך, באמצעות צפייה חוזרת בחומרי וידאו, בצילום חזותי והשמעת קלטות שבהן נשמעת המתלוננת, הן, בשל בדיקות, לרבות הדמיות, נחוצות, שלא בוצעו כנדרש, והן, כתוצאה מהיעדר פירוט אירועי הנפילות שעליהן דיווחה כ.ל. (עמ' 30).

מסקנתה של המומחית, אליה הגיעה, לדבריה: "**לאחר עיון בכל החומר הרפואי ונתונים מאת כל הנוגעים בדבר כול הממצאים אשר נותחו לעיל**", הינה, כי: "**קיימת סבירות גבוהה עד לרמה וודאית כי גב' כ.ל. סובלת מ-Epileptic Encephalopathy**", כלומר, אפילפסיה הקשורה לרגרסיות התפתחותיות חמורות. לשיטתה, סובלת המתלוננת מהפרעה נפשית על רקע פגיעה מוחית ממקור חשמלי ותורשתי (עמ' 31).

בסיכום חוות-דעתה, מצינת המומחית, כי, בעניינה של המתלוננת כ.ל., לא ניתן לסתור את המקור הניירולוגי-אפילפטי למצבה הנפשי וההתנהלותי, שבסבירות גבוהה ביותר הוא גם תורשתי. יחד עם זאת,

נמנעה המומחית מלדון לעומק באפשרות של מקור סטרו-גני למצבה של המתלוננת, בשל היעדר הכשרה מתאימה לכך (עמ' 38).

46. ד"ר וירוזוב העידה, כאמור, בבית-המשפט (ע.ה. 21), בישיבת יום 10.05.16 (הגם שעדותה החלה עוד בישיבת 15.03.16. למען הסר ספק, הפניות לעמודי הפרוטוקול, תתייחסנה, אפוא, לעדותה המרכזית, ממאי 2016).

בחקירתה הנגדית מאשרת העדה, שלא עברה הכשרת התמחות באפילפסיה, אולם מבחינה פרקטית עסקה בכך (עמ' 827). לדבריה, בשנת 2013, פנתה אליה הסנגורית, על מנת שתתרגם עבורה מסמכים רפואיים מאוקראינה, ולאחר מספר חודשים, עלה ביניהן נושא הכנת חוות-הדעת על ידה. היא אמנם ביקשה לבדוק את המתלוננת, אך נאמר לה שהדבר בלתי אפשרי (עמ' 828).

לשאלה, מדוע לא כתבה דבר על השפעה אפשרית של האם על המתלוננת, הגם שעמד בפניה החומר הרפואי, והתייחסותו של ד"ר רגולסקי לכך, השיבה, שההשפעה הייתה לשני הכיוונים - גם מצד ההורים, אך גם מצד העובדים הסוציאליים (עמ' 833).

את הנחייתה לסנגורית, להקליט את המתלוננת באמצעות אמה, מסבירה העדה כך: **"אני רציתי מבחינה נוירולוגית לשמוע איך היא מדברת, מה צירוף הדיבור שלה, משפטים, סדר של המשפטים, איך היא מחברת בין המשפטים, זה חלק, אני לא יכולתי לבדוק אותה"** (עמ' 839 ש' 14-16). לדבריה, אינה נוהגת לבדוק את מי שמכנה עליו חוות-דעת, אלא רגילה להסתמך על מסמכים המוגשים לעיונה. והוסיפה, שלא ידעה שבמקרה הנוכחי גם האמא מואשמת בתיק נפרד (ויוער, כי בעמ' 6 לחוות הדעת, ציינה המומחית: **"כי בנסיבות הרגישות של המקרה בחרתי לברור בין המידע שנמסר על ידי אימא לאור ידיעה על ניהול הליכים משפטיים כנגדה וכנגד בעלה וכן לאור הערה של המומחה לפסיכיאטריה ד"ר רגולסקי... לכן באה דרישתי לראות את הכתובים מאוקראינה במקור בלבד"**).

העדה מאשרת לתובעת, שהסתמכה במסקנותיה, הן על דיווחים עצמאיים של המתלוננת מהחומר המוקלט - השיחות בין המתלוננת לאמה, וקלטות מחקירות המשטרה (עמ' 845), והן על ההיסטוריה ההתפתחותית של המתלוננת, באוקראינה ובבאר-שבע, ובדיקות EEG שנערכו לה, התקף אפילפטי שעברה וכו', ולא רק על אמרותיה. חוות-הדעת מתבססת, לשיטתה, גם על מידע שקיבלה על האח, כמי שסובל, לדבריה, מאנצפלופתיה ומחלות נוירולוגיות-פסיכיאטריות (עמ' 845-847), הגם שמאוחר יותר, מסכימה שלא מדובר באבחנה, כי אם בחשד בלבד (עמ' 849 ש' 17).

לדברי העדה, היא מצאה קשר בין גיליונות שקיבלה מאוקראינה, אודות המתלוננת, ובין מצבה בגיל 16. כך, למשל, מצביעה על אבחנה של נוירולוג ילדים, שמצא בגיל שנה תופעה מסוג אינפנטיל ספזם, שהוא סוג של נאוטל סיג'ירס, שאלה בעצם התכווצויות, מעין תנועות דמויות בהלה, ובדיקת EEG תמכה בכך, ואמנם, לפי הספרות, 80% מהילדים שפיתחו זאת בגיל ינקות, בבגרותם חווים התקפים אפילפטיים (עמ' 851-852).

העדה מופנית לקביעתה בגוף חוות-הדעת, שלפיה, בגיל 7, היה למתלוננת אירוע דחף בלתי נשלט, ומסבירה, לבקשת התובעת, שמדובר באירוע שפכת המים הרוותחים על אחיה, וגרימת הכוויות (עמ' 851-852).

(854), ומסייגת דבריה, שאין מדובר באבחנה רפואית, אלא בדעה פרטית שלה, שמקורה בדברי האם (עמ' 855).

עוד לדבריה, היה על הצוות הרפואי לערוך למתלוננת סדרת בדיקות נוספת, כחלק מפרוטוקול הטיפול בה, כגון "מבחן בוזגלו" (העדה לא פירטה מהות המבחן האמור), ורק אז יכלו לאבחן אותה. ואולם, הגם שלא נעשו כל הבדיקות, הם לא שללו אפילפסיה, ואף נתנו לה תרופה אנטי-אפילפטית (עמ' 857-858).

היא מסכימה עם ההגדרה של ב"כ המאשימה, ואף מוסיפה לה, ולפיה, "אפילפסיה" היא מחלה של כל המוח, המלווה בהתקפים אפילפטיים. מסבירה, שעל מנת לאבחן את המחלה, יש צורך בהתקיימות אחד התנאים הבאים: 1. שני התקפים אפילפטיים ספונטניים במרווח של יותר מ- 24 שעות. 2. התקף אפילפטי ספונטני בודד עם סבירות גבוהה של 60 אחוז להישנות התקף, והערכת סיכון שלשמה יש לבצע בדיקת EEG. 3. הסתמנות קלינית אופיינית, הכוללת גיל הופעה מסוים, סוגי התקפים ספציפיים וממצאים אופייניים ב- EEG (עמ' 858-859). ביישום מבחנים אלה על ענייננו, סבורה העדה, כי למתלוננת מחלה אפילפטית מלידה, שבאה לידי ביטוי, הן בהתקף האפילפטי בבית-החולים הפסיכיאטרי, הן בניתוקים מהסביבה, והן בבריחת שתן, המהווה, לשיטתה, גם היא, סוג של התקפים (עמ' 860).

העדה מופנית להתייחסותה לסיכום הביקור אצל הנוירולוגית, ד"ר איריס נוימן, מיום 7.05.13 (ת/12), ולאבחנתה (שלה, ד"ר וירוזוב) שהמתלוננת סבלה מתנועות המתאימות להתקף ניוקלוני, כאשר בסיכום הביקור של ד"ר נוימן נכתב שהמתלוננת סיפרה לה, שבכיתה ח-ט, מדי פעם בבקרים, היה מופיע רעד קשה בידיים, עד כדי שמיטה של כוס, ואין כל תיאור של תנועות מיוקלוניות קלאסיות. בתשובתה, ביקשה העדה להבחין בין מיוקלוניק אפילפסיה לבין מיוקלוניק אבסנס, ושבה ועמדה על-כך, שלדידה, סבלה המתלוננת מאפילפסיה. ראה לכך, מוצאת המומחית בטיפול התרופתי שנתנה ד"ר נוימן למתלוננת, שהוא למעשה הטיפול הניתן לאפילפסיה (עמ' 866-869).

ד"ר וירוזוב נשאלת מדוע היא מחליטה שבדיקת ה- EEG של המתלוננת לא הייתה תקינה, בעוד ד"ר נוימן שבדקה אותה, קבעה שהבדיקה תקינה, והשיבה, שאמנם לא ידעה שד"ר נוימן ראתה את המתלוננת בזמן ההתקף, אך לשיטתה, יש לה יתרון על פניה, שכן, בפניה עמדו מספר בדיקות של המתלוננת, ולא אחת בלבד (עמ' 871).

התובעת מבקשת להבהיר, כי עמדת המאשימה הינה, שהמתלוננת לא סבלה מתסמיני אפילפסיה, בעוד ההגנה, באמצעות ד"ר וירוזוב, ובהסתמך על מסמך בית-החולים, שהוגש על-ידי התביעה (שלפיו, כיוון שהמתלוננת חוותה פרכוס אפילפטי, ישנו חשד לאפילפסיה), אווזת בדעה, שהמתלוננת סבלה מתסמינים שמעלים חשד לאפילפסיה, אותה מכנה - **Epileptic Encephalopathy** (עמ' 873).

לשאלת בית-המשפט, האם העובדה שהמתלוננת העידה בצורה מאורגנת ומסודרת, משפיעה על הקביעה שמדובר במחלה אפילפטית, ומה משמעות עדות כה ארוכה, אם בכלל, להתפרצות התקף אפילפטי, השיבה המומחית, שייתכן ומדובר בעדות שקר, ושאין אפשרות לשלול אפילפסיה במקרה כזה, גם אם העידה באופן מסודר. לדבריה, מחלת האפילפסיה יכולה להביא אדם לשקר, ומכנה זאת "פסילדוגיה פנטסטיקה", שהיא מחלה פסיכיאטרית. סימנים פסיכויטיים יכולים, לשיטתה, להופיע גם שבוע אחרי ההתקף (עמ' 875-878), ומוסיפה: **"באותה תקופה שהיא נותנת עדות היא יכולה להיות לא**

בתקופה פוסט ולא בהתקף היא יכולה להיות קוהרנטית כלשהי ופה זה עניין של פסיכיאטרים לתת הערכה כי הם יודעים לעשות את זה" (עמ' 879, ש' 3-1).

לשאלה נוספת שהפנה בית-המשפט למומחית - האם במידה והמתלוננת הייתה מאובחנת כאפילפטית, יכול להיות שהתופעות של פרנואידיה, חזיונות שווא ושקרנות היו מופיעים, אפילו במנותק מהתקפים ספציפיים ובחלוף זמן, בתקופות מסוימות בחייה, השיבה העדה בחיוב, והסבירה, שבעצם, המתלוננת מועדת לחזיונות שווא, הזיות, ועדות שקר, בלי קשר להתקף אקוטי, אלא מפאת שהאפילפסיה היא מחלה אורגנית שפוגעת במוח. לעמדתה, יש לבחון את ההדמיות, ולחפש בהן פגיעה מוחית, ובהחלט ייתכן שהשקרים נובעים מכך (עמ' 881), אך מסכימה, ש"שקרנות יתר", היא תופעת לוואי נדירה, אך קיימת, של האפילפסיה (עמ' 882, ש' 23-24).

בחקירה החוזרת, אמרה העדה, כי: **"התקפים אינטרקטליים הם יכולים להימשך מכיוון שיש איזה שהוא גירוי חשמלי של הקליפה המוחית הוא לא נעלם, זה מחלה, זה תופעה. הוא לא מתבטא בהתקפים אפילפטניים, אלא הוא יכול להתבטא בהתנהגות כמו שאני אמרתי בהתנהגות פסיכוטית וזה יוכל להימשך משבועיים עוד מספר חודשים"** (עמ' 886, ש' 7-11), וכן, ש"יכולים להיות פתאום רמסיות פתאומיות שיש כאילו תנודות במצבה, פתאום אתה רואה בן אדם קוהרנטי לחלוטין שהוא מדבר איתך לעניין שהוא בעצם אתה אף פעם לא תגיד שיש איזה שהיא בעיה פסיכיאטרית לפחות ופתאום יש עוד פעם שינויים" (עמ' 886, ש' 15-18).

47. **ד"ר גילי אופיר** (הקרויה גם גלעדית אופיר-עקיבא) - הכינה חוות-דעת בתחום הפסיכיאטריה מטעם המאשימה (ת/14 ו- ת/14א) (נספח זה מתייחס לחוות דעתו של ד"ר קריינין, מומחה ההגנה, שתיסקר להלן), לעניין מצבה הרפואי של המתלוננת, והקשר בינו לבין האירועים הנטענים על ידה, והעידה כעדת הזמה (ע.ת. 11).

מפרק תקציר ניסיונה המקצועי של העדה, בראשית חוות-הדעת, מיום 5.03.15, ת/14, עולה, כי היא בעלת מומחיות בתחום הטיפול בהפרעה בתר חבלתית מורכבת בקרב נפגעי תקיפה מינית, ועובדת כרופאה, במערך הפסיכיאטרי של בית-החולים איכילוב, במרכז "לטם" לטיפול בנפגעות ונפגעי טראומה מינית.

בהקדמה לחוות-הדעת, ציינה ד"ר אופיר, שנפגשה עם המתלוננת פעמיים, ועיינה בחומר שהוגש בעניינה, וכי: **"התרשמתי עמוקות מאמינות דבריה של גב' ל. ומעוצמת הסימפטומים שאותם הציגה"** (עמ' 2). היא סקרה את הרקע המשפחתי שבו גדלה המתלוננת, ואת "סיפור הטראומה", כפי שסיפרה לה עליו מזיכרונה - הן ביחס לאירועי האלימות של האב כלפיה, והן בהקשר המעשים המיניים שהיה מבצע בה, במשך 8 שנים לערך. כן, תיארה את מצבה החברתי, הלא פשוט של המתלוננת בבית-הספר השונים, ואת היותה **"ילדה ונערה עצובה, מוזנחת ובודדה עד מאוד"** (עמ' 5), ואת מצבה הקליני המתדרדר מאז חשיפת ההתעללות ובמהלך אשפוזיה במוסדות השונים. בהקשר ההתקף האפילפטי שנצפה באחד מאשפוזיה, מציינת המומחית כי: **"בבירור נוירולוגי שאליו נשלחה לא נצפו סימוכין אובייקטיביים להתקף, ובדיקות ההדמיה ורישום גלי המוח לא חשפו כל פתולוגיה אורגנית"** (עמ' 6).

תיאור מהלך בדיקתה של המתלוננת, על-ידי ד"ר אופיר, מתואר כך: **"גב' ל. יוצרת קשר עין בבדיקה. היא מספרת את סיפורה לעיתים באופן קטוע, כאשר היא מוצפת בתכנים הקשים וכוחותיה כמו**

אינם עומדים לה להמשיך ולספר. קיימת התמצאות מלאה בכל המובנים. האפקט - לבילי, עם תנודות חדות במהלך השיחה. בולטות התנתקויות חוזרות. וכן בולט סף גירוי נמוך. לעיתים משתלט סגנון דיבור ילדי עם מניירות מתילדות. מצב הרוח בעל גוון חרדתי ובלתי יציב. מהלך החשיבה תקין ונוטה להיקטע כאשר מתרחשת הצפה חרדתית ושל תכנים טראומטיים. החשיבה קוהרנטית. קיימת פרה-אוקיפציה של מחשבות אשמה מחד ושל כמיהה להענשת האב מאידך. בבדיקה לא עלו מחשבות אובדניות. בתפיסה - בולטים מצבים של ניתוק ודיסוציאציה. כמו כן קיימים פלשבקים. התובנה ובוחן המציאות שמורים. בשיפוט חברתי קיימים ליקויים" (עמ' 10).

בפרק ה"דיון", מביאה המומחית דברים שכתבו החוקרות Courtois ו-Herman, בעניין מאפייני טראומה מינית מתמשכת בילדים, ובעיקר, בכל הנוגע לנטייתם לבידוד חברתי ומופנמות, כתוצאה ממנגנון שמירת ה"סוד", של המתעלל, וניסיונו לבודד את קורבנו.

עוד היא מסבירה, שאבחנתם של המורים, בכל הנוגע לנטייתם של המתלוננת להתנתק ולשקוע לתוך מצבי תודעה אחרים, מתיישבת עם "מנגנון הדיסוציאציה", המאפיין את תפיסת ההישרדות של הסובלים מפוסט טראומה. לשיטתה, יישום המנגנון מלמדנו, שעל מנת לשרוד את מצבי הטראומה המתמשכים, מהם סבלה במהלך השנים, פיתחה המתלוננת, כמו יתר הסובלים מפוסט-טראומה, יכולת לחיות במערכת תודעתית של עולמות מקבילים - מחד, במציאות החיצונית והנורמטיבית, הכוללת תפקוד, כזה או אחר, בבית-הספר, ומאידך, בעולם ההתעללות בבית, אותו נאלצה להתמודד מדי יום כבשגרה. חשיפת ההתעללות במצב שכזה - שהפכה, באחת, את מעשי האב מסודיים לעובדה הידועה וברת קיימא לרשות הרבים, מהווה קו שבר, ושינוי דרסטי של המופע הקליני אליו רגילה הייתה המתלוננת, עד כדי ניפוץ המנגנון הדיסוציאטיבי, שאפשר לה, עד לאותו שלב של הגילוי, לשמור על רמת תפקוד סבירה במציאות בלתי נתפסת של התעללות יומיומית. ניפוץ המנגנון הנ"ל, אליבא דמומחית, הוא שהביא להתפרקות הנפשית, עד כדי הופעת סימפטומים, הנחזים להיות פסיכויים. מרגע החשיפה, ומשעה "שהסכר נפרץ" לדבריה, מסבירה המומחית, שהמתלוננת לא יכלה עוד להפסיק לדבר על הדברים, ושיתפה את חברה במעון ואת אנשי הצוות המטפלים, בקורותיה, בכל הזדמנות אפשרית. מעבר לדיבורים, ופועל יוצא מאותה תופעה, גם התנהגותה הפכה להיות מינית, מוחצנת ובוטה מחד, ו"ילדית", מאידך (עמ' 12).

ביחס לסתירות הקיימות, לשיטת ד"ר רגולסקי, בתיאורים שמסרה המתלוננת, מבקשת ד"ר אופיר להדגיש, כי טראומטיזציה חמורה גורמת לשינויים בתהליכי הזיכרון, ובניגוד לתהליכי זיכרון של חוויות רגילות, העוברות קידוד ואינטגרציה לקטגוריות רגשיות "רגילות", הרי, שחוויות טראומטיות אינן עוברות תהליכים דומים, אלא נשארות בתוך העולם הפנימי, כשהן מנותקות מיתר התודעה, כ"חלקיקים" בלתי מעובדים. בהקשר זה, היא מצינת את הקונפליקט העמוק, המלווה את האדם הפוסט טראומטי, בין זכירה לשכחה, כאשר יודע הוא טעם מחירה של ההזכרות. היא מסכמת נקודה זו, באמירה כי: "אני סבורה כי הסתירות בדיווחיה של גב' ל. ניתנות להסבר כתופעה שבמהותה הולמת עד מאוד את אופיו של הזיכרון הפוסט טראומטי הנוטה להיות דיסוציאטיבי, קטוע ומפוצל" (עמ' 13).

היא מתייחסת להתנהגותה המינית, הבוטה והפרובוקטיבית של המתלוננת, שעה שביקשה, לפי דיווח מנהל המחלקה, לקיים יחסי מין אנאליים עם נער מהמחלקה. לשיטתה, אין מדובר במצב פסיכוי, אלא, בדחף שחזורי, המכונה "החזרה הכפייתית" של הקורבן, לחוות מחדש ולשחזר את החוויה הטראומטית

שעבר. התנהגות זו, אופיינית, לפי הספרות, במקרים של הפרעה בטר חבלתית, כמו גם הזדהות עם התוקפן, בדרך של גילוי תוקפנות, אובדן שליטה עצמית ופגיעה בסביבה, כניסיון להחיות את דמות האב הפוגע, ולשחזר תחושות קודמות.

מרכיב נוסף, בתמונת הסימפטומים שממנו סובלת המתלוננת, מאז חשיפת הפרשה, הינו, לשיטת המומחית, מרכיב האשמה. בגדרו של זה, ניתן להבחין בקושי של המתלוננת לראות במעשיו של אביה כראויים לעונש, וזאת כתוצאה מיישום מנגנון ההגנה שנזכר, ומכונה **"הזדהות עם התוקפן"**, שהינו חלק מ"תסמונת שטוקהולם" המאפיינת מצבי שבי. בהקשר זה, מסבירה המומחית את עולמה הפנימי של המתלוננת, את כובד משקלן של תוצאות החשיפה עליה, ואת כמיהתה, שיתאפשר לה לסלוח לנאשם, כחלק מהפנטזיה על תיקון מחדש של התא המשפחתי, שהתפרק כתוצאה מכך.

מאפיין נוסף של נפגעי טראומה מתמשכת (Complex PTSD), אותו מציינת המומחית בחוות דעתה, עניינו נטייתה של המתלוננת להתנהגות אימפולסיבית, עם קשיי וויסות ניכרים, ודריכות מתמדת. זאת, כתוצאה מהניסיון להימנע מהזיכרונות הקשים, ומתחושה של חיים רדופים ומאוימים דרך קבע. בהקשר זה, מפרטת ד"ר אופיר, מקצת הסימפטומים המאפיינים נפגעי תקיפה מינית בילדות, לפי המלומדת לואיס הרמן: חבלה עצמית, זעם מתפרץ, מיניות כפייתית, אפיזודות דיסוציאטיביות, בושה, אשמה, האשמה עצמית, הרגשת טראומה והכתמה, הכרת טובה פרדוקסלית למתעלל, בידוד והסתגרות - המתאימים לתמונתה הקלינית של המתלוננת בענייננו. וכן, רחיצת ידיים וגוף כפייתית ואינטנסיבית, הקשורה בהפרעה אובססיבית קומפולסיבית - מתוך כמיהה לא מודעת, להסיר את חותם ההתעללות הקשה, כחלק מהמערך הסימפטומטי, המרכיב את התמונה הקלינית של מחלה בטר חבלתית מורכבת (עמ' 15).

ד"ר אופיר מתייחסת גם להפרעות השינה, להזיות ליליות ולפלשבקים, המתוארים באשפוזיה, כחלק מהסימפטומים למחלה, המתוארים בספרות. וכן, לאירוע, הנחזה להיות התקף אפילפטי, במחלקה. לעמדתה: **"ההשערה המועלת בסופה של חווה ע"י ד"ר רגולסקי, שמא מדובר בהפרעת אישיות אורגנית אשר ספק קשורה בהתקף האפילפטי שנצפה ושכביכול יש ביכולתה להסביר את התמונה הקלינית כולה, נראית בעלת סבירות נמוכה נוכח העובדה שמדובר באבחנה נדירה יחסית ונוכח התמונה הקלינית המגוונת כל כך שמאפיינת את גב' ל.. יתרה מזו, הניסיון לצמצם את התמונה הכללית להסבר מונוליתי בעל אופי אורגני דטרמיניסטי, מצטייר כבלתי סביר בקונטקסט של נסיבותיה של גב' ל.. יתרה מזו, תופעת האפילפסיה וה"אפילפסיה המדומה" בקרב נפגעי טראומה מתמשכת בילדות הינה מוכרת"** (עמ' 16), וממשיכה, שאינה שוללת שמדובר באירוע מסוג קונברסיבי, המאופיין בהתכווצויות אפילפטיות.

ביחס לקביעת ד"ר רגולסקי, בנוגע לחוסר אמינותה של המתלוננת, כנובעת מהפרעת אישיות קשה על רקע אורגני שהחלה בגיל צעיר, כתוצאה מקנאת אחים חולנית, שהביאה אותה לגרום כוויות לאחיה, סבורה המומחית שהערכתו אינה מגובה בספרות המקצועית, וכי, קנאת אחים, ובפרט כשמדובר באירוע חד-פעמי, אינה מעידה על חולי נפשי. כמו-כן, אין היא מסכימה לקשר בין תופעה זו להפרעה אורגנית כלשהי, ומציינת, שלא בכדי, בסיום חוות דעתו, מונה ד"ר רגולסקי שילוב של 4-5 אבחנות שונות המאפיינות את מצבה של המתלוננת. ומוסיפה: **"אני סבורה כי המשפט המסיים את חוות דעתו, כי אפשרי שמדובר בהפרעה בטר חבלתית לא טיפוסית, הוא הוא המשפט החשוב ביותר בחוות**

הדעת והמסקנה הבלתי נמנעת מסיפורה הטראגי של גב' ל. אכן מדובר בהפרעה בתר חבלתית מהסוג המורכב, אבחנה שיש בה כדי לתת הסבר מקיף ועמוק גם יחד לביטוייו של הנזק הנפשי הקשה מאין כמוהו של מי ששרדה שנים של גילוי עריות" (עמ' 17).

בסיכום חוות-הדעת מטעמה, שבה ד"ר אופיר על עיקרי הדברים שפורטו לעיל, ושמה דגש על מגוון הסימפטומים והאבחנות הרחב, המאפיין את המתלוננת, כמו גם מטופלים אחרים, נפגעי התעללות מינית בילדות - ומצביע על הפרעה בתר חבלתית מורכבת. היא מציינת כי: **"מניסיוני בתחום הטיפול בנפגעי טראומה מינית, אני מעריכה כי אין כל ספק שמאפייניה הקליניים של גב' ל. מכוונים באופן מובהק לאבחנה המתאימה לנפגעי תקיפה מינית ממושכת בילדות: Post-Traumatic Disorder - Complex. ריבוי האבחנות האמור מחזק עוד יותר הערכה זו".** ומוסיפה: **"אני סבורה כי ההיסטוריה אותה פרשה גב' ל. מול עשרות אנשי טיפול בשנתיים האחרונות הינה אמיתית. אני מעריכה כי הסתירות הפנימיות שמתגלות מידי פעם בפרט זה או אחר של סיפורה, אין בהן כדי לשמוט את הבסיס שאותו היא מציגה באופן עקבי ביותר: החל מגיל שמונה חוותה התעללות מינית על ידי אביה. יתרה מזו, סתירות פנימיות הינן אינהרנטיות לסיפורם הקטוע והרצוף כמעט תמיד של נפגעי הטראומה המינית בילדות. סיפור שהוא ביסודו, ממש כמו מבנה אישיותם של הנפגעים, דיסוציאטיבי" (עמ' 18-19).**

לסיכום עמדתה, כותבת המומחית את הדברים הבאים:

"אני מאבחנת את גב' ל. כסובלת מההפרעות הבאות: הפרעה דיסוציאטיבית וכן - הפרעה בתר חבלתית מורכבת", בהתאם לקריטריונים שאוזכרו בחוות דעתה, ובראשם: התעללות גופנית ומינית בילדות, חוסר יציבות בוויסות הרגשי, חוסר יציבות בתודעה, חוסר יציבות בתפיסת העצמי, חוסר יציבות בתפיסת המתעלל וחוסר יציבות ביחסים בינאישיים.

48. ד"ר אופיר העידה בבית-המשפט, בישיבת יום 10.05.16.

העדה סיפרה, כי היא רופאה פסיכיאטרית בבית-חולים איכילוב, ביחידה לטיפול בנפגעי תקיפה מינית בילדות, וכי לצורך הכנת חוות-דעתה, נפגשה עם המתלוננת פעמיים, בקליניקות שלה בשוהם ובתל-אביב. בהמשך העדות, חידדה המומחית את הצורך בראיית המטופל ובדיקתו, לצורך אבחון (עמ' 910), והגדירה זאת כ**"א'- ב' של רפואה סבירה"** (שם, ש' 20-21).

בחקירתה הנגדית, הסבירה העדה, שאבחנה את המתלוננת כסובלת מתסמיני מחלת PTSD, והסבירה, לבקשת הסגורית, שאת התקיימותו של קריטריון A, שלפיו, אדם חווה חוויה קטסטרופלית, היא קבעה על-פי שיחות שלה עם המתלוננת-הנבדקת, שסיפרה לה את אשר עברה (עמ' 903).

לשאלה האם ייתכן שהאמינה לסיפור, וייחסה אותו ל- PTSD, מבלי שאכן אירע, השיבה העדה: **"אני חושבת שפנו אל"י כי אני כבר 8 שנים לפחות עוסקת אך ורק בתחום הזה של הפגיעה המינית. אני ראיתי מאות מטופלים, אני מצויה בחומר הזה ואני יודעת להבחין במקרים המאוד נדירים, ויש על זה עדויות שזה מאוד נדיר, שאנשים מדווחים על פגיעה מינית בשעה שהיא לא הייתה. אני לא אומרת שזה תופעה שהיא לא קיימת אני אומרת שזה תופעה שהיא מאוד שולית ויש לזה מחקרים ויש על זה עבודות ואני חושבת שהניסיון שלי יכול להוות (כך במקור) טוב במובן הזה**

שאני ראיתי את כ. (המתלוננת - א.ו.) אז אני יכולה להתרשם (עמ' 906, ש' 8-15), ובהמשך עדותה, ציינה: **"התנהגות של גב' ל. (הכוונה למתלוננת. א.ו.) כמו שהתרשמתי בבדיקות שלה ובמסמכים וממה שאני קראתי עליה במסמכים התנהגות שהולמת את מה שאנחנו מכירים מאנשים שנפגעו מינית לאורך שנות ילדות והתבגרות. זה מה שאני יכולה להגיד"** (עמ' 909, ש' 12-15).

הסנגורית ביקשה להציג לעדה תמונות, שבהן נראית המתלוננת מחייכת, בתגובה לאמור בחוות-דעתה, שהמתלוננת סיפרה לה שהייתה תמיד עצובה ולא חייכה. העדה משיבה שזה לא סותר, ובתמונות הגיוני שיוצא חיוך, ואין לכך כל משמעות (עמ' 907).

העדה אישרה, שאירועים שבהן הייתה המתלוננת מעורבת, כגון - רדיפה אחרי בנות עם סכין, ואיומי רצח, מתאימים למצב אקוטי וגם כרוני, והסבירה: **"מצב כרוני מעצם הגדרתו הוא מצב מתמשך, כן, הסימפטומים ממשיכים לאורך הרבה זמן..."** (עמ' 908, ש' 18-19).

לשאלה, האם נלקח בחשבון "רווח משני", שייתכן והמטופל ירוויח מהאבחון, השיבה: **"רווח משני תמיד צריך לקחת בחשבון ב - פי.טי.אס.די",** אך הבהירה, שמה שהמתלוננת קיבלה מביטוח לאומי, לא היה משנה את אבחנתה (עמ' 913-914). והוסיפה: **"רווח משני זה משהו שצריך לקחת אותו בחשבון כשדנים ב- פי.טי.אס.די. זה בהחלט משהו שצריך לחשוב עליו. במקרה של כ. (המתלוננת - א.ו.) ההתרשמות שלי היא ברורה לחלוטין, שלא היה שום קשר לרווח משני, יתרה מזו, היא שילמה מחיר מאוד מאוד כבד על הדיווח שהיא דיווחה"** (עמ' 915, ש' 1-5). בשלב מאוחר יותר, שללה העדה אפשרות שהמתלוננת המציאה את הסיפור בשל חיפוש אחר "רווח משני" מסביבתה (עמ' 962, ש' 11).

ביחס לאח, מאשרת העדה: **"ממנה אני יודעת שהוא עבר התעללות פיזית קשה מהאבא"** (עמ' 930, ש' 27).

לדבריה, יש לה יתרון על-פני ד"ר רגולסקי, הגם שראה את המתלוננת הרבה יותר ממנה, שכן, היא מטפלת בתחום פגיעות מיניות מתמשכות בילדות, וכן, משום שמדובר בתחום יחסית חדש בפסיכיאטריה. עוד הוסיפה כי: **"ד"ר רגולסקי באבחנות שלו בהחלט לא פוסל את האפשרות שמדובר ב - פי.טי.אס.די. הוא אומר גם הרבה דברים שמחזקים את הכיוון הזה, דברים שהוא כותב. אבל הוא לא הכיר את התסמונת המורכבת של פי.טי.אס.די. זו תסמונת שהיא לא מוכרת למי שלא עוסק בה באופן ספציפי. לצערנו עדיין, למרות שהיא מאוד שכיחה"** (עמ' 932, ש' 14-18).

לבקשת בית-המשפט, אבחנה העדה בין פגיעה בתר חבלתית פשוטה למורכבת. לדבריה: **"סימפל פי.טי.אס.די. זה פגיעה חד פעמית, תאונת דרכים שאדם מפתח תגובה לכל מיני סימפטומים, זה יותר פשוט, אבחנה הרבה יותר פשוטה. הסימפטומים מה שהתחילה להגיד עורכת הדין (כוונתה לעו"ד תמרין. א.ו.), אולי אני לא אכנס לכל הרשימה, אבל זה תגובה לאירוע חד פעמי טראומטי. כשמדובר על פי.טי.אס.די. מורכב, מדברים על פגיעה חוזרת ונשנית שקורית בתנאי שבי, כשילד שנמצא בתנאים שמתאכזרים אליו"** (עמ' 932, ש' 21-26). והמשיכה בהסבר על ההשלכות לכך: **"כשהפגיעה היא חוזרת ונשנית והיא קורית בשנות ילדות והתבגרות זה בעצם שהתהוות של האישיות שהיא עדיין בתהליכי התהוות כולה מתארגנת סביב הטראומה, זאת אומרת הילד, הנער**

צריך ללמוד להתקיים בשני מציאויות מקבילות לפחות, לפעמים זה יותר משניים במציאות אחת הוא חי את הטראומה וזה כל הזמן מכה בו מבפנים ובמציאות אחרת הוא צריך להתנהג בחוץ כאילו כלום, לחיות כאילו כלום... וזה הבסיס של מה שקורה, וזה התארגנות אישיותית זה לא רשימה ספציפית של כמה סימפטומים כמו שקורה אחרי תאונת דרכים חד פעמית" (עמ' 933, ש' 2-12).

כאשר הפגיעה נחשפת ויוצאת החוצה, השימוש בדיסוציאציה מתערער, ישנה התפרצות קשה של סימפטומים, ונדרש טיפול ממושך באזורים עמוקים של האישיות, לחיות עם הפוסט טראומה, ולנהל אותה נכון מבפנים: **"זה כאילו שבפנים יש קול של ילדה קטנה שכל הזמן צועקת וכל הזמן כאובה"** (עמ' 933, ש' 15-27), ומסבירה שזיכרון מטראומה, בשונה מזיכרון רגיל, לא עובר דעיכה, ונאגר במקום אחר (עמ' 934, ש' 1-8). בנוסף, לשיטתה, חשיפת הפרשה, והפגיעה, למעשה מפרקת את ההגנה הבסיסית של הדיסוציאציה, של הניתוק, של ההיפרדות, ופתאום העולמות מתערבבים והסימפטומים מאוד מועצמים (שם, ש' 13-15).

לשאלת בית המשפט, האם המומחית לא תתפלא לראות קורבן של פגיעה מתמשכת, שעד לרגע החשיפה ניהל אורח חיים דואלי כמו שתיארה, והדחיק את הפגיעה, והפך פתאום, אחרי החשיפה, להיות משהו מאוד "מופרע", או מאוד מוזר כלפי חוץ, השיבה: **"זה בדיוק מה שאני חושבת שקרה במקרה הזה"** (עמ' 934, ש' 17-21). עוד לדבריה, עיוות אישיותי הוא אחד מהתסמינים של ה-PTSP (עמ' 937, ש' 27), וכן, שישנה חפיפה מאוד גבוהה בין התופעה של מצבים חברתיים קשים מאוד של ילדים ונערים עם פגיעה מינית (עמ' 945, ש' 22-24).

לשאלה האם ייתכן שהמתלוננת תעבור טראומה, כתוצאה מיחס תלמידים, וכינוי גנאי, אליה, השיבה העדה: **"התמונה הקלינית של כ.ל. תואמת להפליא את האנשים שאנחנו פוגשים באיכילוב ביחידה שלנו... הרשימת (כך במקור - א.ו.) המאפיינים מאוד מאוד תואמת כמכלול, כל פרט בפני עצמו יכול להתאים אולי לעוד מצבים, יכול להיות, המכלול מאוד מאוד אופייני"** (עמ' 946, ש' 17-21).

בשלהי עדותה, אומרת העדה: **"אני חושבת שהסיכויים ש.כ. (המתלוננת - א.ו.) ממצאה באופן עקבי, והיא חוזרת על הנתונים האלה שוב ושוב, והזיכרון הפוסט טראומטי הוא זיכרון מאוד מתעתע, ויש יכולות להיות סתירות הרבה פעמים, על העובדה הזאת שמגיל 8 ועד גיל 16 היא עברה מה שהיא עברה היא חוזרת באופן מאוד עקבי. הסיכויים למיטב ניסיוני וניסיון עמיתי שעוסקים בתחום הזה שהמצאה את זה הם קלושים ביותר"** (עמ' 948, ש' 20-25).

כאשר נשאלה כיצד היא מסבירה את התופעה האנטי-סוציאלית, של איום בסכין על נערה אחרת, הסבירה המומחית: **"אני התייחסתי בחוות הדעת שלי לתופעה שקיימת הרבה פעמים אצל אנשים פוסט טראומטיים. תופעה שנקראת הזדהות עם הקורבן, לפעמים קורים (כך במקור) לה סינדרום שטוקהולם עם התוקף, סליחה, עם התוקפן. אני כתבתי בחוות הדעת שלי שברגע שאביה יצא מחייה, נפער חלל גדול בעולם הפנימי שלה והיא מילאה אותו בכל מיני צורות. ההתנהגות הזאת שאת מתארת היא התנהגות מאוד כאוטית מאוד פרועה כזו, היא נובעת ממאמץ... היא נובעת ממקום שחלק שאנחנו מכירים אותו ויש עליו באמת טילי טילים (כך במקור, והכוונה, כמובן לתילי**

תילים - א.ו.) של מאמרים, של הזדהות עם הקורבן, החלק שמוצא את עצמו מתנהג כמו התוקפן, מבחינת החוויה לא מבחינת המעשה הקונקרטי" (עמ' 951 ש' 20 - עמ' 952 ש' 7).

עוד אמרה העדה בנחרצות: "אני שוללת מכל וכל את האפשרות שאפשר להסביר את ההתנהגות ואת הסימפטומטיים של כ. (המתלוננת - א.ו.) על רקע של פגיעה אורגנית... זה לחלוטין, אני חושבת שאם היו מעמידים פה מיליון נוירולוגים לא היה אחד שלא היה אומר שהתמונה שהוא רואה מתאימה לאפילפסיה. אחד לא היה" (עמ' 954, ש' 6-1).

כאשר הסנגורית מבררת היתכנות של התפתחות פסיכיאטרית על רקע אפילפטי, משיבה העדה: "אין לי כל ספק שהפרעה אורגנית פסיכיאטרית לא נראית כמו התמונה הקלינית שמציגה גב' ל. (המתלוננת - א.ו.). לחלוטין לא. מאחר יש פה אוסף מאוד מאוד ספציפי של מאפיינים... הרבה פעמים זה מאפיינים מאוד ילדתיים באמת, צריכה להיות פגיעה קוגניטיבית בולטת הרבה פעמים, זה לא משהו ספציפי. פה יש מאפיינים מאוד מאוד קלאסיים מבחינת... שעושים את האבחנה אז אפשר להגיד במשפט אחד שזה חוסר יציבות בכל שטחי החיים, בכל תחומי החיים, בכל תחומי האישיות. זה חוסר יציבות מאוד בולט ביחסים, זה חוסר יציבות בתפיסה של עצמי, בדימוי העצמי, זה חוסר יציבות בהתנהגות, אפרופו התנהגות מאוד פרועה הזאת. זה חוסר יציבות במצב הרוח" (עמ' 954-956).

ואילו על רקע אורגני, לשאלת בית-המשפט, הייתה מצפה: "לא לראות מצבי אני כל כך בפער אחד מה שנקרא (כך במקור, ומיד מסבירה כוונת דבריה - א.ו.), שפתאום היא יכולה לשבת ולהיות מאוד קוהרנטית וברורה ולדבר לעניין ופתאום היא הופכת להיות מן התנהגות כאוטית כזאת ולא ברורה בכלל, עם תנועות מוטוריות כאלה, זאת אומרת זה לחלוטין לא אופייני במצבים אורגניים. במצבים אורגניים יש משהו שהוא יציב, יש מאפיינים אישיותיים כאלה של משהו שהוא קצת יותר לקוי, זה האסנס של מצבים אורגניים. עד כמה שאפשר להגדיר אותם, הם באמת מאוד לא מוגדרים ופה אפשר לראות אני חושבת שכל מי שעוסק בתחום לא היה לו ספק פה" (עמ' 956, ש' 13-5).

49. פרופ' אנטולי קריינין - מומחה בפסיכיאטריה ופסיכותרפיסט, ערך חוות-דעת מטעם ההגנה (נ/14, אשר סומנה גם **ת/15**, כפי שיובהר להלן), לעניין מצבה הנפשי של המתלוננת.

תחילה, יצוין, כי חוות-הדעת שהייתה מצויה בידי המאשימה, נכון ליום מתן עדותו של מומחה זה בבית-המשפט, היא מיום 3.12.15, ולפיכך - עליה הוא נחקר, ואילו זו שהייתה בידי ההגנה, נערכה ומתייחסת לתאריך מאוחר יותר - 3.05.16. כאשר התבקש המומחה להתייחס לשוני בין חוות-הדעת, הסביר, כי בראשונה ישנה התייחסות לחוות-הדעת שהוגשה מטעם המאשימה, שערכה ד"ר גילי אופיר, ואילו בשנייה, ניתן מענה לתשובות שניתנו לו על-ידי מומחית זו, בזיקה לחוות-דעתו הראשונה (פרוט' מיום 7.07.1, עמ' 982). משעדותו ניתנה ביחס לחוות-הדעת הראשונה, ובהיעדר הסבר מניח את הדעת, של ההגנה, לכך שהמאשימה לא עודכנה במועד על השינויים בחוות-הדעת - ההתייחסות וההתמקדות בפרק זה, תהא לזו מדצמבר 2015, אשר סומנה, כאמור, כ- **ת/15**.

בראשית חוות-הדעתו, ציין המומחה, בהגנותו (ובדומה לד"ר וירוזוב), שלא היה מעורב בטיפול במתלוננת,

ומאחר ולא בדק אותה, הוא מוגבל במתן אבחנה סופית אודות מצבה.

לאחר סקירת תולדות המקרה, כפי שלמד מסימוכין שהונחו בפניו, מיקד התייחסותו לאבחנה שקבעה מומחית התביעה, ד"ר אופיר (שנסקרה לעיל), ולפיה, סובלת המתלוננת מ-Complex PTSD, כלומר, מתגובה בתר-חבלתית.

פרופ' קריינין תוקף את חוות-דעתה של ד"ר אופיר כמעט בכל דרך אפשרית, ובהתייחס לנקודות הבאות:

1. ביחס להתרשמות ד"ר אופיר, ולפיה, המתלוננת אמינה ובעלת סימפטומים עוצמתיים, סבור ד"ר קריינין שמדובר במעורבות יתר, וב"הזדהות השלכתית" של ד"ר אופיר עם המתלוננת, שיש בה כדי לפגום באבחון ובטיפול.

2. המומחה סבור שד"ר אופיר לא התייחסה לפגיעה המינית הנטענת באובייקטיביות הנדרשת, אלא יצאה מתוך נקודת הנחה שהאירועים אכן התרחשו.

3. הוא סבור, כי בהתאם לאמור בספר האבחנות, DSM-5, לא ניתן להגיע לאבחנה פסיכיאטרית כלשהי, לרבות PTSD, בטרם שנשללה סיבה אורגנית לתופעה הנחקרת. מהיבט זה, לשיטתו, שגתה ד"ר אופיר כאשר מחד, לא שללה סיבה אורגנית, ומאידך, קבעה אבחנה של PTSD, וקל וחומר, שעשתה כן ללא דיון, המתבקש לשיטתו, באבחנה מבדלת במישור אטיולוגי-סביבתי.

4. אבחנתה של ד"ר אופיר התעלמה מהיבטים תרבותיים-דתיים של המתלוננת ומשפחתה, ולא ניתנה התייחסות לנסיבות ההגירה של המשפחה, ולטריגרים סביבתיים שהשפיעו על מצבה הנפשי, דוגמת התעללות חברתית שממנה סבלה במערכות הלימוד. כמו-כן, התעלמה המומחית ממאפייני מגדר וגיל של המתלוננת, וכן, מתרופות שנטלה בעת הגשת התלונה.

5. בהמשך חוות-דעתו (סע' 10), מבקר ד"ר קריינין את ד"ר אופיר, באי-שלילת האפשרות להתחזות והתחלות מצדה של המתלוננת, כאבחנה מבדלת, בניגוד לד"ר רגולסקי, שנתן הדעת לאפשרויות אלה, ובוודאי שלא שלל אותן על הסף. לשיטתו, גם לא הייתה כל התייחסות לקיום או שלילת אפשרות של השגת רוח ראשוני ומשני עבור המתלוננת, באמצעות הגשת התלונה על ידה.

6. חוות דעתה של המומחית אופיר, נעדרה דיון על "הפרעת המרה", כאבחנה מבדלת, הגם ששיוך הפרעת Conversion כתסמין של תת-סוג PTSD דיסוציאטיבית צריך להיות מלווה בדיון אשר כזה.

7. פרופ' קריינין סבור, כי **"המצבור של תחלואה הנלווית אצל המתלוננת מתיישבת עם ליקויים מולדים אורגניים וייתכן אף גנטיים יותר טוב מאשר עם PTSD"** (סע' 12).

8. מתנגד לשיוך הפרעת OCD כתסמין של PTSD דווקא, כפי שעשתה ד"ר אופיר, מבלי לברר תחילה את האנמנזה המשפחתית, הפרעה אמצעית, וקומפולסיבית טורדנית, לפני או אחרי האירועים הנטענים.

9. מצביע על אפשרות של סוגסטיה (השאה). תהליך פסיכולוגי הגורם לשינוי עמדה, רגשות ואמונות, באמצעות השפעה תת-מודעת) מצד אנשי המקצוע, על המתלוננת, הנגרמת מהזדהות השלכתית של המטפל במטופל (ונותן דוגמא, ולפיה הפסיכולוגית העבירה למתלוננת מסר, שבעיותיה החברתיות נובעות מפגיעת האב בה).

10. חוות-דעתה של ד"ר אופיר לא דנה באפשרות של "השאה", ובפרט שהמתלוננת השתתפה בקבוצות בוקר, שבהן נחשפה לחוויות טראומטיות של בנות נוספות, וכן, נעדרה אבחנה מבדלת בנושא של דיסוציאציה ו"ניתוקים".

11. לא נעשה בירור מספק ביחס למועד הופעת התסמינים על ציר הזמן (לפני או אחרי האירועים הנטענים), והתפתחותם, לצורך שיוכם למקור טראומטי סביבתי או אחר.

12. אבחנת ד"ר אופיר מתעלמת מדיון באבחנה מבדלת בנוגע לסכיזופרניית נעורים להפרעה סכיזופרנית או borderline או הפרעת אישיות אנטי-סוציאלית, אובססיבית קומפולסיבית, סכיזואידית, פרנואידית או דו-קוטבית, הגם שהסתמנה התאמה שלהם לתסמינים שצוינו בחוות דעתה.

13. מציף בעיה בקביעת אמינות, ללא התייחסות לאישיותו של הנבדק, לשאלה אם נוטה לשקר, וללא דיון בהשאה-סוגסטיה, בחינת שיתוף הפעולה עם הבודקים, וקיומו של רווח ראשוני ומשני. כל אלו - מצביעים על היעדר התייחסות למרכיב האישיותי של הנבדק, ובמקרה של המתלוננת - הסתמנו, לשיטתו, בהערכת ד"ר וקסלרצ'יק מיום 13.01.14, קווי אישיות אנטי-סוציאליים, גבוליים ונרקיסטיים.

14. היעדר התייחסות מספקת של ד"ר אופיר לכללי הפסיכיאטריה הפורנזית, Detecting malingered PTSD. מהיבט זה, לא נבחנו בצורה מספקת, לשיטתו, הקרבה הפיסית של הנבדקת למטפלת, שבירת הדיסטנס עם חלק מהמטפלים, שיתוף פעולה חלקי, שינוי הגרסאות, היעדר עקביות והסתרת עובדות, חיפוש תשומת לב, הופעת תחושת אשמה התואמת לתלונות שווא, רגשות של אהבה וגעגועים להורים שתואמים לקשר בטוח ולא פוגעני, לעמדתו, ופיתוח "התחלות".

15. היעדר התייחסות ד"ר עקיבא לממצאים פסיכו-דיאגנוסטיים ותוצאות מבחנים שבוצעו, כמקומיים הפרעת התחזות.

16. המומחה יוצא חוץ נגד קביעת קיומה של הפרעת דיסוציאציה, דה-פרסונליזציה ודה-ריאליזציה, על בסיס ראיון קליני בלבד, וללא שימוש בכלי אבחנה מובנים.

17. אין די בקביעה לקונית של ד"ר אופיר, בדבר שיפוט חברתי לקוי של המתלוננת, אלא היה מקום לדון ביכולות שיפוט נוספים שלה - התמצאותה במציאות, יכולתה להבדיל בין טוב לרע ובין אמת לשקר.

18. חוות הדעת אינה כוללת דיון בהתנהגות המנעותית - ולהיפך, לשיטתו, התנהלות הנבדקת מלמדת על היעדר הימנעות שכזו, הן ממקום הפגיעה, מהפוגע ומנושא הפגיעה-מין - התנהלות שיש בה כדי להעלות תמיהות, לאור חומרת, משך וגיל הקורבן, בהתעללות הנטענת.

19. חוסר התייחסות לאנמנזה רפואית ומשפחתית (כגון בדיקת ההורים), באופן המהווה פגם היורד לשורשו של עניין.

20. היעדר התייחסות בחוות-דעתה של ד"ר אופיר ל"היעדר יציבות", כלשונו, באופן שבו מתארת המתלוננת את אביה (סע' 30) - מהללת אותו מחד, ומאידיך, מספרת זוועות אודותיו, בדומה לתסמונת שטוקהולם שהוזכרה. אליבא דפרופ' קריינין, שימוש בו זמני בשני מנגנוני הגנת האגו

הנ"ל, המנוגדים אחד לשני, אינו מתקבל על הדעת, ובלתי אפשרי אצל סובלים מ- PTSD (סעי' 31), והיה מקום לבחון האם מדובר במצב פסיכומי או בהתחזות, ובמקביל, כיוון ששני מנגנונים אלה הם תת-הכרתיים והשימוש בהם אינו וולונטרי, יש לשלול גם קיום של רווח משני וראשוני.

21. פרופ' קריינין מתנגד לדחיית מסקנתו של ד"ר רגולסקי, בדבר אפשרות לקיומה של הפרעה רצופה על רקע אורגני, על-ידי ד"ר אופיר, ובפרט, בכל הנוגע לאירוע שפיקת המים הרוותחים על האח, כשהייתה המתלוננת בת 7 ו- 8 חודשים.

22. המומחה סבור כי המתלוננת סובלת מהפרעה שנוצרה על רקע אורגני, כמקור אטיולוגי מובהק, וזאת, הוא מבסס הן על ההידרדרות הקוגניטיבית הניכרת והפתאומית (שד"ר אופיר ראתה בה פועל יוצא של טראומה מינית מתמשכת, לשיטתו), והן על ההתנהגות המינית מחוסרת הרסן של המתלוננת עם בחורים שאינם אביה.

23. שוב, יוצא המומחה כנגד הפרשנות שנותנת ד"ר אופיר ליחס הנבדקת לאביה, כ"סינדרום שטוקהולם", שכן, לשיטתו: **"אין בינו לבין התנהגות והתבטאויותיה של המתלוננת כל קשר"** (סעי' 35), ולהיפך הוא הנכון, לראייתו, באשר העובדות אינן מצביעות על תחושת שבי, או, ניסיון היחלצות מצידה.

24. בסעיף 36 לחוות דעתו, מציג פרופ' קריינין את מסקנתו, ולפיה: **"הנני נוטה ליחס חוסר אמינותה של הנבדקת לשקרנות פתולוגית קומפולסיבית כתסמין להפרעה אישיותית שהתפתחה על רקע אורגני והוחרפה על רקע לחצים סביבתיים"**, ומונה מקרים שבהם, לשיטתו, התאימה המתלוננת עצמה לסיטואציה, וזאת באופן מחושב ובהתאם לרצונותיה.

25. גילויי אמביוולנטיות רחבים, כפי שניתן למצוא אצל המתלוננת, אינם מתיישבים, לשיטת המומחה, עם אבחנה של PTSD, ומדובר בחלק הכרחי באבחון סכיזופרניה דווקא.

26. פרופ' קריינין מתייחס לגסות ולבוטות של המתלוננת, בתארה, בשפה העברית, את עיקרי תלונתה, ומציין, שאלו אינם מתיישבים עם מנגנון "טאבואיזציה" של נושאים מיניים, שיכול להסביר את שמירת הסוד.

27. בניגוד למצופה, גילוי הסוד במקרה דנן, אינו מקנה למתלוננת "חופש פסיכולוגי", או יוצר נקודת מפנה קריטית בהחלמתה, אלא גורם, לפי מומחית התביעה, דווקא להידרדרות במצבה, דבר שאינו מתיישב עם "ניפוץ המנגנון" שאליו מתייחסת ד"ר אופיר (סעי' 40).

28. פרופ' קריינין רואה בהתעלמות מאנמנזות שניתנו מפי המתלוננת, בהיעדר דיון מעמיק, באפשרות קיומו של מקור אורגני למצוקתה הנפשית, ובעובדה שסבלה מהתקפים אפילפטיים מגיל צעיר, וסובלת ממחלת HASHIMOTO, לטובת אבחנה של Complex PTSD, על-ידי ד"ר אופיר - ככזו הפוגמת בחוות דעתה, והופכת אותה ללא רלוונטית.

בסיכום חוות-דעתו, שב המומחה על חלק מצומצם מהנקודות שלעיל, וחתם במסקנה כי: **"לאור כול האמור לעיל הנני נאלץ לקבוע בצער כי אבחנתה של המומחית מטעם התביעה ד"ר אופיר עקיבא ספק אם בכלל רלוואנטית לגבי הערכת מצבה הנפשי של המתלוננת ומקור של הפרעה שממנה היא סובלת"**.

50. פרופ' קריינין העיד בבית-המשפט (ע.ה. 22), בישיבת יום 7.07.16.

לשאלה מדוע לא בדק את המתלוננת, השיב, שנאמר לו שבית-המשפט אינו מאשר זאת (עמ' 993. ויובהר, כי ביחס לטענה זו, לא הוגשו כל סימוכין מטעם ההגנה). העד מאשר, שמהשנה שבה עלתה המתלוננת לארץ, ועד לחשיפת הפרשה, לא הייתה אינדיקציה בתיקה הרפואי לבעיה רפואית משמעותית (עמ' 994 ש' 14), אם כי זכור לו שאושפזה לפני שעלתה לארץ, אך אינו זוכר מתי.

כשנשאל העד, האם נכון הדבר, שייחס למתלוננת התחזות, השיב, שמאחר ולא בדק אותה, כל מה שכתב הוא בגדר השערה בלבד, ועם זאת, ראה לציין שהתחזות היא התנהגות מכוונת, תחת שליטה, שמטרתה להשיג רווח משני. וכן, שהתנהגות זו בדרך-כלל מתרחשת בסיטואציות משפטיות, וחולפת כשהסיטואציה המשפטית מסתיימת (עמ' 996-997), ויש להימנע, ככל הניתן, משימוש במושג זה, שכן, יש בו הרבה אחריות ומשמעות, ולכן נוטה לחפש הגדרה אחרת לתופעה שמוצא (עמ' 998-1000).

לדבריו, גם לא אבחן אצל המתלוננת בעיה אורגנית או סכיזופרניה, אלא רק העלה השערות במישורים אלה (עמ' 1000 ש' 22). אחת ההשערות שמעלה, לבקשת התביעה, היא שאולי הרווח המשני שהמתלוננת חיפשה, היה בעצם ראייתה את עצמה כקורבן, מה שהיה קשור אולי לעזרה שהייתה צריכה בבית-הספר. הוא קרא, לדבריו, שלא הצליחה להתאקלם בחברה, שיקרה בלי סוף והייתה דחויה, וגם שאמרו לה שהיא מריחה לא טוב, ומגיעה מוזנחת (עמ' 1001). ביחס לענייננו, הסביר, שהרווח המשני בעצם הגשת התלונה, יכול ויהא בכך שיתייחסו אליה יותר טוב, כקורבן, ילטפו ויקבלו אותה (עמ' 1002). שוב, מדובר, לדבריו, בהשערה שהיה צורך לבדוק אותה, ולא בקביעה שזה אכן מה שהיה (עמ' 1002 ש' 12-13).

העד מאשר, שהתסמינים של "התחלות" לפי ספר האבחנות, ה- DSM, הם התקפים צפויים בעקבות שיפור במצב, ידע נרחב של החולים, נוכחות של צלקות כירורגיות, מראה של סימנים חדשים וכו' (עמ' 1002), אך כאשר מתבקש להפנות בתיקה הרפואי של המתלוננת לראייה לכך, אומר: **"אני ממש לא חושב שזה המקרה. עוד פעם, אני העליתי את זה כהשערה. כי הם אחד ליד השני הולכים. גם התחזות וגם התחלות. לא אמרתי שזה מה שהיה לה.. אמרתי שזה אחד מהאפשרויות שהיו צריכים לבדוק"** (עמ' 1003 ש' 3-7).

כשהתבקש לאשר שבמקרה הנוכחי לא מדובר במתלוננת שרצתה להגיע לבית-החולים, אלא להיפך - במי שכעסה בכל פעם שאושפזה, וחיפשה כל דרך אפשרית לברוח משם, הוא משיב: **"נכון אני מאשר. לכן לא במקרה אני הייתי סבור יותר שפה מדובר בשקרנית ולא במתחזה ולא ב... מישהי שסובלת מהתחלות"** (עמ' 1004 ש' 5-6). ומפרט, שקרא בחומר שהובא בפניו על שקריה - גם במהלך האשפוז וגם בבית-הספר (שם, ש' 10).

העד המשיך והסביר, שלהשקפתו, המתלוננת סובלת ממחלה אורגנית, שבעקבותיה אושפזה עוד באוקראינה, בגיל חמש. מדובר, כך לדבריו, בהפרעה ש"מחלחלת" בהדרגה, אינה תוקפת מהר, ואשר הסממנים לה הם התעייפות מהירה, תלונות על חולשה ומצב רוח ירוד ודכאוני (עמ' 1006-1008), ומעלה השערה נוספת, שלפיה מקור המחלה מקרינה, שאליה נחשפה עירה של המתלוננת באוקראינה, בעקבות ניסוי של פצצת אטום באותו אזור (עמ' 1009 ש' 2-5).

עוד מוסיף המומחה, במישור תחלואיה של המתלוננת, שהיא סובלת, פרט לתת-פעילות של בלוטת התריס, גם מאפילפסיה, על אף שמסכים שרופאים אחרים לא אבחנו אותה כסובלת ממחלה זו (עמ' 1011-1012).

העד חוזר בו, במידה מסוימת, מאבחנתו שהמתלוננת עברה סוגסטיה. לדבריו, הוא נסמך על דברי הפסיכולוגית שטיפלה בה במהלך האשפוז, שלאחר החשיפה. מסכים שהשפעת הטיפולים על המתלוננת, לא היו יכולים לגרום לכך שהעלילה את התלונה המשטרית, שכן מדובר בחזרה לאחר חשיפה, ולא להיפך (עמ' 1013-1016). ומוסיף, שהסוגסטיה בענייננו, אינה נכונה **"כלפי העבר, רטרואקטיבית, זה חסר היגיון"** (עמ' 1017 ש' 7).

התובעת מפנה את העד להתייחסותו למסקנות ד"ר אופיר, שלפיהן, אחד התסמינים האופייניים למי שחוזה "קומפלקס", זה הקפיצה והשוני בין התנהגויות - בין, מחד, לדבר בשבחם של ההורים, ומצד שני להכפיש אותם. והוא מסביר, שאינו מקבל את אבחנת ד"ר אופיר, שכן, לשיטתו, ניתן לראות קפיצות בו זמנית ביחס ובתיאורים שלה את האב, ויש לשייכם לפסיכוטיות, בניגוד ל-PDSD, ששם באמת ניתן לדבר על האדרה של הפוגע והפיכתו לכל יכול - אבל זה לא המקרה שלפנינו, לשיטתו (עמ' 1017-1019).

בהמשך, מסביר העד, שהשערות החד-משמעית היא שהמתלוננת סובלת מהפרעה אורגנית, וראיה לכך ניתן למצוא בהתקף האפילפסיה שצולם. הוא מסכים, אמנם, שגם תרופות עלולות לגרום להתקף אפילפטי, אך הרקע האורגני קודם לאבחנה של DSM והוא הנכון, שליטתו (עמ' 1026-1027).

התובעת מפנה את העד להתייחסותו למנגנוני האגו של המתלוננת, שמתארת את האב כמי שסובלת מ"תסמונת שטוקהולם" (עמ' 1028), וכן, למאמרים נוספים העוסקים בטרומה מורכבת (ת/16 א-ג), התומכים, לשיטתה, בקביעותיה של ד"ר אופיר, ומדברים על תסמינים של הזדהות עם התוקף ורגשות אשמה, שאכן מאפיינים את המתלוננת בענייננו. העד משיב, שבעימות המצולם שראה, לא היה רמז להזדהות המתלוננת עם אגרסיביות, וכן, שד"ר אופיר תיארה את התנהגות המתלוננת כאמביוולנטית (עמ' 1029), והוא אכן מסכים, שגם בשיחות המוקלטות של המתלוננת עם אמה, ניתן לשמוע אמביוולנטיות, צמצום באפקט והזדהות השלכתית (עמ' 1030).

עוד הוא מסכים, שבהתעללות לאורך זמן - הרי שבהפוגות בין ההתעללויות, ההתנהגות נראית כביכול נורמאלית, אך היא אינה כזו, שכן, אין הפוגה נפשית מכך (עמ' 1031-1032).

העד מופנה לאמירתו בחוות-הדעת, שלפיה המתלוננת נעדרת הימנעות, ונשאל כיצד מצפה שילדה בת 8 תנהג בהימנעות. תשובתו, שהיה מצפה שתבקש שהחוקרת לא תשאיר אותה לבד בחדר עם הנאשם, בזמן החקירה, אך הבין מהקלטת שמדובר בסיפור מבויים, ובשיתוף פעולה של המתלוננת עם החוקרים. לדבריו, התרשם שדיברה בקור רוח, חזרה על אותם המשפטים שהוטבעו בפיה, ולא היה כל רמז להימנעות (עמ' 1033). הוא מסכים, שאינו מצפה להימנעות מילדה קטנה, אך כשקמה האופציה לכך, למשל בחקירת המשטרה, לא מצא הימנעות כלל (עמ' 1034).

כאשר התובעת מפנה את העד לעדות המתלוננת בבית-המשפט, בה סיפרה שנמאס לה מהחיים ושניסתה להתאבד, וכן שהייתה בורחת מהבית לשעות רבות, ושואלת האם מדובר בסימפטומים של הימנעות ובריחה, העד משיב שזו יכולה להיות השערה בלבד (עמ' 1035), ושב על הבעיה במקרים של

Complex PTSD, כאשר מדובר בילדים - הימנעות היא אכן בעייתית, שכן הם מצויים במעין שבי, והתובעת, מצידה, שבה ומציינת את תסמונת שטוקהולם, שאליה התייחסה ד"ר אופיר (עמ' 1035).

בהקשר תסמונת זו, ולאחר שהופנה העד לחוות-דעתו, שם דחה את עמדת ד"ר אופיר, שלפיה, התבטאויות והתנהגות המתלוננת אכן מבטאים את התסמונת, השיב, שכשלעצמו, הוא מתנגד למסקנה זו, זאת משום שהיה מצפה להאדרה והגנה על המתעלל ללא סייג (עמ' 1036-1038).

העד מופנה לאמירתו בחוות הדעת, במסגרתה יצא נגד קביעות ד"ר אופיר, שההורים סירבו להפנות את המתלוננת לטיפול פסיכולוגי, ונשאל כיצד מסיק את ההיפך. תשובתו לכך, הייתה, שצפה בקלטת העימות ושמע תמלולי שיחות של המתלוננת עם אמה, וכך הגיע למסקנה. עוד הוסיף, שיש לבחון גם את הרקע התרבותי והדתי שממנו באה המשפחה, ואת העובדה שהם מבקשים עזרה מהאל ולא מבעלי מקצוע (עמ' 1041-1043).

מופנה לקביעתו בחוות-הדעת, שלפי הערכה פסיכולוגית מיום 3.01.13, עולה שהמתלוננת לא ניסתה או ביקשה להיחלץ מההתעללות המינית. לדברי התובעת, מסקנה זו כלל לא עולה מהדו"ח המתואר, אלא דובר שם על כך שהמתלוננת לא יצרה קשר עין, לא הישירה מבט, נרדמה ודיברה באופן לא ברור, מרחק מילים ולא הייתה מרוכזת, ובסוף הייתה קביעה שהתרופות השפיעו עליה, והיא למעשה מסוממת. העד מאשר את הדברים, אך אומר שאינו בטוח שהייתה מסוממת לגמרי, ותמוה בעיניו שלא חשפה את הדברים בפני אשת המקצוע, מפני שניכר היה שיכלה לדבר אתה ולשתפה.

התובעת מפנה את העד לקביעתו, שלפיה, הבחין שהמתלוננת היא שקרנית פתולוגית, והוא מצדו הוסיף מיד: **"קומפולסיבית. אחת מההשערות"** (עמ' 1046 ש' 17), ושאלה - כיצד הגיע לכזו מסקנה נחרצת, אף מבלי לבדוק אותה, וכאשר כל המסגרות שהמתלוננת שהתה בהן מ-2013 לא סברו כך. תשובתו, שהתייחס לתלונות מבית-הספר ומהאשפוז, למה שכתב ד"ר רגולסקי, ולשיחות בינה לבין אמה, שלהן האזין. העד שב והדגיש שלא מדובר באבחנה, אלא בהשערה בלבד (עמ' 1047 ש' 13). ביחס לשיחות עם האם, ציין העד, שהתרשם שהאמא לא הבינה שבתה חולה, ולכן, בין השורות, עודדה אותה שלא לקחת את הטיפול, משום שהתרופות משמינות, ותחת זאת, מצפה לישועה מהאל.

בחקירתו החוזרת, השיב העד לסנגורית, שבהנחה שיש אמביוולנטיות, כלומר, קיום בו זמנית של שתי הרגשות מנוגדות, הרי שלשיטתו, היא לא אופיינית ל-Complex PTSD, אלא לסכיזופרניה או הפרעה פסיכוטית (עמ' 1058).

51. לחוות דעתה של ד"ר גילי אופיר, שנסקרה לעיל, צורפה, במסמך נפרד - **ת/14(א)**, התייחסותה לדברים שכתב פרופ' קריינין, מומחה ההגנה, ולביקורת שהשמיע במסגרת חוות-דעתו על חוות-דעתה שלה.

בפתח התייחסותה זו, ביקשה המומחית להביע את מורת רוחה, ויצאה חוצץ, כנגד ממצאי חוות-דעתו של פרופ' קריינין. ראש וראשונה - משום שלא קדמה לכך כל פגישה שלו עם המתלוננת, ובניגוד אליה, הוא לא שוחח עמה, ולא התרשם מדבריה בצורה בלתי אמצעית, כמתבקש. שנית - סבורה היא, כי המומחה עשה עוול למתלוננת, שעה שיצא מנקודת הנחה, שאין להאמין לדבריה ולגרסתה, ופועל יוצא מכך - הפך אותה, בהתייחסותו הכתובה, מקורבן למקורבן. ושלישית - עמדה היא, על היות תחום העיסוק הספציפי,

שענינו טיפול בפגיעה מינית בילדות, לחם חוקה ומומחיותה לאורך שנים, בניגוד לפרופ' קריינין, אשר תחום זה, כעולה מחוות דעתו, איננו, כלל ועיקר, תחום הטיפול שבו הוא עוסק ומתמצא.

מתוך התייחסותה, היסודית והמעט חריפה בניסוחה, יש לומר, ובהינתן שלחלק מהנקודות שעלו בה, ניתנה התייחסות של המומחה, במסגרת חקירתו הנגדית על-ידי עו"ד דהן-הירש, מצאתי להדגיש אך נקודות אחדות, וזאת לגופם של דברים, ולשאלות הקריטיות שבמחלוקת:

- בסעיף 8, מצינת ד"ר אופיר, שבניגוד לקביעות הפרופסור, הרי, שהמתלוננת עברה במהלך אשפוז בירורים אורגניים, לא מעטים, ולא בכדי, הגיעה היא למסקנה, שאין מדובר בהפרעה על רקע אורגני. מעבר לכך, היא מצינת, כי גם במצב דברים, שבו אכן מאובחנת הפרעה אורגנית, כזו או אחרת - לא קיים, לשיטתה, כל קשר, בינה ולבין שקרנות פתולוגית או נטייה לדמיון גילוי עריות.

- בסעיף 23, מתייחסת ד"ר אופיר, לאפשרות שהעלה פרופ' קריינין, ולפיה, סובלת המתלוננת מאפילפסיה מסוג Petit Mal, ומדגישה, שמדובר באבחנה נדירה למדי, וכי כיום, היא כמעט ואינה נמצאת בשימוש.

- בסעיף 35, שוללת המומחית, נחרצות, את טענת פרופ' קריינין, שלפיה, האהבה והגעגועים שמביעה המתלוננת כלפי אביה ואמה - תואמים לקשר בטוח ולא לקשר פוגעני. לשיטתה, ההיפך הוא הנכון - כלומר, **"אהבה להורים הפוגעניים הינה חלק בלתי נפרד מעולמם המיוסר של הנפגעים ומהווה מוקד לקונפליקט העמוק שבו הם שרויים ומעצים עוד יותר את השבר הנפשי"** (עמ' 5).

- בסעיף 50, שבה המומחית ומדגישה את הנקודה הקריטית, ולפיה, המתלוננת כלל לא נבדקה על-ידי פרופ' קריינין. זאת, ביחס לאבחנתו - במסגרת חוות-דעתו, את המתלוננת, כסובלת מ"**שקרנות פתולוגית קומפולסיבית**", שהינה, לשיטתו, **"חלק מהפרעת אישיות על רקע אורגני"**. ד"ר אופיר מתנגדת לאבחנה האמורה, ותוהה, הכיצד הגיע הפרופ' לאבחנה שכזו, מבלי שפגש במתלוננת, וכן, וביתר שאת - **"ממתי מהווה שקרנות פתולוגית מאפיין ממאפייניה של הפרעת אישיות אורגנית?"** (עמ' 6).

- בסעיף 58, מדגישה ד"ר אופיר את העובדה, כי מאז שעלתה ארצה, לא נצפו או דווחו התקפים אפילפטיים אצל המתלוננת, פרט למקרה הבודד שאירע במהלך אשפוז. כך או כך, היא סבורה, כי בין אם קיימת הפרעה אורגנית, ובין אם לאו, היא לא יכולה, בשום פנים ואופן, להוות הסבר לתמונה הסימפטומטית המורכבת והעשירה, המונחת בפנינו.

- בסעיף 2 לסיכום דבריה, ובהתייחס לאפשרות שהעלה ד"ר קריינין, בדבר אפשרות שהמתלוננת סובלת מ"**מחלת השימוטו**", מסבירה ד"ר אופיר, כי אבחנה זו, ולא בכדי, לא בלטה בדיונים שנערכו בחודשי אשפוז של המתלוננת, לרבות בוועדות הפסיכיאטריות השונות שהתקיימו בעניינה, וכן, שאף אם קיימת אבחנה זו - **"אין בה ולו שמץ של מאפיין שעשוי לתת הסבר לדברים שמסרה המתלוננת לגבי התנהגותו של אביה"**. ומבהירה: **"בידוי סיפורי כזב אינם חלק מקריטריונים של מחלת השימוטו, ואינם אופייניים לכל מחלה אורגנית אחרת שניתן לטפול על הנבדקת"**.

דין והכרעה:

52. ההכרעה, בפרשה שלפנינו, נגזרת מהמסקנות בשני אלה: האחד - דיון בעדויות ובראיות, המתייחסות במישרין לליבת התלונה ולסיפורה של כ.ל - עדותה שלה, ושל עדי החשיפה, ממצאים רפואיים שיכול ויחזקו את דבריה, ועדויות הגנה ישירות - של הנאשם, רעייתו, ועדי הגנה נוספים. במישור זה - יש לקבוע, בדבר מהימנות המתלוננת ומשקל עדותה, לבחון חיזוקים חיצוניים, ככל הקיים, ולבחון את העדויות שהציגה ההגנה ואת מידת הספק, שיש בהן לטעת בפרשת התביעה, ככל שזו תימצא מבוססת לכאורה.

השני - דיון והכרעה בקו ההגנה "הרפואי", על רקע עדויות המומחים הרפואיים, וקביעה בשאלה, שכונתה "הביצה והתרנגולת". כנגזר מכך - ייחוס אחת מהנפקויות, שאוזכרו בפתח להצגת העדויות הללו, והשלכת המסקנה שתוסק, על ליבת הדברים - בין לחיזוק משמעותי לגרסתה, בין ליצירת ספק באמינות ליבת התלונה, ואולי, אותו תרחיש ביניים, שאוזכר, ושפועלו "נייטרלי", מהיבט תרומת הסוגיה הרפואית להכרעה באשמו או בחפותו של הנאשם.

דיון בראיות הישירות:

53. אקדים ואומר - נמצא לי, שעדות המתלוננת אמינה וראויה למתן משקל רב, וכי, שטחה בפנינו את אשר אירע לה באמת ובתמים: סאגה של פגיעה מינית בה, ואלימות אחרת, מצד אביה-הנאשם, לאורך שנים ארוכות. מתוך שנים אלה - התקופה, שעליה מבקשת המאשימה להרשיעו, היא ממועד עליית המשפחה ארצה בשנת 2009 ועד הגשת התלונה, בשלהי פברואר 2013.

יכולנו להתרשם מהמתלוננת לאורך השעות הארוכות, שבמהלכן העידה בפנינו, וכן, נתנו משקל לצפייה בדיסק העימותים, שנערכו בינה לבין הוריה, כשהתיעוד החזותי ממחיש את התנהלותה, צורת הצגת הדברים, ושפת הגוף שלה במהלכם.

לעת מתן העדות בבית-המשפט, הייתה המתלוננת מצויה, כבר, למרבה הצער, בהידרדרות נפשית קשה, שכללה אשפוזים פסיכיאטריים, ותופעות התנהגותיות מדאיגות. אין ספק, שמדובר בנערה מורכבת, והסובלת מבעיות לא פשוטות, דבר שאינו מקל על בחינת עדותה והערכתה. היא נקטה, לעיתים, גישה תוקפנית מעט, השתמשה בלשון בוטה, וגילתה חוסר סבלנות וסובלנות לשאלות, כאלה ואחרות. ברם - בסופו של דבר, שטחה סיפור קוהרנטי, שעיקריו גם תואמים, כפי שנראה, את גרסת עדי החשיפה, שלהם סיפרה את תלאותיה, קודם להגשת התלונה, ושרטטה מארג עובדות, שלפיו, תוך תהליך של הסלמה והתפתחות לאורך התקופה, פגע בה הנאשם מינית ואחרת. תחילה - החדרת איבר מינו לפיה, אחר-כך - בעילתה האנאלית, ולימים - ובלי "לוותר" על המין האוראלי והאנאלי, נוספה לכך, בעילתה מלפנים, החדרת אצבעות לאיבר מינה, והחדרת איבר מינו לזה שלה. כל זאת - במספר רב של הזדמנויות, תוך, שלעיתים נגרם לה כאב, ואף, באירוע שקדם להגשת התלונה, הוא אחז בחוזקה בחזה, עד הותרת סימנים בגופה. עוד סיפרה, על מכות שספגה מאביה, לרבות פעם עם מטאטא, חניקתה בצוואר, ואף הנפת סכין לעברה.

הדברים פורטו בהרחבה בפרק הצגת הראיות לעיל.

סיפורה של המתלוננת תואם, רוב רובו, את מה שנשטח בכתב האישום, שכלל הנראה, מבוסס על אמרותיה במשטרה, אשר לא הוגשו כראייה מטעם ההגנה. על-כן - יש להניח, שאין סתירות משמעותיות בין העדות ולבין אותן אמרות.

המתלוננת, אכן, מגלה אמביוולנטיות ביחסה אל הנאשם, מחצינה גילויי חיבה וגעגוע אליו, לצד הרצון להביאו על עונשו, חפצה לראותו ומבקשת להפגישה עמו, ולעיתים מביעה חרטה על עצם החשיפה, ועל כך שגרמה למעצרו של אביה. לא התעלמנו מהתבטאויות, בהקלטות של שיחות, שביצעה האם, ובהן, אף מה שיכול להתפרש כחזרה בה מהיות התלונה אמיתית, מלכתחילה. אולם - משקל אותם דברים, שצוטטו בפרק הרלוונטי, אינו רב, כאשר, לא ברור, עד כמה הושפעה אמירתם, ואולי אף ניזומה, בידי האם עצמה (רמז לכך - עניין המכתבים שלכאורה כתבה לאביה, ושלא הוגשו, ועליהם העידה שאמה ואביה ביקשו ממנה לכותבם. התוכן לא ידוע, אולם, כאן יש אינדיקציה להשאה של המתלוננת לכתוב משהו עבורם). מנגד - מרבית ההתבטאויות, בעלות גוון אמביוולנטי, עוסקות בעצם חשיפת הפרשה והתוצאות שנלוו לכך - המעצר, כתב אישום כנגד שני ההורים, הרחקת אביה ממנה לתקופה ממושכת ואולי גם לשנים ארוכות בעתיד, והנזק לה ולמשפחתה. התלבטויות אלה, אינן סותרות עמידה מובהקת מאחורי אמיתות הדברים, ונכונות התלונה. אופיינית לקו זה, הייתה ההתבטאות, במהלך עדותה, כאשר, שיתפה אותנו בדילמה, שבעצם, אין קושי להבינה, בין רצונה ויכולתה, אולי, לסלוח לו, לבין תפיסתה, שמגיע לו עונש חמור, ואולי לשבת בכלא "עד סוף החיים שלו". בנקודה זו, המתלוננת אף מביעה אמפתיה והבנה לאביה, מתוך כך, שהיא מגדירה אותו כ"מסכן", וכמי שיש לו בעיה נפשית, שבעטייה עליו לקבל טיפול בכלא. קו מחשבה זה, שעולה לא רק בעדות בפנינו, אלא, גם מהתבטאויות שלה בפני עדים אחרים, לרבות גורמי טיפול, ואף באותן הקלטות של שיחות עם אמה, בעייתיות ככל שיהיו, מבחינת האוטנטיות והמשקל של הדברים, אינו מהווה הטלת ספק מצד המתלוננת בעצם התלונה, ולהיפך - מחזק אצל השומע את ההרגשה שדבריה אמת. החמלה, לעיתים, לאביה, והדילמה בין הענשתו וסיפוק יצר הגמול והנקם שהיא חשה, לבין אהבתה אליו, והרצון להחזירו למשפחה, נראים אותנטיים ואנושיים. ניתן להבין לליבה, והתנהלות זו אינה זרה לכל מי ששומע עדויות של נפגעות פגיעה מינית בתוך המשפחה. גם המומחית, ד"ר אופיר, התייחסה לתגובות כאלה, כחלק מההתמודדות הפוסט טראומתית של נפגעים, במצבים דומים, והקונפליקט שהם חווים, ועל רקע הסינדרום הידוע כ"תסמונת שטוקהולם".

מצבה הנפשי של המתלוננת, כאמור, הלך והדרדר. לעת עדותה (4.07.13), הוא לא היה דומה למצב שמיד לאחר הגשת התלונה, כאשר, נערך העימות המצולם עם הנאשם (3.03.13). שם, ניתן לראות, שהיא מדברת בביטחון, בנחרצות ובאסרטיביות. שוב - משהראייה, הוגשה, לצורך אמרות הנאשם ולא לבקשת ההגנה, אתמקד בשפת הגוף ובתגובות המומחשות שם. אלה - ממש אינן משדרות התחזות, או "הצגה", או חשש להתעמת עם מי שמעלילים כלפיו דבר שקר. בשלב מסוים, היא אומנם מאבדת את שלווה הנפש, ולנוכח הכחשותיו וטענתו של הנאשם שהיא מעלילה עליו, ושהיא משוגעת הטעונה אשפוז במקום סגור, היא מתרגזת, מפנה את גבה אליו, ומתחילה לבעוט בארון שנמצא בחדר. הדבר כה חרה לה, עד כי, לימים, בשיחה מוקלטת, קבלה על כך בפני האם.

ברי - שהיא מצויה בסערת רגשות. מעניין לציין, שכאשר החוקרת והמתורגמנית יצאו מחדר החקירות, בשלב מסוים, והותירו את השניים לבד, וכאשר הנאשם שב ואומר לה שלא עשה דבר, היא מלגלת ומטיחה בו, שהוא בוודאי חושב שיש מיקרופונים המקליטים בחדר...

קיימות נקודות נוספות, מתוך העדות - תוכנה ודרך הצגתה כאחד - המאששים את הרושם של אותנטיות ומהימנות. אציג אחדות מאלה:

א. היעדר האדרה והעצמה של הדברים - אין תיאורים של אלימות פיסית קשה, כדי להכריחה לציית

לרצונותיו המיניים, אם כי, היא מתארת שבעילתה נעשתה בכוח, ואף תוך גרימת כאב, בפעם הראשונה. ואולם - מתוארים דברי "הסבר" מצדו, כמה טוב שהוא, אביה, עושה בה את המעשים, ולא מישהו זר. כמו-כן - הוא "מנחם" אותה שלא תבכה, שזה יעשה יותר קל ופחות כואב בהמשך ועוד.

ב. תיאורים מפורטים ומוחשיים של המעשים המיניים, שמלמדים על אותנטיות והעברת חוויה שהייתה בפועל, ולא חזרה על בדוּתא שהחליטה לספר. מדובר בפרטים די ייחודיים, שקשה לחשוב שהינם תוצר של שקר או הזיית שווא. כך - עדותה על העדפת האב לבעול אותה בפי הטבעת, מחשש שתכנס להיריון, תחושתה, כאשר הרגישה את זרעו בפי הטבעת והייתה מתקלחת, לאחר מכן, וכן - נוהגו, כאשר בעל אותה "מלפנים", להגיע לסיפוקו על המיטה, ולא בתוך איבר מינה, ואזי, הייתה רואה את נזל הזרע שהוא "**צבע לבן ומגעיל מאוד**". בנוסף - תיאורה המדויק את התנחות השונות שהנאשם הציבה בהן, במהלך בעילתה, ובפרט - בערב שלפני החשיפה, הן במהלך אקט מיני אוראלי, והן באקט אנאלי. היא תיארה גם תנוחה ספציפית שהתייחסה לבעילתה מלפנים, בתחילת אותו שבוע. היא ציינה, שאביה נהג לדרוש ממנה "לשחזר" תכנים שראה בסרטי הפורנו, ושלא הבינה כיצד לממש את רצונו.

ג. תיאורי המתלוננת את ההסבר ו"ההצדקה", שהנאשם הציג בפניה, למעשיו, נשמעים אותנטיים, ודומים לתירוצים הנשמעים, לא אחת, בדפוס המאפיין עברייני מין במשפחה. הוא "הרגיע" את הנערה, שהיא תתרגל למעשים המיניים עמו, ושהיא "רכוש שלו" וכן "כלבה שלו" (מונח, שספק, אם המתלוננת יכלה לבדו וליוחסו לאביה מיוזמתה), וכי, טוב שהוא זה ש"מזיין" אותה, מגיל 8, בתור אביה, ולא מישהו אחר-זר. ההתייחסות הרכושנית, אדנותית-כוחנית, הזו, לבת הנפגעת מידו, היא דפוס מוכר, והבאת הדברים מפי המתלוננת, עושה רושם אמיתי ומשכנע.

ד. נכונותה של המתלוננת "לקחת סיכון", בכך, שמתארת שתי הזדמנויות, שבהן ניסתה לשתף את אמה בנעשה, או, שהאם ראתה משהו. היא יודעת, שהאם מצדדת, במובהק, בנאשם, ושהיא לא תאשר את דבריה, ותגדירם כשקר. למרות זאת, והגם שיהא בכך, אולי, להפחית מאמינותה, עומדת על כך (לרבות בעימות - שם דברה על 3 אירועים של ניסיון לשתף - בשניים מתוכם סיפרה לה שנפגעה מאביה, ובמקרה אחד האם ראתה חלק מההתרחשות).

ה. רצונה של המתלוננת לדייק, ושלא להותיר משהו שאינה סבורה שאמת, או, שאינה זוכרת אותו כעת. כאשר התובעת הקריאה לה מעדותה, ולפיה, היה האב מסלקה מהבית, אם לא ניקתה, מ-02:00 עד 05:00, היא אומרת שזה היה שקר, ומדובר רק "**משעה ארבע עד עשר**", אם כי, זה קרה פעמים רבות. בדומה - לא זכרה, לימים, כיצד בדיוק נגרמו הסימנים על חזה.

ו. התיאורים המפורטים והמוטיב החוזר של ניקיון הבית, רחיצת כלים, וסנקציות על חוסר יעילות או הזנחת מטלות אלה, מצויים, אולי, ב"פריפריה" של ההתרחשויות הקשות יותר, והעברייניות, שכתב האישום עוסק בהן. אולם, ומעבר לכך שקיום ראיות נוספות - חיצוניות, לדברים אלה, מהווה חיזוק נוסף לאמינותה הכללית של המתלוננת, הרי, גם ברובד "הפנימי" של עדותה, יש לכך משקל. לא מדובר במתלוננת שהיא "ממוקדת מטרה", ונחושה להפליל את אביה בעבירות חמורות וכאלה שעונשן כבד. היא פורשת מסכת חיים שלמה יותר, ובדרכה, הלא בוגרת, מייחסת חשיבות, אולי לא פרופורציונאלית, לעניינים יותר שוליים, אך, כאלה שהטרידו אותה מאוד ברמה היומיומית. נקודה זו מאוד בולטת בתיאורי הצוות החינוכי, ובעדותה של נינה על מה שהמתלוננת שיתפה אותם.

ז. המתלוננת מגלה כנות, ואולי אף נאיביות, כאשר, לפי תומה, כבר לעת עדותה (השנייה) במשטרה, המוצגת לה, בהקשר זה, כריענן זיכרון, בידי התובעת, מספקת, שלא מדעת, ראשית מניע אפשרי, שבעטיו ניתן לטעון, שבדתה עלילת כזב. היא קבלה על כך, שאביה לא אוהב אותה, מפלה אותה על פני אמה ואחיה, שאליהם הוא מתנהג יפה, ומתלוננת, שאביה משלח אותה מהבית אם היה לכלוך או שלא הדיחה כלים (לענין השעות הלילות של סילוקה מהבית, וכזכור, היא חזרה בה). אמנם, היא תולה, משום מה, את אותה הפליה לרעה, בכך, שאביה "**עושה איתי מין**", אך, ברור, שבעיני כל מתבונן מבחוץ, יכול נרטיב זה, של חוסר אהבה והעדפת האח הקטן, להוות "תחמושת", מהיבט של מניע אפשרי להפללת שווא ונקמנות. המתלוננת אינה שוקלת הסתרה מניפולטיבית של רגשותיה אלה, ומציפה זאת בכנות ובישירות. נקודה זו מחזקת את מהימנותה.

חיזוקים חיצוניים לעדות המתלוננת:

54. במספר נקודות מחוזקת עדות המתלוננת בראיות חיצוניות, המאששות את אמיתות הדברים, ומוסיפות למידת האמון שניתן לתת ב"גרעין הקשה" של ספור הפגיעות המיניות, שמטבע הדברים, לא היו להן עדים ישירים נוספים:

א. חשיפה מוקדמת בפני החברה א.ס. - כפי שפורט, שמעה חברתה של המתלוננת, מפיה, על הפגיעה המינית, ועל מעשי האלימות הנוספים, מצד האב, לפחות שבוע טרם החשיפה המשמעותית, והגשת התלונה. היה זה, במסיבת פורים של שנת 2013, בבית-הספר. התאריך הרלוונטי - ככל הנראה, 22.03.13. באשר לתיאורה, בפני החברה, אודות מעשים שנעשו בה ערב קודם לכן, בקשה התובעת לראות בכך, משום אמרה של קרבן אלימות, ומשקלה - בהתאם. ברם, אף אלמלא כן, חשיבותה של עדות זו, גם בכך, שפרטי ספורה של המתלוננת תואמים ועקביים, ביחס למה שנחשף מפיה, לאחר ימים אחדים. משנה חשיבות, הוא בכך, שיש בזה למזער, עד לשלול, חשש, שמא, אותה התפרצות ופריקת סגור ליבה של המתלוננת, לאחר ימים אחדים, נעשו בשל כעס רגעי, מצוקה נפשית פתאומית, ריב אקוטי עם האב, או משהו דומה, שגרם לה, משום מה, לרצות, בדחף מידי, להזיק לו ולהעליל עליו.

ב. ממצאי ד"ר מיכל מימון - בדיקת המתלוננת, בידי ד"ר מימון, בסמוך לאחר הגשת התלונה (מועד הבדיקה - 1.03.13), איששה, במישור הרפואי, הן את סיפורה של המתלוננת אודות לפיתת שדיה בידי הנאשם, והן את ההיתכנות לכך, שנאנסה, כפי שסיפרה, באשר - נמצאו שלושה מוקדי רקמת צלקת בפי הטבעת, המתיישבים עם נזקים בשלבי ריפוי מתקדמים - מעל חודש. בנקודות המחלוקת בין חוות-דעתה לזו של פרופ' היס (שלא בדק את המתלוננת, אלא נסמך על חומרים משניים), יש מקום להעדיף את עמדתה של ד"ר מימון, על כי הממצא הצלקתי מתיישב עם קרע יחסית עמוק, שנגרם ממתיחה חזקה פתאומית של פי הטבעת (מה שתואם את המנגנון שתיארה המתלוננת בספרה על מעשי הסדום שבוצעו בה מאחור). טעמי העדפת חוות דעת זו פורטו בפרק הרלוונטי לעיל. נזכיר, שהמומחית אינה מסכימה עם התיזה, העולה מפי הסנגורית, וגם מוצאת ביטוי אצל פרופ' היס, כאילו ניתן להסביר את הממצאים הללו, בניגוב חזק וכוחני, לאחר יציאה, או, בעצירות קשה. לא הוצגה כל ראייה לעצירות מאוד קשה וקיצונית, שהמתלוננת סבלה ממנה, כזו, שד"ר מימון הסכימה, שיכול ותסביר את הממצא האמור, והמתלוננת אף לא נחקרה בכיוון זה. בתיעוד הרפואי שכלול בת/8 אין כל אינדיקציה לכך. דברים אלה - ממצאים קליניים אובייקטיביים, מחזקים דברי המתלוננת, באשר לאינוסה האנאלי, ואף את סיפורה על האחיזה החזקה בשדיה,

שהותירה בה סימנים, זמן קצר טרם חשיפת הפרשה.

ג. כפי שכבר אוזכר, אישוש "אובססיית הניקיון" של הנאשם, חיובה של המתלוננת לנקות את הבית ולהדיח כלים, סילוקה אם לא עשתה זאת לשביעות רצונו, ואף הכאתה כשכשלה בכך, בא מפי עדים אחדים, ששמעו זאת מהמתלוננת, בין בשלב החשיפה, ובין (כמו נינה ואטי) גם לפני כן. העדה אטי חזן שמעה מפיה, זמן רב טרם החשיפה, שנמאס לה מהחיים וחפצה למות, משום, שכל הזמן עליה לעבוד בבית ולנקותו. אומנם, אין בעדויות שמיעה אלה משום ראיה ישירה לאמיתות תוכן הדברים, אולם, יש בכך להצביע על עקביות של המתלוננת, על רצונה לפרוש מסכת רחבה ומפורטת, והעדר נחישות להתמקד בגרעין הקשה והחמור יותר של סיפורה, מה שהיה מצופה ממנה, לו עסקין בעלילה גרידא, וברצון להכניס את אביה לכלא.

ד. המתלוננת שיתפה את העדה נינה במעשי אלימות פיזית של האב, אומנם לא בתחום המיני, זמן רב קודם לאירוע החשיפה של פברואר 2013. עדה זו סיפרה, כזכור, שעוד במהלך חופשת הקיץ (משמע - יותר מחצי שנה קודם לכן), היא שותפה במצוקתה של המתלוננת, כתוצאה מאלימות בבית, סילוקה בידי אביה, ובפחד מפניו. יש בכך חיזוק למהימנות העדות בכללותה, והחלשת הנרטיב של בדותא ספונטאנית ובגחמה של רגע. גם א.ס שמעה מפיה שהאב מכה אותה.

ה. פרט לנינה, עדים נוספים סיפרו על הפחד הרב שחשה המתלוננת מפני אביה. היה זה רחוק מהתיאורים האידיליים שההגנה ניסתה, גם באמצעות עדויות שכנים ומכרים, לבסס, אודות התנהלות המשפחה ואורחות חייה, הלכאורה מיטיבות ועוטפות. המחנכת צליל לנקרי העידה על חששה של המתלוננת, שאביה ישמע על התנהגות לא נאותה שלה, והחברה א.ס נחשפה, גם היא, לפחד זה ולגילוי, מפי המתלוננת, שאביה מכה אותה.

ו. סירוב הורי המתלוננת לשתף פעולה עם הצעת טיפול פסיכולוגי וביקורי בית, כאשר הצוות החינוכי סבר שיש מקום להתערבות טיפולית, מעורר תמיהה. הנאשם והאם כאחד, הסתבכו בתשובות ובתירוצים, כשנשאלו על כך. לא הייתה לעדים השונים שום סיבה שלא לדייק, באשר לניסיונות ההתערבות שלא צלחו, ושבאו על רקע התנהגות חריגה של המתלוננת, שהגיעה כדי חשש אובדני ודאגה לה. אטי, היועצת, ספרה, שבשל סירוב ההורים לטיפול פסיכולוגי ולהפניית הנערה למיון הפסיכיאטרי, דיווחה על כך למוקד ילדים בסיכון. נינה העידה, שלאחר שהמתלוננת התייעצה אתה כיצד לשים קץ לחייה, פנתה ליועצת, והן שוחחו עם האם וסיפרו לה על כך. האם זלזלה וצחקה בטלפון, באומרה שמדובר בדמיון, עד כי העובדת הסוציאלית נבוכה מתגובה זו (לדברי נינה, המתלוננת, מצדה, התחננה שלא יגיעו אליה לביקור בית. גם פרט זה מעורר הרהורים). הכיצד, הורים מסורים, שאין להם מה להסתיר, מתעלמים מחשש אובדני אצל בתם? הנאשם, באמרתו, הסיט את התהייה לכוון שונה ומטעה - כאילו, בבית הספר הומלץ על מפגש עם פסיכולוג, רק בזיקה לקבלת אישור ל"הקלה במבחנים" (ואף על כך - העידה צליל לנקרי, שהבקשה להפנותה לשם כך, נתקלה בסירוב מצד ההורים). אמנם, הוא שולל, שהוא ורעייתו נמנעו משתוף פעולה, אולם, הביקור היחיד של גורם טיפולי, בבית המשפחה, שהנאשם מעיד על התקיימותו בפועל, הוא, גם לשיטתו, "ביקור פתע", שנערך באחד הערבים... עם זאת, הנאשם והאם כאחד, תיארו, כנראה לגבי השלב שלאחר המעבר מרמלה לבאר-שבע, מפגשים ספורים בין המתלוננת לפסיכולוג, על רקע קשיי הסתגלות לבית-הספר וקושי חברתי. לא היה זה בקורלציה עם העלאת מחשבות אבדניות מצד המתלוננת. ההתכחשות, הן מהנאשם, והן מעדת ההגנה - רעייתו, לכך,

שעמדו מנגד, כאשר אטי העלתה חשש מוחשי לשלומה של הבת, וסירובם להביאה לבדיקה נפשית מקצועית, מעלה, כאמור תהיה, ומעורר מחשבה, שמא, היה להורים, ובהם - כמובן הנאשם, מה להסתיר וממה לחשוש, כאשר, גורם טיפולי מקצועי יכנס לעובי הקורה, וינסה לברר שורשי מצוקתה של הנערה. אף בכך - חיזוק מסוים לגרסת המתלוננת.

ז. המתלוננת העידה, שצפתה עם הנאשם בסרטי פורנו, מספר רב של פעמים. הנאשם, לצד הכחשה שצפה בסרטים כאלה אתה, אישר, שלעתים צפה בכך לבדו. רעייתו אישרה גם נקודה זו, בניגוד לחקירתה במשטרה, שם התכחשה לכך. יוטעם, שצפיית הנאשם, לבדו, בתכנים פורנוגרפיים, אינה בגדר עבירה, ולא נטען אחרת. אולם - עצם אישושה של נקודה זו, כאשר, המתלוננת גם מתארת במפורט את אחד הסרטים שצפתה בו עם הנאשם (וניתן להאמין לה, שכך היה, מה גם שהיא מפרטת את "הנחיית" הנאשם, תוך כדי כך, שהיא "תלמד למצוץ"), מחזק את מהימנות מכלול גרסתה. לנוכח היות המשפחה מתוארת, בעיני עצמה, כמשפחה דתית-אורתודוקסית, המקפידה על ערכי הדת והגעה לכנסייה (עד המעבר לבאר-שבע), ועל התנהגות צנועה ולבוש צנוע, לא היה זה מובן מאליו, בעיני המתלוננת, שנקודה זו תהא כמעט מוסכמת. הנאשם התבטא במונחי "הלם", מכך, שלעת העימות המתלוננת הייתה עם אודם, שינתה תספורת ומרחח לק על אצבעותיה. היה בזה לחרוג מערכי הדת והצניעות, והחינוך שקיבלה. לכן, היא בוודאי צפתה שעניין הצפייה בסרטי פורנו יוכחש נמרצות. הגם כך, מתברר, שהיא דייקה בכך, ופרט זה, שנראה חריג ולא תואם את ההתנהלות המשפחתית המצטיירת, הוא אמת לאמיתה.

ח. גרסאות הנאשם ואשתו לגבי חיי אישות - היועצת אטי חזן העידה, במסגרת ראיות התביעה אודות דינמיקת החשיפה, שהמתלוננת שאלה אותה, במה היא אשמה שהוריה לא מקיימים יחסי אישות, ולכן הנאשם פנה אליה דווקא. בנוסף, סיפרה המורה זיו תמים, שהמתלוננת שיתפה אותה בכך, שאביה שוכב אתה, משום שאמה אינה מספקת את צרכיו המיניים. הנאשם ורעייתו התבקשו, בחקירותיהם - הן במשטרה והן בבית-המשפט, להתייחס לכך. בהודעתו השנייה במשטרה, טען הנאשם, כי יחסיו עם אשתו תקינים, וכי הם מקיימים יחסי אישות. יחד עם זאת, הוא אישר, שהיא ישנה עם בנם בסלון, והסביר זאת, ברצונה שלא להפריע לו, מאחר והגיעה ממשמרת לילה אחרי שהוא כבר נהג ללכת לישון. בחקירתו הנגדית, חזר ואמר, שיחסיו עם האם תקינים, ואולם, את הסיבה שבגינה, ומשך הזמן שבו, לשיטתו, נהגה לישון בסלון, נעץ בהתמוטטות עצבים שממנה סבל, כ- 5 חודשים טרם מעצרו. כאשר התבקשה האם להתייחס לנושא, השיבה, בחקירתה במשטרה, שהחיים עם הנאשם קשים, וכי הם מרבים לריב, ואילו בחקירתה הנגדית, הסתייגה מדברים אלו וביקשה לצמצמם, באופן שהסבירה, שלכל היותר, היה נוהג להקניט אותה בכינויים כמו "אמא תרזה", אך, ביקשה להדגיש, כי מדובר בבעל טוב, הגון וישר. לעניין לינתה בחדר עם הנאשם, הכחישה שאינה ישנה עמו בחדר, אך ציינה, שאמנם בחודש האחרון טרם מעצרו, הוא סבל מדיכאון ולכן ישנה עם בנה בתקופה זו. מדובר בריבוי גרסאות, ואף סותרות, אך, לצורך דיונו כעת, החשוב הוא - שוב, פרט "פריפריאלי" המוצף בידי המתלוננת (שבחקירתה הנגדית, עמ' 212, טענה, שבני הזוג ישנו בנפרד עוד מתקופת אוקראינה, עת האם הייתה כבת 28, והיא עברה לישון עם הבן הצעיר, אך אין צורך לטעת בכך מסמרות), ואשר מתגלה כמדויק, ומתאשר, הן מפי הנאשם והן מפי האם, בווריאציה כזו או אחרת, לפחות לגבי התקופה הסמוכה לפני החשיפה.

ט. עיתוי החשיפה - מדוע נגדשה הסאה, לאחר שנים ארוכות, ומה גרם למתלוננת לחשוף את סיפורה

ו"לפרוץ את הסכר", בשלהי פברואר 2013, ולשתף הן את צוות בית-הספר, את חברתה, ואחר-כך, גם את המשטרה וגורמי הטיפול בכל תלונותיה? המתלוננת התקשתה להסביר זאת באופן רציונלי (לאטי חזן סיפרה שמסר עלום בחלום הלילה גרם לכך, וגבר על חששה מאיומי האב, שאם תתלונן היא תגיע לגיהנום), והעידה, שאינה יודעת, ופשוט נמאס לה מהחיים עד כה בבית, רצתה חיים חדשים ולראות מה יקרה אם תפנה למשטרה. בדיעבד, ואף כי סביר שהמתלוננת עצמה לא הייתה מודעת למלוא הנסיבות, אותה עת, הראיות מציפות צירוף של שני נתונים מעניינים. המתלוננת תיארה, לגבי השבוע שטרם החשיפה, פעילות מינית פוגענית ואינטנסיבית מצד הנאשם, שהתפרשה מהערב שקודם לחשיפה וימים נוספים לפני-כן, כאשר, הנאשם בועל אותה הן בפי הטבעת והן באיבר מינה, ובא על סיפוקו בפי הטבעת, הנאשם, עת ישן אחיה בסלון, צופה בסרט סקס וקורא לה "**למצוץ לו**", ומורה לה להוריד את בגדיה ואוחז בה בחוזקה, עד הותרת סימנים בחזה, בועל אותה בתנוחות שונות ומבצע בה מעשי סדום, ואירוע זה היה ערב החשיפה ממש. והנה - גם הנאשם וגם רעייתו מעידים, שבתקופה הסמוכה, טרם החשיפה, סבל הנאשם מהתמוטטות עצבים, או, לגרסה אחרת - מדיכאון. אפשר, שיש בנתון זה, שספק אם המתלוננת הייתה מודעת לו, כדי להסביר התנהגות, שגם ביחס לרצף מעשי הפגיעה וההתעללות המינית בעבר, היה חריג בעוצמותיו ובכוח שהופעל לביצועו. כך - הובחנו על חזה סימני לפיתה כוחנית ואלימה של אצבעות הנאשם, גם בבדיקה שנערכה ימים ספורים אחר-כך.

י. אופן החשיפה ותגובותיה של המתלוננת - מצבה הנפשי המורכב של המתלוננת, הוא עניין לדיון נפרד, ובפרק העוסק במומחים הרפואיים. ברם, התנהלות המתלוננת בזמן אמת, ולעת הצפה ראשונית של סיפורה בפני א.ס.י, נינה, והצוות החינוכי, הינה, התנהלות שקשה ל"ביום" ולהתחזות, והתמונה המצטיירת מעדויות כל מי ששוחח אתה אז, דומה מאוד, ומעידה על מצב נפשי ייחודי ואף דיכטומי, המתיישב היטב עם קורבן לפגיעה ממושכת, בעת "פריצת הסכר" הדרמטית. אנו רואים הרגשה של שחרור גדול מנטל שרבץ עליה, לצד רצון להביא הנאשם על עונשו, בשל הרס חייה, ועם זאת - עריכת חישוב של גיל הנאשם, כאשר ישתחרר, וכיצד יחיה את חייו לאחר שהרס את אלה שלה (ראה - אטי חזן). שמענו על שטף דיבור ורצון עז "לשפוך הכל" ולשתף את השומע, האמפתי והמכיל, בכל אשר אירע בעבר, עד אשר קשה היה לעצור אותה, כאשר היא נסערת, עצובה, אך צמאה מאוד לדבר (ראה - זיו תמים). עוד ידעה המתלוננת, לשתף את המחנכת, מספר ימים אחר-כך, בכך, שלטעמה, כעת הוכח שהיא לא "משוגעת", כפי שחשבו אותה, לאמור - נמצא ההסבר להתנהגותה החריגה ולמוזרויותיה (ראה - צליל לנקרי). שמענו, עוד, על כך, שכאשר סיימה המתלוננת לתת עדות במשטרה, נראה, בעיני מי שהכיר אותה היטב, שהיא השתנתה לחלוטין, כאילו "קמה לתחיה", והשתחררה מעול כבד, ושידרה הרגשה של חופש אדיר (ראה - נינה). זו בדיוק גם התרשמות החוקרת, רס"ר וינר, שהרגישה שהדברים סופרו בלהט, מתוך רצון "לשפוך את זה", והמשילה זאת לפריצת סכר. החוקרת הוותיקה הטעימה, שזו התנהגות אופיינית לנפגעות עבירות מין, שכאשר הן מצליחות לפתוח את הנושא, אזי, הדברים נמסרים בלהט ובשטף רב. התנהגות עוצמתית זו, כפי שתוארה, מפי יותר מעד חיצוני אחד, ממחישה את האותנטיות של אקט החשיפה וההשתחררות, תרתי-משמע, שחוותה המתלוננת, באופן שקשה לביימו, ובאופן שמחזק, בעיני, את מהימנותה ואמיתות דבריה.

55. לסיכום פרק הדיון בראיות הישירות (במובחן מהדיון במחלוקות הרפואיות שיובא להלן), דעתי

היא, שעדות המתלוננת מהימנה ורבת משקל, וכי, נמצאו לה אשויים "פנימיים", מתוך אופן מתן העדות וניתוח דבריה, ובנוסף - נמצאו לעדותה חיזוקים חיצוניים, מגובי ראיות של עדים נטולי פניה ועניין בתוצאה, אשר מחזקים את המסקנה דלעיל. ממצאי הבדיקה הרפואית בגופה של המתלוננת, מתיישבים עם ליבת תלונתה.

כפי שקורה, לא אחת, ואף לרוב, בפרשות של פגיעה מינית בתוך המשפחה, קשה לאתר עדויות חיצוניות ישירות לגרעין הקשה והליבתי של התלונה - ביצועם של המעשים המיניים עצמם. ברם, כשמתבוננים על העדות המרכזית, שהיא, לרוב - כמו כאן - עדות הקורבן, כמכלול, ושעה, שנמצאו חיזוקים משמעותיים לנקודות ולנושאים שונים באותה עדות, אף אם לא ביחס לאותו גרעין, יש מקום ליתן אמון ולייחס מהימנות לעדות כולה, ובכלל זה - לתלונת הליבה ולתיאור המעשים המיניים הפוגעניים.

מכאן - יש לקבוע, שדברי המתלוננת, באשר לאישומים המיוחסים לנאשם כלפיה - אמת הם.

אדון כעת בחוות-דעתם של המומחים הרפואיים, ובטענת ההגנה (כפי שהסתמנה), על כי, גם אם המתלוננת סבורה שאמת בפיה, ולשיטתה היא, הרי, מדובר בסוג של ביטוי למחלה אורגנית, שממנה היא סבלה וסובלת, ושכך טמון ההסבר לסיפור הדמיוני שחשפה.

סיכום והערכת עדות הנאשם וזו של רעייתו:

56. כפי שנוכחנו לראות, הנאשם, לאורך כל חקירותיו - הן במשטרה והן בבית-המשפט, נותר עקבי בגרסתו, כי לא ביצע את המעשים המיוחסים לו על-ידי בתו, המתלוננת, וכי מדובר בעלילה ובבדיה. לצד גרסה מכחישה זו, ובהתאמה לה, ניצבה איתנה, כל העת, גרסת האם, אשר הביעה תמיכה והזדהות עם הנאשם, וביקשה, אף היא, לראות בדברי הבת - כזב ושקר.

בהקשר ההכחשה הגורפת, וקו ההגנה שהציג הנאשם, אשר עבר תמורות ושינויים, ככל שההליך התקדם, והתמונה הרפואית אודות מצבה של המתלוננת התבהרה - סבורה המאשימה, כי יש לזהות בהם מקצה שיפורים, וכי דינו להיזקק לחובתו של הנאשם דווקא, ולחזק את ליבת התלונה נגדו.

דברים אמורים בכך, שעם ראשית הצגת גרסתו במשטרה, כמו גם גרסת הרעייה, ניתן היה להבחין, כי השניים לא ערכו "תכנית עבודה" מסודרת, ולא פעלו מתוך מטרה ממוקדת של השחרת פני המתלוננת, כפי שנעשה בשלבים מאוחרים יותר של ההליך. כך, כשהתבקש הנאשם להצביע על מניע אפשרי לעלילה הנטענת נגדו, השיב, ללא היסוס, כי ככל הנראה, מקורה ברצונה של הבת ב"חופש", לאחר שזו מאסה בעבודות הבית שהטיל עליה, באשר, לא הכחיש בשלב זה, ואפילו הדגיש, את היותו "בעל הבית", האוחז בסמכות, ומי שמילתו, בניגוד לאשתו, בעלת משמעות, וכזו שיש לשעות לה. שטיחת המציאות היומיומית בבית, כפי שנעשתה בחקירות הראשונות, התייחסה גם להרכב המשפחתי - אשר ביחס אליו, העיד הנאשם, שמדובר במשפחה נורמטיבית, שיחסיו עם אשתו תקינים, ושבמסגרתם - מקיימים השניים יחסי אישות. גם המתלוננת עצמה, תוארה על-ידו כילדה רגילה, בריאה ונורמטיבית, אם כי, לא חברותית במיוחד.

גרסת האם הראשונית, בדומה לזו של הנאשם - והגם שניתנה בלוחות זמנים מקבילים אליו, שכן, כאמור, גם היא עצמה נחקרה תחת אזהרה, כחשודה (ולימים, אף הוגש נגדה כתב אישום נפרד), באה לשקף

את שגרת החיים עם הנאשם, וזאת מבלי שנעשו כלל החישובים, ביחס לנתונים ולאפשרויות השונות, הנגזרים, מניה וביה, מפרטי העדות. בראשית חקירתה במשטרה, תיארה האם את הקשיים, המאפיינים את חייה לצדו של הנאשם, את הטלת המרות והפחד על ידו, על כל בני המשפחה, המריבות והקללות ההדדיות, שהיו מנת חלקה, בין היתר, על רקע שכרותו. את המתלוננת, עם זאת, הציגה באור חיובי, עד כמה שניתן היה, והביעה סברה, שהמניע לעלילה, מקורו ברצונה בבגדים חדשים, שאין ידה משגת לרכושם בעבודה, ולשאלה אם זו חולה, השיבה, כי היא בריאה ולא סובלת ממאום.

וראה זה פלא, ככל שנקף הזמן, הערפל סביב הגרסאות התבהר, והסיכונים והסיכויים החלו מתחווים לצדדים - שינו הגרסאות "פזה", באופן שבו, הן דבריו של הנאשם והן דברי רעייתו - הפכו מחושבים, קרים, וממוקדי מטרה - לסמן את המתלוננת כמי שסובלת מבעיות נפשיות, כאלה ואחרות, כמקור לבדיה, ולהותיר הנאשם ללא רבב ודופי. מבחינה מעשית, ניתן להיווכח, כי בשלב העדות בבית-המשפט, ובנקודות מסוימות, אף קודם לכן, החל הנאשם לתאר את המתלוננת במילים "שחקנית", "שקרנית" ועוד כיוצא באלה, וכן, ביקש להצביע על כך שהיא "פסיכית" ו"משוגעת". האם, נזכרה אף היא, שלמעשה - מדובר בילדה פורצת מרות, שמסתובבת בחברה רעה, מקללת ונוהגת באלימות, הן בבית, והן בבית-הספר. היא מגדילה לעשות, ולהשלמת התמונה, אף מוצאת גם את טופלי העלילה - בדמות א.ס., נינה ואורנה. חייה, הופכים באחת לאידיילים, והנאשם ל"בעל הגון", שכמותו, היא מאחלת לכל אישה.

נקודה ראויה לציון בהקשר שינוי הגרסאות, הינה, שאלת מגוריהם המשותפים של בני הזוג בחדר השינה, והדיון, שנעשה לעיל, מתי ומדוע עברה האם ללון עם בנה בסלון הבית.

בכל אלו, ובנקודות נוספות, שלא מצאתי לשוב עליהן, באשר פורטו בהרחבה לעיל - יש בכדי להעלות תמיהות, לשון המעטה, ולחזק הסברה, כי יש ממש בטענות המאשימה, ביחס ל"אבולוציה", כלשונה, שעברה פרשת ההגנה.

עם זאת, אין לאתר בעדות הנאשם משום הודאה, או ראשית הודאה, באיזה מהעבירות שיוחסו לו, ולא מדובר בשקרים בוטים או בסתירות, ביריעת המחלוקת, שיכול ויהוו חיזוק ממשי לראיות התביעה. מנגד - רחוקה פרשת ההגנה הבסיסית, העדויות הישירות של הנאשם ושל רעייתו, מלשכנע ומלטעת ספק של ממש באיתנות ראיות התביעה ועדות המתלוננת. יתר על כן - המאמץ, שניתן היה להבחין בו, מצד האם, "לשכנע" את המתלוננת לשנות גרסה, מעלה חשש לאפשרות ממשית של תיאום עדויות בין האב לאם, באופן המחליש ואף נוטל יכולת לתת אמון בעדויותיהם, מה גם, שהאם פנתה למתלוננת, בעודה מאושפזת, וניסתה לדבר על ליבה, במה שגובל, על פני הדברים, בניסיון להביא לשיבוש הראיות.

דיון בקו ההגנה הרפואי:

57. במסגרת המבוא לפרק הצגת עדויות המומחים הרפואיים, נסקרו הנפקויות האפשריות להכרעה ברובד זה של הראיות. הובהר, שרק אמוץ נרטיב, שלפיו, המתלוננת סבלה ממחלה אורגנית, שאחת מתופעותיה הינה שקרנות פתולוגית, או פסיכוזה, המלווה בהזיות ומחשבות שווא, תשא עמה נפקות דרמטית ומכרעת בתיק זה. תרחישים אחרים (מחלה אורגנית שלא מתלווה אליה שקרנות ומחשבות שווא, שלילת מחלה כזו בעבר, ויחוס המצב הנפשי הנוכחי לטראומת החשיפה ולפוסט טראומה, שאינה אורגנית), רלוונטיים, רק לבחינת קיום חיזוק נוסף לראיות התביעה, או היעדרו, בנקודה ספציפית זו.

תכני חוות הדעת שהוגשו, והחלקים הרלוונטיים, מתוך חקירת המומחים בביהמ"ש, הוצגו בפרק האמור. נעסוק כעת בהערכת המשקל, שיש לייחס לדעות אלה, ולשאלת "הביצה והתרנגולת" - הקשר הסבתי, בין ספור הפגיעה המינית לבין מצבה הנפשי הרעוע של המתלוננת. האם החולי הנפשי נגרם בעטייה של הפגיעה והשלכותיה, או, שמא, חולי זה הוא שהניע אותה לספר בדיה חסרת עגון במציאות.

המאשימה מבקשת לאמץ את גישתה של ד"ר גילי אופיר, אשר מוצאת התאמה בין מכלול התופעות והתסמינים, שהובחנו אצל המתלוננת, למן החשיפה, לבין מאפייני תסמונת בתר- חבלתית מורכבת והפרעה דיסוציאטיבית, התואמים לתוצאי פגיעה מינית קשה וגלוי עריות מגיל הילדות ואילך. טענת ההגנה שהסתמנה (ושלא פורטה, לבסוף, בהיעדר סיכומים), מבקשת לאמץ את מסקנות ד"ר קריינין וד"ר וירוזוב, שאף ד"ר רגולסקי ראה בהן אפשרות, אחת מני אחדות, בדבר קיומה של מחלה אורגנית, כנראה - אפילפטית, כמצויה ברקע ההסבר להתנהלות המתלוננת, ואף להצפת תלונתה, בדבר פגיעה מינית מתמשכת מאביה. מכל מקום - המאשימה חולקת, מכל וכל, על הקביעה, מפורשת, או מרומזת, בדבר אפיון מחלה אורגנית כזו, אפילפטית, או לקוי נוירולוגי אחר, בתור מחלה, שמביאה את החולה בה, להיות מועד לשקרנות פתולוגית ולבדיית עלילות.

מהנימוקים שאפרט, דעתי היא, שיש להעדיף ולאמץ את חוות דעתה ואת עדותה של ד"ר אופיר, ולדחות, כלא מוכחת, וכבלתי משכנעת, את טענת ההגנה של "מחלה אורגנית", על נגזרותיה.

הקושי הראשון, המכביד מאד על מתן משקל לעמדת מומחי ההגנה, נעוץ ברובד העובדתי הבסיסי. אין ראיה ואין מסמך רפואי כלשהו, המצביעים על אבחון המתלוננת, למן לידתה, ועד אשפוזיה, שלאחר החשיפה, כסובלת מאפילפטית, או ממחלה דומה אחרת.

ד"ר וירוזוב מאזכרת אבחנה, של נוירולוג ילדים, מאוקראינה, שמצא, לכאורה, אצל המתלוננת, בגיל שנה, תופעה של "אינפנטיל ספזם", שלפי הספרות, ולשיטתה, יגרום ל- 80 אחוז מהתינוקות הלוקים בכך, להתקפים אפילפטיים בבגרות. ככל שקיים גיליון רפואי כזה-הרי, למיטב הידיעה, הוא לא תורגם, לא הוגש, ואף לא הוצג בפני ד"ר אופיר להתייחסותה. ד"ר רגולסקי אזכר, בין החומרים שעמדו בפניו, **"תרגום של דוח רפואי נוירולוגי, שכלל גם דיווחים מן הילדות הקדומה של הנערה"**. אפשר, שמדובר באותו מסמך שתואר, ואפשר שלא, משום, שמומחה זה ציין, שלפי החומר הכתוב: **"היא עברה בארץ הולדתה מספר התקפי כפייון"**, אולם, המסמך המתורגם הנדון לא הוגש כראיה. ואם, אמנם, מדובר באבחון אותנטי, הכיצד לא טופלו התקפי אפילפטית אצל המתלוננת מגיל שנה ועד החשיפה? מדוע אין רשומה רפואית אודות טפול ייעודי שקבלה בשל מחלה מעין זו?

תמיהה רבתי עולה מכך, שאם לקתה המתלוננת במחלה אורגנית, לא פשוטה, הוריה לא היו מודעים לקיומה או לחשיבותה ולא דאגו לטפל בבתם בגינה. האם, בחקירת במשטרה, נשאלה, מאיזה מחלה סובלת בתה והשיבה, חד וחלק **"כלום היא בריאה"**. אחר-כך אמרה, שיש לה עקמת בגב שהצריכה פיזיותרפיה. בעדות בבית-המשפט, ספרה, מהעבר הרחוק, על מחסור בחמצן בלידה, ופגם בסגירת התפרים בגולגולת, אצל הפעוטה. היא דברה על לקוי התפתחותי ועל-כך, שהילדה לא דברה עד גיל 4, והשתלבה בגן מיוחד. לאחר מכן - התגלתה עקמת בצוואר ובעמוד השדרה וכן סבלה מהרטבה לילית (עד כה - מדובר בבעיות בריאות, שגם האב סיפר עליהם בצורה דומה, ושאין מצביעות על מחלה אורגנית, מהסוג הרלוונטי כעת). ברם, כעת, ומשקו ההגנה "הרפואי" כבר גובש - טוענת האם, שבתה חלתה באפילפטית, עוד באוקראינה, אך, הם גילו זאת רק בישראל, בשנת 2013. הדבר לא מתקבל על

הדעת, בשל היעדר תיעוד רפואי תומך ומוכח, לא רק מאוקראינה, אלא, אף מישראל - מקום בו מתנהל רישום רפואי מסודר וממוחשב. ואם הכוונה אינה לגלוי מפתיע ולאבחון המחלה בחודשיים הבודדים, מתחילת 2013 ועד החשיפה, אלא, לחשד שהועלה, אחר-כך, ובשל ההתקף האפילפטי שנצפה, לאחר שכבר הוצאה מהבית, אזי, אין בכך כל חידוש או רלוונטיות. התקף זה, שמשמעותו הרפואית והגדרתו לא אובחנו, קטגורית, ולמיטב הידיעה, עד ימים אלה, היה הסיבה לניסיון ההגנה לנסות ולאתר מחלה אורגנית, שתסביר את התלונה. אין בכך ראייה לקיום מחלה כזו, בכל עת שטרם החשיפה (הניירולוגית, ד"ר איריס נוימן, לאחר ההתקף האמור, בדקה את המתלוננת ביום 7.05.13, לא קבעה שמדובר באפילפסיה, אף כי לא שללה זאת, והמליצה על בדיקות נוספות).

הנאשם העיד על שני ביקורי רופא, שאליהם לקחו את המתלוננת, בסמוך לאחר ההגעה לישראל, והרישום אודותם הוגש (נ/3 א'-ב'). רופאת הילדים רשמה, מפי האם, כי הילדה בריאה בדרך כלל, פרט לאנורזיס (הרטבה לילית). היא הופנתה לאורולוג, שקבע שמדובר, אכן, באנורזיס, ובפרק "תלונות החולה", רק נרשם, שקיימות הרטבות ליליות מגיל קטן. הייתכן, שלו ידעו ההורים על תופעות נויירולוגיות, או בעיות אחרות, שיכולות לסייע בידי הרופא להבין את התופעה דנן, הם לא היו משתפים בכך את רופאת הילדים ואת האורולוג?

עוד סיפר הנאשם, כי לא קבלו הדרכה רפואית או הנחיות, בקשר לבת, לפני העלייה מאוקראינה. הוא הזכיר, בדומה לאם, את בעיית ההתפתחות, שהצריכה השמה גן מיוחד, את הסגירה המוקדמת מדי של אזור המוח (כנראה הכוונה לגולגולת), ובעיות אורתופדיות, שהתגלו רק בישראל. ושוב - אין אזכור של תופעות אפילפטיות, או של מחלה אורגנית אחרת.

גם בעדויות השונות, של החברה א.ס, או של צוות ההוראה, גורמים שפגשו את המתלוננת באופן אינטנסיבי, אין אזכור של תופעות פיזיות לא שגרתיות, או של התקפים דמויי אפילפסיה. צוינה התנהגות חריגה והתנהלות חברתית לא שגרתית, ואולי "מוזרות", שהיא שדרה לסביבתה, אך, לא בהקשר רפואי ופיסי. אף אותם "עדי אופי", שההגנה הביאה להוכחת ה"נורמליות" של הנאשם, והתנהלותו המשפחתית, תיארו את ילדי המשפחה, ובהם המתלוננת, כילדים רגילים לחלוטין.

ניתן לסכם נקודה זו, בקביעה, שלא הונחה תשתית עובדתית משכנעת, לקיומה של מחלה אורגנית, אצל המתלוננת, בכל מועד, מלידתה ועד החשיפה וההתמוטטות הדרמטית שלה לאחריה. מתוך דברי המומחים, ושלא מכלי ראשון, ניתן להבין, שהוצג (ראה - ד"ר רגולסקי) תיעוד כלשהו מחו"ל, שהצביע על תופעות נויירולוגיות מסוימות, שהובחנו, ואפשר, שמדובר באפיזודות אפילפטיות. הוא לא שפך אור נוסף על תוכנו ומהותו של תיעוד לכאורי זה, שסופק לו באמצעות ב"כ הנאשם, בחקירתו בבית-המשפט. אולם - ומכל מקום - אין מדובר באבחון מובהק של מחלה, כזו או אחרת, לא כל שכן - בטפול שהוענק לה, בעקבות כך.

מתוך היעדר התשתית העובדתית לביסוס אבחונה, בעבר, של מחלה אורגנית, ברי, שמומחי ההגנה (בעיקר ד"ר וירוזוב) השתיתו המסקנה, בדבר קיומה של מחלה כזו מזה זמן רב, על התופעות שהתרחשו לאחר החשיפה בלבד - ההתקף האפילפטי לאחר האשפוז, ניתוקים מהסביבה ובריחת שתן, שלדברי ד"ר וירוזוב, גם היא סוג של התקף (אגב, יוטעם, שהבעיה שאובחנה בבדיקה הרפואית שבסמוך לעליה לישראל, הייתה של הרטבה לילית ולא של בריחת שתן בשעות הערות).

משאין בנמצא חומר רפואי קודם מוכח, ואף, בלית בדיקה קלינית של המתלוננת, בידי רופאי ההגנה, או בצוע של בדיקות עזר, על ידם, מדובר, אפוא, על השערות בלבד, של מומחים אלה, כפי שאף ציינו, לא אחת, ועל ניסיון להסיק, מתוך מצב קיים ותסמיני ההווה, על מחלה הקיימת, זה מכבר.

מטבע הדברים - משקלן של השערות מעין אלו, שאף הוצגו בתור שכאלה, ולא כממצאים ברורים ונחרצים, הוא מוגבל מאד.

נקודה נוספת, נוגעת למומחיות הנדרשת לשם קביעה משכנעת, בדבר קיומה של מחלה אורגנית, ברקע התסמינים וההפרעות ההתנהגותיות, שהנערה הפגינה לאחר החשיפה. המומחית היחידה, שיכלה לקבוע פוזיטיבית את הקשר הזה הייתה ד"ר וירוזוב, שהרי, ד"ר אופיר, שהתמחותה בפסיכיאטריה, שללה, מצידה, את הקשר הסיבתי הנדון, בעיקר בדרך אלימינטיבית - מתוך מתן הסבר למכלול התופעות, באמצעות כלים ואבחון מתחום מומחיותה שלה. אולם - בעוד ד"ר אופיר מתמחה בתחום ספציפי וממוקד זה, של טיפול בנפגעי עבירות מין, הסובלים מהפרעה בתר-חבלתית מורכבת, הרי, ד"ר וירוזוב, שהיא אמנם נוירולוגית, אינה בעלת מומחיות או הכשרה ספציפיים באפילפסיה. היא הגיעה לתיק הנדון, באופן אקראי כמעט, לאחר שהתבקשה לסייע לסנגורית בתרגום חומר רפואי מרוסית. כמובן, ד"ר רגולסקי ופרופ' קריינין, אינם נוירולוגים, ואינם מומחים בתחום אבחון מחלות אורגניות מסוג זה. אף ד"ר וירוזוב, המומחית היחידה, לפיכך, שיכלה לעשות זאת, אינה מתיימרת לקבוע את הקשר הסיבתי הפוזיטיבי והברור הנדון.

גם כשבאים לבחון את חוות דעתם של מומחי הפסיכיאטריה, בפני עצמם, קיימת עדיפות אינהרנטית לד"ר אופיר, שטיפלה, לפי עדותה, במאות מקרים של פגיעה מינית מילדות ופוסט טראומה מורכבת, וכאשר, תסמיני ההפרעה הזו וגילוייה החיצוניים, מוכרים לה היטב ולפרטיהם.

פרופ' קריינין, מומחה בפסיכיאטריה, ופסיכותרפיסט, וד"ר רגולסקי, שהוא גם פסיכיאטר ילדים ונוער, אינם מתמחים ספציפית, או בעלי ניסיון מובהק, ב"נישה" ייחודית זו, של קורבנות פגיעה מינית פוסט-טראומתיים.

נקודה נוספת, המתקשרת לקודמתה, עניינה, במשקל היחסי, שניתן לייחס לעמדות מומחי ההגנה, אל מול חוות דעתה של ד"ר אופיר, בהינתן, שזו האחרונה הייתה שפגשה אישית ובדקה את המתלוננת, והתרשמה הימנה באופן לא אמצעי (ד"ר רגולסקי, שניהל את המחלקה שבה אושפזה המתלוננת, אינו עד הגנה). זהו יתרון מובהק של מומחית זו על-פני המומחים האחרים שהעידו. אותם מומחים, ד"ר וירוזוב ופרופ' קריינין, הקדימו וסייגו, בכתב וגם כשהעידו, כי היעדר בדיקה של החולה, והסתמכות על חומרים כתובים מכלי שני, מחלישה את עצמת המסקנות ואת איתנות הממצאים. לא אתרנו בקשות, של ההגנה, להעמיד המתלוננת לבדיקת מומחיה, כאלה שסורבו.

אל מול המסקנות המסויגות, עד כדי השערות, שנועדו לקשור את תסמיני ההווה למחלה אורגנית קודמת, עומדות מסקנותיה הנחרצות, והחד-משמעיות, של ד"ר אופיר, המוצאת את ההסבר, למכלול התסמינים והתופעות, שהובחנו אצל הנערה, בקיומה של פוסט-טראומה מורכבת - הפרעה, שסיבתה בפגיעה מינית ממושכת מילדות.

האמור לעיל, נקשר לעניין נוסף, שבעיני, יש לו חשיבות רבה, לעניין העדפת גישה של ד"ר אופיר ואימוצה בהכרעתנו. בעוד, שד"ר אופיר מוצאת התאמה מלאה בין מכלול התופעות, אחת לאחת, לבין

הסינדרום שבתחום מומחיותה, ומעניקה הסבר הוליסטי כולל וקוהרנטי למצבה של המתלוננת, הרי, ההסברים, הבאים לקשור את תסמיני המתלוננת לרקע אורגני, ישימים ביחס לחלק של אותן תופעות, לכל היותר, ולא לכולן. ברוח זו, יש להבין את מסקנתו של ד"ר רגולסקי, שאמנם, סבר, שהפרעה נפשית, על רקע אורגני, עומדת בבסיס ההפרעות הנוכחיות, אולם, ראה, לצד זה, ובמשולב, כגורם אפשרי מרכזי לקיומן, הפרעה בתר-חבלתית לא טיפוסית, כהגדרתו.

ד"ר אופיר, ששללה לחלוטין הסבר אורגני, של אפילפסיה, למצבה של הנערה (גרסה, שמתוך מיליון נירולוגים לא יהיה אחד שיטען שהתמונה שהוא רואה מתאימה לאפילפסיה...), הטעימה, כזכור, שאולי כל תופעה, בפני עצמה, יכולה להיות מוסברת בדרך אחרת, אולי אורגנית, אך המכלול ניתן להסבר הוליסטי רק לפי שיטתה ("**התמונה הקלינית...תואמת להפליא את האנשים שאנו פוגשים באיכילוב ביחידה שלנו... הרשימת (כך במקור - א.ו.) המאפיינים מאוד מאוד תואמת כמכלול, כל פרט, בפני עצמו, יכול להיות, המכלול מאוד מאוד אופייני**").

אזכיר מקצת מהתופעות, שלמרבה הצער, כולן באו לידי ביטוי אצל הנערה, ושההסבר הכולל להימצאן, לפי ד"ר אופיר, נעוץ בפוסט טראומה מורכבת: חבלה עצמית, זעם מתפרץ, מיניות כפייתית, אפיזודות דיסציטיביות, בוש, אשמה והאשמה עצמית, הרגשת טראומה והכתמה, ניקיון גוף כפייתי, הפרעות אובססיביות, הזדהות עם התוקף-סינדרום שטוקהולם ועוד.

אין לאתר, אצל מומחי ההגנה, ואף לא אצל פרופ' קריינין, הסבר מובהק, כולל ומכיל, למגוון ההפרעות והתסמינים, שאצל המתלוננת, שסיבתו תהא במחלה אורגנית. נכון יותר להגדיר, שפרופ' קריינין נוטה לייחס למתלוננת מגוון מחלות, שכל אחת מהן בנפרד, יכול שתסביר, ממקור אורגני, חלק מהתסמינים. ברי, שאבחון של אותן מחלות היפותטיות, אינו בתחום התמחותו כלל. חוץ מאפילפסיה, הזכיר מומחה זה, מחלה של תת פעילות בלוטת התריס, ומחלת קרינה, שמקורה בניסוי גרעיני באוקראינה, וכן- מחלת HASHIMOTO (אף היא - מחלה של בלוטת התריס).

התמונה המקיפה והכוללת, שמצירת ד"ר אופיר, ומסקנותיה הברורות, השעונות על מומחיותה הייחודית, ועל ניסיונה העשיר, בעקבות מאות מקרי נפגעי עבירות מין במשפחה, שבהם טפלה, עדיפה על פני ההשערות וחוות הדעת, הפחות מבוססות, שהוצגו, ומהנימוקים שפורטו.

זאת ועוד - גם אם נניח, בהנחת עבודה המיטיבה עם הנאשם, שהונח בסיס, ולו דחוק, לכך, שהמתלוננת סבלה מהתקפי כפיון בילדותה המוקדמת, ושקיים תיעוד כלשהו לכך מאוקראינה, המאשש זאת, ואף לו ראינו בכך אינדיקציה לקיומה של מחלה אפילפטית, מה הקשר בין מחלה זו לבין שקרנות פתולוגית ורקמת עלילה בדויה, עקבית וסדורה בפרטיה, למן החשיפה ואילך, אודות פגיעה מינית ממושכת במתלוננת מצד אביה?

או - כניסוחה של ד"ר אופיר - "**ממתי מהווה שקרנות פתולוגית מאפיין ממאפייניה של הפרעת אישיות אורגנית?**".

ודוקו - קשירה סיבתית מוכחת, בין המחלה האורגנית ובין "שקרנות", היא תנאי הכרחי להכרה במחלה כזו, כנוטעת, ולו כאפשרות שיש לבוחנה, ספק בעדותה ובגרסתה של המתלוננת, אשר, בפני עצמה, נמצאה אמינה בעינינו.

אין בפנינו ראיה רפואית-מדעית משכנעת כלשהי, לקיומו של קשר כזה.

ד"ר קריינין, בחוות דעתו, נטה לייחס למתלוננת שקרנות פתולוגית-כפייתית, כתסמין להפרעה אישיותית, שהתפתחה על רקע אורגני, והוחרפה מלחצים סביבתיים, אך, בחקירה הנגדית הבהיר, שמדובר בהשערה בלבד, ולא באבחנה. ד"ר וירוזוב העידה, שלשיטתה, המתלוננת מועדת לחזיונות שווא, הזיות ו"עדות שקר", ללא קשר להתקף אקוטי, אלא, משום שהאפילפסיה פוגעת במוח, ואם תאותר, במבחני הדמיה, פגיעה מוחית כזו, אז "**בהחלט ייתכן**", שהשקרים נובעים מכך. ברם, לא רק, שאין איתור של פגיעה מוחית כזו, אצל המתלוננת, בבדיקות הדמיה, אלא, שגם ד"ר וירוזוב הסכימה, ש"שקרנות יתר", היא תופעת לוואי נדירה, אם כי קיימת, של אפילפסיה.

כדי לטעת ספק סביר באשמו של הנאשם, במישור זה, היה צריך להראות קיומה של מחלת אפילפסיה, ולהצביע על "שקרנות יתר", או, על נטייה לשקרים כפייתיים, אצל החולים, ולא כחלק מההתקף אקוטי, וכתוצאה של פסיכוזה זמנית, אלא, ממש כ"שגרת חיים", לאורך זמן, ובאופן עקבי ומפורט - מהיבט מורכבות ורזולוציות הספור השקרי.

אין לקבל, שהתבטאויות רפות אלה, שאינן שעונות על ספרות מקצועית, או על בדיקה מעמיקה של המתלוננת, יחשבו כהוכחה כלשהי לנטייה של המתלוננת ל"שקרנות יתר", על רקע מחלה אורגנית, שאפילו קיומה ואבחונה - כלל לא הוכחו.

מכל האמור - מסקנתי היא, שבהקשר שאלת "הביצה והתרנגולת", או - "מה קדם למה" - יש לקבוע, שמעשי הנאשם, ופגיעתו הקשה בבתו, הם שהביאו לתסמינים ולהפרעות הקשות, הנפשיות, שהיא סובלת מהן. מדובר בקריסה נפשית וב"התפרקות" של ממש, כפי שאחדים מהעדים הגדירו זאת, בעקבות החשיפה ופריקת כל מה שהיה אצור בקרבה לאורך שנים רבות. לא מחלה אורגנית גרמה לבדיית עלילה של גלוי עריות ופגיעה מינית מילדות, אלא, פגיעה מינית מתמשכת הביאה, עם חשיפתה והצפתה, לתסמינים פוסט-טראומטיים מובהקים, קשים ומגוונים, ובכך ההסבר למצבה הנפשי למן אז - מצב עגום ומצער עד מאד.

אשר להתקף האפילפטי, בזמן אשפוז - אין לשלול, שגם אם ה"טריגר" להתפרצותו, בעיתוי הספציפי, היה באותה טראומת החשיפה ו"פריצת הסכר", יתכן, שמצויה ברקע הדברים, מחלה אורגנית כלשהי, שאולי, תסמיניה (התקפי כפיון שאזכר ד"ר רגולסקי) הופיעו, בעבר, בתקופת ילדותה באוקראינה. אם כך, ואין צורך לטעת בזה מסמרות, יש הסבר, על רקע אורגני, להתקף הספציפי. אין בכך הסבר למכלול, ולמגוון, המעציב, יש לומר, של התופעות וההתנהגויות, שנצפו ואובחנו אצל הנערה למן החשיפה ואילך.

ומעל הכל - אין לקשור מחלה אורגנית כלשהי לתלונה ולאמיתות דברי המתלוננת ולמהימנות סיפורה.

מצבה הנפשי של המתלוננת וההידרדרות, הדרמטית, בהתנהלותה, מאז ש"הסכר נפרץ", מהווים, על-כן, חיזוק נוסף לעדותה ולראיות המאשימה, ברוח התרחיש השלישי שתואר בפתיח של פרק הצגת דברי המומחים הרפואיים, לעיל.

טענת ההגנה (המשוערת) של "מחלה אורגנית", כסיבה ומסובב לפרשה כולה, שלא הייתה ולא נבראה, כביכול - נדחית, אפוא.

העבירות שהוכחו והיעדר הרשעה בעבירות כלפי האח:

58. כאמור - המאשימה אינה מבקשת להרשיע הנאשם בעבירות שיוחסו לו כלפי הבן הצעיר, באישום השני, ועל כן - הוא מזוכה מהן.

באשר לעבירות כלפי המתלוננת - הפרטים שבכתב האישום נגזרו, ככל הנראה, מאמרות המתלוננת במשטרה. בפנינו - רק עדותה, כפי שהוצגה בבית-המשפט. סיפורה וגרסתה, נמצאו מהימנים ומשקפים את שהתרחש. נמצאו לגרסתה חיזוקים חיצוניים.

משראיות ההגנה לא הטילו ספק ממשי בעדויות שמטעם המאשימה - יש לקבוע, שהעובדות שבליבת גרסת המתלוננת הוכחו מעבר לספק סביר.

אין זהות מדויקת, מילה במילה, בין העדות בבית-המשפט לבין הניסוח שבכתב האישום. ברם, התשתית העובדתית, כפי שקיימת וכפי שהוכחה, מבססת את יסודותיהן של מרבית העבירות שפורטו בכתב האישום. אין מדובר בעובדות שלא נטענו בכתב האישום, אלא יותר, בעובדות שניסוחן והצגתן במסגרת העדות, הייתה מעט שונה מההתנסחות שבכתב האישום. למען הסדר הטוב והזהירות, יובהר, שבכל מקרה - הגנת הנאשם וההזדמנות שניתנה לו להדוף את המוטח בו, זהים לחלוטין, כך או כך, וניתן להחיל את הוראת **סעיף 184 של סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982**.

אשר לאישום הראשון - עבירת ההדחה בחקירה, שיוחסה לנאשם, הייתה בשל דברים שלכאורה נאמרו על ידו בעקבות הפגיעות המיניות, ובניסיון למנוע ממנה להתלונן. אין עדות ברורה של המתלוננת בפנינו, אודות אמירות כאלה בשעתו. בסיכומי התובעת, התבקשה ההרשעה בעבירה זו, משום שהנאשם ביקש מהנערה לחזור בה מהתלונה, לאחר הגשת כתב האישום, ולא לפני כן. לא ברור, לאיזו פניה מטעם הנאשם מתכוונת המאשימה, והאם מדובר באחת משיחות הטלפון, שאולי התקיימו לאחר מעצרו. בהינתן העמימות בעניין זה, איני מוצא, שיש להרשיעו בעבירת ההדחה. ראוי לזכותו מהספק בעניין זה.

דברי המתלוננת, שהוכחו ונמצאו מהימנים, בדבר המעשים המיניים ומעשי האלימות הפיסית, מבססים את יסודות עבירות האינוס במשפחה, במספר רב של מקרים, שבאישום זה, בכל האמור בהחדרת איבר מינו של הנאשם לאיבר מינה של המתלוננת, פעמים רבות ללא הסכמתה, מעשי הסדום - החדרת איבר מינו של הנאשם לפיה של המתלוננת והחדרתו לפי הטבעת שלה, מהווים עבירות רבות של מעשה סדום במשפחה, ומעשים מגונים במשפחה, בהתאם לסעיפי החיקוק שפורטו בפתח הכרעת הדין, כמפורט באישום הראשון של כתב האישום, ולפי החיקוקים הרלוונטיים לגילה של המתלוננת - טרם שמלאו לה 16, עד אוקטובר 2012, ולאחר מכן, כשכל העת הייתה עדיין קטינה.

על-כן - יש להרשיע הנאשם בעבירות אלה, כמפורט בסעיפי החיקוק שבפתיח.

כאמור - הנאשם מזוכה, בהיעדר ראיות מספיקות, מהאישום של הדחה בחקירה, הכלול באישום הראשון.

אשר לאישום השני - כאמור - הנאשם מזוכה מהעבירות באישום זה, המיוחסות לו כלפי הבן ו.ל.

המתלוננת העידה על תקיפתה בידי הנאשם, חניקתה והנפת סכין לעברה. הנסיבות, לגבי אלה, כפי שעלו בעדותה, לא ביססו שהוא בעט במתלוננת או שירק עליה, או את הותרת הסימנים על גרונה, במפורט בפסקה 2 של אישום זה. בנוסף - המאשימה, בסיכומים, מבקשת להרשיע הנאשם בעבירת איומים, אך

בשל הנפת הסכין לעברה, ולא בהקשר האיום הנקוב בפסקה 3 של אישום זה (סיפור של הותרת כוס מלוכלכת בכיור), ועל-כן, הרשעת הנאשם בעבירת האיומים, תהיה בשל עובדה זו של הנפת הסכין.

בנתון להבהרות עובדתיות אלה, ומשהדברים הוכחו בעדות המתלוננת, שזכתה לאמונו, יש להרשיע הנאשם במספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות (בן משפחה שהוא קטין), בהתאם לסעיף החיקוק שצוין בפתיח, וכן, בעבירת איומים, בשל הנפת הסכין.

אריאל ואגו, שופט

השופטת ר. יפה-כ"ץ - נשיאה - אב"ד:

אני מסכימה.

**רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד**

השופט י. צלקובניק - ס. נשיאה:

אני מסכים.

**יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה**

לפיכך, הוחלט כאמור בהכרעת הדין של השופט א. ואגו.
מותר בפרסום ללא פרטים מזהים אודות המתלוננת - ומכאן - ללא פרסום שם הנאשם.

ניתנה היום, ו' תמוז תשע"ח, 19 יוני 2018, במעמד הצדדים.

יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה

אריאל ואגו, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד